

M.L. Andreassen

LEVELEK
A
GYÜLEKEZETEKNEK

M.L. Andreasen

Levelek
a
gyülekezeteknek

A mű eredeti címe: *Letters to the Churches*

Írta: M.L. Andreasen

Fordította: Kovács László

Lektor: Viniczainé Csurgó Mariann

<https://adventizmusmegrazasa.hu>

Levelek
a
gyülekezeteknek

Tartalomjegyzék

Előszó.....	7
Első levél	11
Második levél	27
Harmadik levél.....	41
Negyedik levél.....	57
Ötödik levél	71
Hatodik levél.....	87

Előszó

Milian Lauritz Andreasen 1876. június 4-én született Koppenhágában, Dániában. Andreasen kivándorolt Kanadába, majd az Egyesült Államokba, ahol 1894-ben hetednapos adventista lett. Az egyházban több évtizeden keresztül befolyásos teológus, pedagógus és adminisztrátor volt. 1902-ben felszentelték lelkésznek, és fontos vezetői pozícióban dolgozott az egyházban. Miután a New York-i Greater Konferencia elnökeként szolgált (1909-1910), a Minnesotai Hutchinson Teológiai Szeminárium elnökévé választották (1910-1918). 1919-ben Andreaset kinevezték az Union College dékáni tisztségére, 1922-ig, amikor a Washington Missionary College dékánja lett (ma Columbia Union College).

1924-ben a Minnesota Konferencia elnökévé választották, amelyet 1931-ig irányított. A következő hét évben (1931–1938) az Union College elnöke volt. 1937 és 1950 között professzor a Hetednapos Adventista Teológiai Szemináriumon, amely most része az Andrews Egyetemnek, emellett 1941-1950 között területi titkárként szolgált a Generál Konferencián. Mindezen felelősségteljes foglalkozások mellett Andreasen író is volt. Tizenháromnál több könyvet írt. Az „SDA Bible Commentary” című könyvben a Zsidókhöz írt levél szekcióját ő írta, ezenkívül ő volt a szerzője a szombatiszkolai tanulmányoknak, és még sorolhatnánk.

„Az írás volt sok éven át M.L. Andreasen második foglalkozása. A Takoma Parkban, amikor nem tudott aludni éjszaka, az épület alagsorába ment, és nagy irodájában gépelt. A lányok, akik az alagsori lakásban laktak, hallották, hogyan gépel az éjszaka bármely órájában.” (Virginia Steinweg, *Whitout Fear or Favor, The Life of M.L. Andreasen*, 151. o.)

A 1940-es években Andreaset az egyház legbefolyásosabb teológusának tekintették, és tekintélynek tartották a szentély üzenetének témájában

is. Egy harcos volt, amikor a harcosok kevesen voltak. Élesen tiltakozott az ellen, amit írtak az egyes teológiai témákról a „Seventh-Day Adventists Answer Questions on Doctrine” című könyvben, és néhány cikk ellen, melyek a lelkipásztori „Ministry” lapban jelentek meg. Pontosabban, zavarta, hogy Froom hogyan közelítette meg az engesztelést és Krisztus emberi természetének tanát. Minden 1956 őszén kezdődött. Andreasen elolvasott egy cikket, melynek írója Donald Gray Barnhouse, az Egyesült Államok egyik leghíresebb kálvinistája abban az időben. Így szerzett tudomást először arról a válságról, amelybe az adventizmus kezdett belekeveredni azzal a meglátással, hogy az amerikai evangélikál világ nehogy szektának tekintsen minket.

„1956 őszének egyik reggelén a szokásos módon M.L. Andreasen újra odaszentelte életét Megváltójának, Akit több mint 60 éve szolgált. Miután ezt megtette, nem is sejtette, hogy az a négy oldal, amit azon a napon olvas - Donald Barnhouse egyik újrapiublikált cikke az «Eternity» újságban - egy sor olyan reakciót fog kiváltani belőle, mely tovább fog élni, mint ő saját maga.” (Virginia Steinweg, *Whitout Fear or Favor, The Life of M.L. Andreasen*, 166. o.)

Andreasen mélyen aggódott a cikk elolvasása után, mert megértette, mi történhet akkor, ha ezek a jelentések igazak, ezért aggodalmait először írásban osztotta meg a Generál Konferencia vezetésével, amelynek elnöke Figuhr volt. 1957 végén közzétették a „Questions on Doctrine” című könyvet. 1958 elején Andreasen kilenc engesztelésről szóló dokumentumsorozatot írt. Ezt a sorozatot hat levél követte, melyeket az ismerőseinek (volt diákok, barátok, azok, akik az idő folyamán írtak neki) elküldött, és amelyek később publikálva lettek egy brosúrában, melynek címe: „Levelek a gyülekezeteknek”.

Az adventista veteránnak visszavonták a lelkipásztori akkreditációját, mert nem szűnt meg kitartani az igazság mellett, míg az egyház egyes területein már nem tettek különbséget az adventista és az evangélikál evangélium között. 1961. április 6-án a tavaszi ülésen összegyűlt Generál Konferencia bizottságának tagjai a lelkipásztori akkreditációjának visszavonásáról szavaztak. A teológiai aggodalmak, amelyek 1956 őszétől öröklték őt, az adminisztráció nemtörődősége az iránt, ami az evangélikál kálvinistákkal folytatott párbeszédben történt, a „Questions on Doctrine” című könyv

megjelenése, a prédikálás megtiltása és az akkreditáció visszavonása, túl sok volt számára. Megbetegedett, nyombélfekélye lett, amely el kezdett vérezni, és 1962. február 19-én meghalt. Halála előtt kérte, hogy találkozhasson a Generál Konferencia új elnökével. Az addigi beszélgetések nem vezettek eredményre. Február 16-án az elnök meglátogatta M.L. Andreasent a Glendale kórházban a Pacific Union Konferencia elnökével, R.R. Bietz kíséretében. M.L. Andreasen békességben akart lenni testvéreivel és Istennel. Könnyes szemmel mondta feleségének, miután a két látogató elment: „Most már békében halhatok meg.”

1962. március 1-jén a Generál Konferencia bizottsága megszavazta, hogy postmortem adják vissza a pásztori akkreditációját és nevét írják be a „Yearbook”-ba. George Knight hiteles, még akkor is, ha torzítja a történelmi tényeket és a bibliai igazságot. Ezért fontos, hogy azok, akik hisznek a kutatásaiban, higgyenek akkor is, amikor helyesen mutatja be azt. Íme, egy igaz dolog, amit helyesen mondott:

„Visszatekintve, csak találgatni tudjuk a különböző irányt, melyet követett volna az adventista történelem, ha Andreasent konzultálták volna abban, hogy mi legyen az adventista pozíció az engesztelés megfogalmazásával kapcsolatban. Ha Froom és kollégái nem lettek volna ellentmondásosak Krisztus emberi természetének kérdésében, ha mind Froom, mind Andreasen olyan személyiségek lettek volna, amelyek könnyebben meggyőzhetőek.” (George Knight, Seventh-Day Adventist Answer Questions on Doctrine, Annotated Edition, Andrews University Press, Berrien Springs, Michigan, 2003, XXVI o./Logos Bible Software)

Knight kiemel három dolgot a fenti idézetben. Külön vesszük őket, hogy jobban megértsük a helyzetet:

1. Az egyház legjobb teológusát nem vették figyelembe egy kulcsfontosságú időben. A szentély tanára szakosodva megfogalmazhatott volna egy bibliai választ a kálvinisták 29 kérdésére - egy adventista választ. De ha vele konzultáltak volna, és álláspontját figyelembe veszik, búcsút mondhattak volna az evangélikálok elismerésének.

2. Ha Froom és kollégái őszintén mondták volna, mit hisz a legtöbb vezető és a gyülekezeti tag Jézus emberi természetéről, akkor napjainkban nem volna olyan nagy konfliktus ebben a témában. De ismétlem, ha Froom és kollégái őszinték lettek volna, akkor a kálvinista evangélikálok nem

ismerték volna el keresztényeknek, mert ők „általában visszatásztónak” tartották azt a tantételt, miszerint Jézusnak ugyanolyan természete volt, mint nekünk.

3. Személyiségük (...) George Knight nagyon jól értette. Azok, akik megírták a válaszokat a kálvinisták kérdéseire, úgy csinálták, hogy a kálvinisták megértsék saját teológiájukat az adventisták válaszaiból, és az adventisták sajátjukat ugyanabból a válaszból. Ez művészi volt, - két különböző dolgot mondani ugyanazokkal a szavakkal -, de olyan művészet, mely semmivel nem járult hozzá az egyház értékeihez.

A személyiségek küzdelme jelent meg, mert valaki valami rosszat tett azzal a szándékkal, hogy jót tegyen, és másvalaki helyre akarta hozni a rosszat, azzal a szándékkal, hogy jót tegyen. Adreasen volt az egyik személyiség, mert kiállt az igazság mellett, Froom volt a másik személyiség, mert kiállt a saját terve mellett. A vezetők, akik részt vettek az evangélikáokkal folytatott párbeszédben és a „Questions on Doctrine” közzétételében, nem védtek meg az igazságot, hanem csak a saját személyiségüket és érdekeiket. Olyan nagy különbség van a két eset között, hogy az olvasónak kell mérlegelni a helyzetet, amely ma megismétlődik.

Olvassuk tehát Adreasen hat levelét, mert ő egyike volt azoknak, aki nem csak látta a válságot az adventizmus horizontján, de tett is valamit azért, hogy megállítsa azt. Amit Adreasen előre látott, az idő múlásával valósággá vált. Talán jobban megértjük, mi történik napjainkban az adventizmusban, ha elolvassuk ezeket a leveleket, amelyeket a kálvinista teológia felé vezető út korai szakaszában írt, és amelyek az adventizmus szekularizációjához vezettek. Ez a szekularizáció ma megfigyelhető életmódunkban, az oktatásban, a teológiában, amit prédikálunk, és abban, ami ellen harcolunk, valamint az egyház küldetésében.

Adreasen a hatodik levelét az alábbi szavakkal fejezte be: „Optimista vagyok, Izrael békéjéért imádkozom.” Így kell hinnünk és cselekednünk nekünk is!

Paul Bucur

Első levél

A megtestesülés: Jézus fel lett mentve?

Az „inkarnáció” szó két latin szóból származik: „in carnis”, ami azt jelenti: „a testben” vagy „az emberi testben”. Teológiai kifejezéssel azt jelenti, hogy „Jézus emberi formát és természetet vett fel, amikor Isten Fiaként fogant meg.” Ebben az értelemben használta János apostol ezt a szót, amikor a következőt írta:

„Erről ismerjétek meg az Isten Lelkét: amelyik lélek Jézust testben megjelent Krisztusnak vallja, az Istentől van; és amelyik lélek nem vallja, hogy Jézus testben jött el, az nincs Istentől.” (1Ján 4:2-3)

Így hát János az inkarnációba vetett hitet a tanítványság próbájává teszi, és kétségtelenül többet jelent, mint pusztán a Krisztus történelmi megjelenésébe vetett hit.

Egy új élet világra jövele - egy gyermek születése - önmagában egy csoda. Ennél végtelenül nagyobb csodát jelent maga Isten Fiának testet öltése. Ez örökre egy titok marad, amely meghaladja az emberi megértést. Bármely ember megteheti, hogy elfogadja ezt a titkot a megváltási terv részeként, amely fokozatosan lett megmutatva az embernek az Édenben megtörtént bukása után.

Olyan okokból, amelyeket nem tudunk teljes mértékben megérteni, Isten megengedte a bűnt. Mindazonáltal Ő gyógymódot nyújtott. Ez a gyógymód az, amit mi megváltási tervnek nevezünk, és szorosan kapcsolódik Isten Fiának testet öltéséhez, halálához és feltámadásához.

Nem tudjuk elképzelni, hogy Isten ne tudta volna, mibe kerül a

teremtés és a békesség tanácsa, amelyet megoldásként hozott. A megváltási tervnek tartalmaznia kellett a megoldást minden váratlan eseményre. Pál ezt a tervet rejtett bölcsességnek nevezte, melyet Isten dicsőségünkre rendelt el, a világ teremtése előtt. (1Kor 2:7)

A „világ előtt” kifejezés azt jelenti: minden ember teremtése előtt. Tehát a megváltás terve nem egy utólagos megoldás, „eleve elrendelt” volt. Még akkor is, amikor Lucifer vétkezett, a terv nem lett teljesen felfedve, hanem „örök időktől fogva el volt hallgatva”. (Róm 16:25) Isten nem adott okot erre. Pál arról tájékoztat, hogy „az isteni kinyilatkoztatás révén megismertem ezt a rejtélyt (...) Krisztus titkát, amely más nemzedékek idején még nem jutott az emberek fiainak tudomására úgy, ahogy most kijelentetett szent apostolainak és prófétáinak a Lélek által.” (Ef 3:3-5)

„illik”

A Zsidókhoz írott levélben van két szó, amely ennél a pontnál érdekel bennünket, nevezetesen: az „**illik**” szó a 2. fejezet 10. verséből és a „**kellott**” szó ugyanazon fejezet 17. verséből. Az „**illik**” görögül „prepó” azt jelenti, hogy „megfelelő”, „helyes”, „pontos”, „kellemes”. Pál, akit a Zsidókhoz írt levél írójának tartunk, bátor, amikor merészkedik motívumokat tulajdonítani Istennek, és kijelenti, hogy helyes és igaz Istenre nézve, ha Krisztust „szenvedés által” tökéletesíti. (Zsid 2:10)

Pál úgy látja, hogy Istennek „tetszett” így cselekedni, ami azt jelenti, hogy Ő jóváhagyta ezt. Istenről alkotott feltételezéseiben Pál utánozza Ábrahámot, aki még bátrabb volt. Anélkül, hogy megértette volna, mit fog tenni Isten, Ábrahám azt tanácsolta Neki, hogy adja fel tervét. Azt mondta: „Avagy elveszted-e az igazat is a gonosszal egybe? (...) megöled az igazat a gonosszal, és úgy járjon az igaz, mint a gonosz? Távol legyen tőled! Avagy az egész föld bírása nem szolgáltatna-e igazságot?” (1Móz 18:23,25)

Mózes szintén próbálta megfeddni Istent és tanítani Őt. Amikor Izrael népe az aranyborjú körül táncolt, Isten azt mondta Mózesnek: „Azért hagyj békét nekem, hadd gerjedjen föl a haragom ellenük, és hadd töröljem el őket!” (2Móz 32:10) Mózes megpróbálta megnyugtani Istent, és azt mondta: „Miért gerjedne Uram, a te haragod néped ellen? Múlják el haragod tüze, és vond vissza bosszúdat néped ellen!” (2Móz 32:11-12)

„Erre megállította az Úr azt a veszedelmet, amelyet népére akart bocsátani.” (2Móz 32:14) Láthatjuk, hogy ebben az érdekes epizódban Isten csak tiszteli Ábrahámot, és lehetőséget ad, hogy közbenjárjon az emberekért. Ez felfedi Isten hajlandóságát, hogy megvitassa a dolgokat szentjeivel és még azokkal is, akik nem szentek. Ő így szól az emberekhez: „Gyertek hát, törvénykezzünk, azt mondja az Úr!” (Ézsa 1:18) Isten szívesen kommunikál népével. Sem Ábrahámot, sem Mózeszt nem dorgálta meg merészségük miatt.

„Kellett”

A másik szó, amelyre összpontosítani akarunk, a „kellett” szó. Krisztusról beszélve Pál azt mondta: „Ezért mindenben hasonlóvá kellett lennie testvéreihez, hogy irgalmas és hű főpap lehessen az Isten előtti szolgálatban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért.” (Zsid 2:17)

Noha a 10. versben az „illet” egy gyengéd kifejezés, a 17. versben a „kellett” görög nyelven „ophiló” szigorúbb szó, mely úgy fordítható: „kötelező, muszáj, parancsolva van, kötelezettség, adósság, adós”. Annak érdekében, hogy Krisztus irgalmas és hű Főpap lehessen, Pál azt írja, hogy „mindenben” olyannak kellett lennie, mint testvéreinek. Ez nem választási lehetőség - hanem Neki meg kellett tennie, köteles volt, Ő tartozott. Ha nem ugyanazokkal a kísértésekkel kellett megküzdenie, amelyekkel az emberek küzdenek, akkor nem tudja megérteni őket. Valaki, aki még soha nem volt éhes, gyenge vagy beteg, és akinek nem kellett szembeszállnia a kísértéssel, nem képes megérteni a szenvedőket.

Ezért szükség volt, hogy Krisztus minden dologban olyan legyen, mint a testvérei. Annak érdekében, hogy megértse a gyengeségeink érzését, Ő maga is „körül volt véve gyengeséggel”. (Zsid 4:15; 5:2) Tehát, amikor az emberek szenvednek, Ő is szenved, „szenvadásüket Ő is szenvedte”. (Ézsa 63:9) Maga Krisztus vallja be: „...nem voltam engedetlen, hátra nem fordultam. Hátamat odaadtam a verőknek, és orcámat a szaggatóknak, képeimet nem fedeztem be a gyalázás és köpdösés előtt.” (Ézsa 50:5-6) Ő „vette el a mi erőtlenségünket, és ő hordozta a mi betegségünket.” (Mt 8:17) Krisztus nem kímélte Magát semmitől. Nem kérte, hogy mentesüljön egyetlen emberi megpróbáltatás vagy szenvedés alól sem; és Isten nem is mentesítette

Őt. Mindezen tapasztalatokra szükség volt ahhoz, hogy Krisztus irgalmas Főpap legyen. Most megéri az emberek fiait, mert saját tapasztalata alapján ismeri az éhséget, a betegségeket, a gyengeséget, a kísértéseket, a szomorúságot, a problémákat, a fájdalmat, az Istentől és az embertől való elszakadást. Ő „megkísértetett mindenekben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt.” (Zsid 4:15) Mivel Krisztus részt vett az emberek nehézségeiben és gyengeségeiben, ezért megértő Üdvözítővé tette Őt.

Jézus mentesült?

Ezeket a szempontokat észben tartva megdöbbenve és szomorúan olvassuk a „Questions on Doctrine” 383. oldalán azt a hamis állítást, miszerint Krisztus „mentesült az örökölt szenvedélyek és szennyeződések alól, amely Ádám természetes leszármazottait érinti”. Annak érdekében, hogy megfelelően tudjuk értékelni ennek az állításnak a fontosságát, meg kell határoznunk a „mentesült „ és a „szenvedélyek” fogalmát.

A College Standard szótár az alábbiak szerint határozza meg az „exempt» (= mentesség) kifejezést: „Kivételezni vagy felszabadítani egy terhes kötelezettség alól, felszabadítani egy teheről.»

A „New World Dictionary College Edition” a következő meghatározást adja: „eltávolítani, felszabadítani egy olyan szabály vagy törvény hatálya alól, amelyet másoknak be kell tartaniuk; kivételt tenni, felszabadítani (...) egy mások számára kötelező szabály alól; mentesség, elengedés (...) bizonyos jogi kötelezettségek vagy követelmények felmentését vonja maga után, különösen, ha a többi nem mentesül ezek alól.”

A szenvedélyt (passion) a következőképpen határozzák meg: „az alapja a szenvedés vagy agónia (...) bármelyik érzélem, mint például: gyűlölet, harag, szerelem, félelem, öröm; Jézus agóniája és szenvedése a keresztre feszítés alatt, vagy az utolsó vacsora időszaka alatt. A szenvedély általában erős, kimerítő érzelmeket foglal magába.”

A szenvedély egy átfogó szó. Ha az alapja haragra, szenvedésre, agóniára utal, akkor nem korlátozódik ezekre a jelentésekre, és nemcsak a test szenvedélyeit, hanem magába foglalja az összes fent említett emberi érzéseket, mint például a haragot, indulatot, vágyat vagy a szánalmat. Valójában ez a szó magába foglalja az összes kísértést, amelyek az embert

cselekedetekre ösztönzik. Elvenni ezeket az érzelmeket az ember útjából és minden kísértés alól felszabadítani őt, ennek eredménye egy alárendelt lény lenne, egyfajta nem-ember, árnyék ember, egy nem-entitás, vagy ahogy Markham nevezte „ökörnek testvére”. A kísértés az élet azon alkotóeleme, amely meghatározza a jellem építését, ami jó vagy rossz attól függően, hogy az ember hogyan reagál a kísértéssel szemben.

Ha Krisztus mentes volt az emberi szenvedélyek alól, akkor különbözött a többi embertől. Ez a tanítás tragikus és teljesen ellentmond annak, amiben a hetednapi adventisták mindig is hittek és támogatták. Krisztus emberként jött hozzánk anélkül, hogy szívességeket kért volna, és külön figyelmet sem kapott. A szövetség feltételei szerint Jézus semmilyen segítséget sem kaphatott Istentől, ami ne lett volna elérhető bármely ember számára. Ez egy szükséges feltétel volt ahhoz, hogy demonstrációja értékkel bírjon, és munkája elfogadva legyen. A legkisebb eltérés ettől a szabálytól érvénytelenítette volna a kísérletet, érvénytelenítette volna a megállapodást, megszüntette volna a szövetséget, és effektíve, remény nélkül hagyta volna az emberiséget.

Sátán kezdettől fogva azzal vádolta Istent, hogy igazságtalan, amikor azt követeli az emberektől, hogy tartsák meg a törvényt, és másodsor igazságtalan, amikor megbünteti őket, hogy nem teszik meg azt, amit lehetetlen megtenni, és még senki sem tette meg. Azt állította, hogy Istennek először be kell bizonyítania, hogy a törvényt meg lehet tartani, de azon feltételek szerint, melyeknek az ember alá van vetve. Noé, Jób, Ábrahám, Dávid jó emberek voltak, de nem sikerült elérniük Isten magas színvonalát. „Mindnyájan vétkeztek” - mondja Pál apostol. (Róm 3:23)

Istent nem befolyásolta Sátán kihívása; régen, még az örökkévalóságtól fogva, Isten elhatározta, mit fog tenni. Tehát, amikor eljött az ideje, „elküldte az ő Fiát a bűnös testhez hasonló formában, és elítélte a bűnt a testben”. (Róm 8:3) Krisztus nem fogadta el a bűnt földi természetében. Elítélte, és ezzel megtartotta a törvény hatalmát és tekintélyét. Kereszthalállal tovább erősítette a törvényt, elszenvedve a törvény áthágásáért követelt büntetést, megerősítve e büntetés legitimitását. Most megbocsáthat anélkül, hogy azzal vádolnák, hogy figyelmen kívül hagyja a törvényt vagy megsemmisíti azt. Amikor nyilvánvalóvá vált, hogy Isten küldeni szándékozik Fiát, és általa bizonyítani akarja, hogy az ember képes megtartani a törvényt, Sátán

rájött, hogy válság jön, és le kell győznie Krisztust, vagy örökre elveszik. Egy dolog különösen foglalkoztatta. Vajon Krisztus emberként jön a földre, azokkal a korlátokkal és gyengeségekkel, amelyeket az ember szerzett a bűnbeesésekor? Ha igen, Sátán azt remélte, hogy legyőzheti Őt. Ha Isten felmentette volna Jézust az Ádám leszármazottait érintő szenvedélyektől, Sátán azt állíthatta volna, hogy Isten nem becsületes, és hogy a teszt érvénytelen. A következő idézetekben találjuk Isten válaszát.

„Isten megengedte, hogy Fia tehetetlen csecsemőként szülessen, emberi gyengeségnek kitéve. Megengedte neki, hogy szembenézzen az élet veszélyeivel, mint bármely emberi lélek, és harcoljon, mint minden ember fia, az örök vereség és veszteség kockázatával.” (Jézus élete)

„Sokan azt állítják, hogy a kísértés nem győzhette le Krisztust. Ha ez lenne a helyzet, akkor Ő nem léphetett volna Ádám helyébe (...) Megváltónk átvette az emberiséget minden tulajdonságával. Ő magára öltötte az emberi természetet azzal a lehetőséggel, hogy enged a kísértésnek.” (Jézus élete)

„A kísértés, amelynek Krisztus ki lett téve, szörnyű valóság volt. Próbára lett téve azzal a szabadsággal, hogy enged Sátán kísértéseinek, és ezzel veszélyeztesse Isten tervét. Ha nem így lett volna, ha nem lett volna esélye arra, hogy elessen, akkor nem lett volna mindenben kísérhető, mint ahogy az emberi család kísértve van.” (The Youth's Instructor, 1899. október 28.)

„Amikor Ádám meg lett kísértve, a bűn egyetlen következménye sem érintette őt. Teljes emberi hatalmában volt, testi-szellemi képességei teljében volt (...) Jézussal nem volt ugyanaz, amikor a vadonba ment, hogy szembenézzen a Sátánnal. Négyezer évig az emberi faj csökkent fizikai, mentális és erkölcsi hatalom szempontjából; és Krisztus magára vette a degenerált emberiség gyengeségeit. Csak így tudta megmenteni az embert a romlás mélységétől.” (Jézus élete)

Krisztus „Legyőzte Sátánt, ugyanabban a természetben, amely felett a Sátán győzelmet aratott. Krisztus legyőzte az ellenséget. A Megváltó isteni ereje el volt rejtve. Ő emberként győzött, Istenre támaszkodva erőért. Ez bárki kiváltsága.” (The Youth's Instructor, 1901. április 25.)

„Leveleket kaptam, amelyben kijelentették, hogy Krisztusnak nem lehetett ugyanolyan természete, mint az embernek, mert ha az lett volna, hasonló kísértésekbe esett volna. Ha Jézusnak nem emberi természete lett

volna, akkor nem lehetett volna példa számunkra. Ha nem lett volna részese a mi természetünknek, nem részesült volna olyan kísértésekben, mint mi. Ha nem tudott volna engedni a kísértésnek, akkor nem lehetne segítségünkre. Ünnepeles valóság, hogy Krisztus emberként jött harcolni, az ember javára. Kísértése és győzelme azt közli velünk, hogy az emberiségnek másolnia kell példáját; az embernek isteni természet részesévé kell válnia.” (Review and Herald, 1890. február 18.)

„Krisztus viselte az emberi faj bűneit és gyengeségeit úgy, mint amilyen bűnök és gyengeségek voltak, amikor a földre jött, hogy megmentse az emberiséget. Magára vette az emberi természetet, és viselte a degenerált faj gyengeségeit.” (The Temptations of Christ)

Ha Krisztus mentesült volna a szenvedélyektől, akkor nem lett volna képes megérteni és segíteni az emberiséget. Valójában „mindenben hasonlóvá kellett lennie testvéreihez, hogy irgalmas és hű főpap lehessen (...) hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért. Mivel maga is kísértést szenvedett, segíteni tud azokon, akik kísértésbe esnek.” (Zsid 2:17-18)

Egy Megváltó, akit soha nem kísértettek meg, aki soha nem harcolt a szenvedélyekkel, aki sohasem „könyörgésekkel és esedezésekkel, erős kiáltás és könnyhullatás közben járult ahhoz, aki képes megszabadítani őt a halálból”, aki „ámbár fiú volt”, mégsem tanulta az engedelmességet a szenvedett dolgokon keresztül, hanem „mentesült” pont azoktól a dolgoktól, amelyeket egy igaz Megváltónak kell elviselni. Íme, milyen Megváltót kínál az új teológia!

Nem azt a Megváltót, akire nekem vagy a világnak szüksége van. Valaki, aki sohasem küzdött szenvedélyekkel - nem tudja megérteni hatalmát - és nem is érezheti azok legyőzésének örömét. Ha Isten különleges kedvezményeket és „mentességeket” adott volna Krisztusnak, ezzel a cselekedettel kizárta volna Őt a munkájából.

Nincs veszélyesebb eretnokség, mint amelyről most beszélünk. Megfoszt a Megváltótól, akit ismertem, és egy gyenge személyiséggel helyettesíti Őt, akiben Isten nem hisz, hogy képes ellenállni és legyőzni azokat a szenvedélyeket, amelyeket az embertől kér, hogy győzze le.

Természetesen egyértelmű, senki sem állíthatja azt, hogy hisz a bizonyágtételeknek és ugyanakkor hisz ebben az új teológiában is, hogy Krisztus mentesült volna az emberi szenvedélyektől. Vagy az egyik, vagy a

másik. A hívőknek most dönteni kell! Annak érdekében, hogy elfogadhasd a „Questions on Doctrine” tanítását, el kell hagynod az ajándékba vetett hitedet, amit Isten adott ennek a népnek.

Történelem

Lehet, az olvasót érdekli, hogy a vezetők miként fogadták el ezeket az új tanításokat, hogyan építették be a „Questions on Doctrine” könyvbe, és hogyan vált az egyház „hivatalos álláspontjává”.

Krisztus emberi természetének tanítása a kereszténység egyik tartóoszlopa. Ettől a tantól függ az ember megváltása. János apostol döntőnek mondja, ezért kijelenti: „Erről ismerjétek meg az Isten Lelkét: valamely lélek Jézust testben megjelent Krisztusnak vallja, az Istentől van. És valamely lélek nem vallja Jézust testben megjelent Krisztusnak, nincsen az Istentől (...)” (1Ján 4:2-3) Milyen testben jött Jézus a világba? Megismétlek egy idézetet, amelyet korábban már említettem: „Krisztus magára vette a degenerált emberiség gyengeségét. Csak így tudta megmenteni az embert a romlás mélységeitől.” (Jézus élete)

Csak amilyen mértékben Krisztus azonosította saját magát az emberiséggel - akit megmenteni jött - tudja megmutatni az embereknek, hogyan győzhetik le gyengeségeiket és szenvedélyeiket. Ha az emberek, akik között élt, úgy érezték volna, hogy Ő mentesül azoktól a szenvedélyektől, amelyekkel nekik szembe kellett nézniük, akkor befolyása azonnal megsemmisült volna és Őt csalónak mondták volna.

Jézus állítása: „Legyőztem a világot” (Ján 16:33) tisztességtelen dicséretnek minősült volna, mert szenvedély nélkül nem volt mit legyőznie. Ígéretére, hogy „Aki győz, megadom annak, hogy az én királyi székembe üljön velem, amint én is győztem és ültem az én Atyámmal az ő királyi székében.” (Jel 3:21) az emberek azzal a kifogással élhetnének, hogy ha Isten őket is megkímélte volna a szenvedélyektől, akkor ők is megvalósíthatták volna Krisztus tetteit.

Az eretnokség csúcsa az az állítás, hogy Isten megkímélte Krisztust azoktól a szenvedélyektől, amelyek megrontják az embereket. Ez az eretnokség megsemmisíti az igazi vallást, megsemmisíti a megváltás tervét, és csalóvá teszi Istent, Krisztust pedig bűntársává. Nagy felelősség terheli

azokat, akik hirdetik ezt a hamis tanítást, amely lelkeket vezet a kárhozatra. Az igazság az, hogy Isten „az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta” (Róm 8:32); ennél is több, mivel természete érzékeny volt a legkisebb bűnre, durvaságra vagy provokálásra, megpróbáltatásai nehezebbek voltak és kísértései erősebbek, mint bármi, amit adott nekünk, hogy elviseljük. „Vérig” ellenállt. Nem, Isten nem kímélte meg és nem mentette fel Őt! Agóniájában Jézus „könyörgésekkel és esedezésekkel, erős kiáltás és könnyhullatás közben járult ahhoz, aki képes megszabadítani őt a halálból” (Zsid 5:7) „Ámbár Fiú, megtanulta azokból, amiket szenvedett” (Zsid 5:8)

Mindezek alapján ismét feltesszük a kérdést, hogy hogyan fészkelt be egyházunkba ez a tanítás, amely megalázza Istent? Ez egy éveken át tartó mély tanulmányozás eredménye, amelyet imádságos szívvel tettek meg kompetens emberek, és a végleges következtetést elmondták a képviselőknak egy nyilvános ülésen, amit korábban a „Review and Herald”-ban jelentettek be, részleteket mutatva be a tervezett változásokról, amelyeket az egyház a megfelelő eljárás szerint megszavazott? Ebből semmi sem így történt. Megjelent egy névtelen könyv, és azokat, akiknek valami kifogásuk volt ellene, elítélték és megakadályozták.

Az alábbiakban az a történet következik, hogyan kerültek be az egyházba ezek az új tanítások, Dr. Donald Gray Barnhouse, az „Eternity” vallásos kiadvány szerkesztőjének beszámolója szerint. A történetet először ebben a folyóiratban jelentették meg 1956 szeptemberében, majd később egy cikkben, amelynek címe: „A hetednapos adventisták keresztények?”. Az ő engedélyével idéztem cikkéből. Dr. Barnhouse biztosított arról, hogy a cikk teljes tartalma a közzététel előtt jóváhagyás céljából lett bemutatva az adventista vezető testvéreknek. Az a tény, hogy ezt a cikket már három éve tették közzé, és vezetőink nem tiltakoztak ellene, és/vagy tagadták, erős érv azon meggyőződés mellett, hogy elismerik a történetek valóságát.

Dr. Barnhouse kijelenti, hogy: „kevesebb, mint két évvel ezelőtt úgy döntöttek, hogy Martin úr végezzen kutatást a hetednapos adventizmusról”. Walter R. Martin abban az időben a filozófia szak doktori képzésének hallgatója volt a New York-i Egyetemen és az „Eternity” vezetőasszisztense. Közvetlen és megbízható információk megszerzése érdekében Martin úr Washingtonba ment az adventista központba, és kapcsolatba lépett néhány

vezetővel. „A válasz azonnali és lelkes volt.” Martin úr hamarosan észrevette, hogy „az adventisták hevesen visszautasították azokat a doktrinális álláspontokat, amelyeket korábban vallottak”. Ezek közül a legfontosabb a fenevad jele és Krisztus emberi természetének kérdése volt. Martin úr „azt mondta, hogy a szomszéd épületben lévő könyvesboltban van egy bizonyos adventista könyv, adventista lelkipásztor tollából, aki pont ellentétesen írt, mint amit most a válaszokban állítanak. Az adventista vezetők elküldtek valakit a könyvért, és felfedezték, hogy Martin úrnak tényleg igaza van. Rögtön a Generál Konferencia adminisztrátorai tudomására hozták és kérték, hogy orvosolják a helyzetet, azonnal korigálják az ilyen kiadásokat.”

Ezek elsősorban a fenevad jelének tanítását érintették, amely az Adventista Egyház egyik alapvető tanítása volt a kezdetektől fogva. Amikor vezetőink felfedezték, hogy Martin úrnak igaza volt, azt javasolták a Generál Konferencia tisztviselőinek, „hogy orvosolják a helyzetet, azonnal korigálják az ilyen kiadásokat.” Megtették. Nem kaptunk információt arról, hogy mely kiadványokat” orvosoltak és korigáltak”, sem arról, hogy a szerzőket értesítették-e a módosítások végrehajtása előtt, sem arról, hogy konzultáltak-e egy válogatott könyvbizottsággal a szokásos eljárás szerint; arról sem, hogy a szerkesztők vagy a könyvkiadók egyetértettek-e a változásokkal. Tudjuk azonban, hogy 1958 második negyedévének szombatiszkolai tanulmányában, amelyben a Jelenések könyvét fejezetről fejezetre tanulmányozták, a 13. fejezetet, amely a fenevad jeléről írt, teljesen kihagyták. A 12. fejezet megvolt, ugyanúgy a 14. fejezet is, de a 13. fejezet hiányzott. A szombatiszkolai tanulmányt nyilvánvalóan „orvosolták és korigálták”.

Természetesen abnormális, hogy egy másik felekezet szolgálja ilyen hatással legyen vezetőinkre, és arra veszi rá őket, hogy „helyesbítsék” teológiánkat, és változtatásokat tegyenek az egyház tanítását illetően egy létfontosságú témában, sőt „megszállják” a világ szombatiszkoláit, és kivegyék a Jelenések könyve 13. fejezetéről az értékes leckét. Vezetőink részéről ez egyenértékű a vezetőségről való lemondással.

Ugyanaz az eljárás

De ez még nem minden. Dr. Barnhouse beszámol arról, hogy ugyanazt az eljárást alkalmazták az itt tárgyalt témával is, nevezetesen Krisztus

emberi természete. Vezetőink biztosították Martin urat Krisztus emberi természetével kapcsolatban: „A felekezet nagy része mindig is azt állította, hogy szent és tökéletes, annak ellenére, hogy néhány író alkalmanként ellentétes szempontokat tett közzé, amelyeket az egyház általában teljesen elutasít.”

Ha vezetőink ezt mondták Martin úrnak, akkor minden idők legnagyobb hazugságát mondták, mert a felekezetünk nem vallott más szempontot, mint amit Ellen White e cikkben használt idézetekben fejezett ki. Felszólítjuk vezetőinket vagy bárki illetékest, hogy nyújtsanak be bizonyítékokat állításuk alátámasztására! Nyilvánvalóan hamis ez az állítás, hogy egyes írók ellentétes szempontokat tettek közzé, amelyeket az egyház általában teljesen elutasít. White testvérnő volt azon írók egyike, aki „publikált”. De figyeljük meg, mit mond erről egyik standard könyvünk, a „Bible Readings for the Home Circle”, amelyet már több millió példányban értékesítettek. Előtte van két példány, az egyiket a „Pacific Press” 1916-ban, a másikat a „Southern Publishing House” 1944-ben publikálta. Mindkettőben ugyanazt olvassuk. Íme, az egyházunk által elfogadott tanítás!

„Emberként Krisztus része lett elesett, bűnös természetünknek. Ha nem, akkor Ő nem volt «testvéreihez hasonló», nem lett «mindenben megkísértve, mint mi vagyunk», nem győzött, mint ahogy nekünk is győznünk kell, ezért nem lehetne a teljes és tökéletes Megváltó, akire az embernek szüksége van és kell, hogy legyen, az üdvösséghez. Az a gondolat, hogy Krisztus «szeplőtelen» vagy büntelen anyától született (a protestánsok ezt nem vallják Szűz Máriáról), nem örökölt bűnös hajlamokat, és ezért nem vétkezett, ez kimenti Krisztust az elesett világból, pontosan arról a helyről, ahol segítségére van szükség. Emberi oldalról Krisztus pontosan azt örökölte, amit Ádám minden gyermeke örökölt, egy elesett, bűnös természetet. Isteni oldalról, Ő Lélektől fogantatott és született. Ez azért történt így, hogy az emberiség kedvező helyzetbe kerüljön, és hogy bebizonyosodjon, hogy ugyanúgy bárki, aki «Lélektől született», megszerezheti a bűn feletti győzelmet saját bűnös testében. Így mindenki győzhet, ahogy Krisztus győzött. (Jel 3:21) A Lélektől születés nélkül nincs győzelem a kísértés felett, sem bűntől való megváltás. (Ján 3:3-7)”. (Bible Readings for the Home Circle, 1916, 174. o.)

Így átgondolva elmondható, hogy ezek az írók saját véleményüket „publikálják». A vezetőink elmondták Martin úrnak, hogy „sorainkban vannak szélsőséges tagok is, mint ahogy vannak felelőtlen emberek furcsa nézetekkel a fundamentalista kereszténység bármelyik területén is». Azt hiszem, túl messzire mentek. Ellen White nem volt a szélsőséges publikálók között és a Bible Readings for the Home Circle szerzői sem. Vezetőinknek a lehető legalázatosabb módon kell bocsánatot kérni ilyen nagyfokú sértésért, amit az egyház tagjai ellen tettek.

Szinte hihetetlen, hogy ilyen kijelentéseket tettek. A vádat azonban már majdnem három éve adták ki, és semmilyen módon nem tiltakoztak. Megalázottnak érzem magam, hogy ilyen vádakkal illettek, és még inkább megalázottnak, hogy vezetőink teljesen közömbösek velük szemben.

Annak érdekében, hogy az olvasó maga láthassa Dr. Barnhouse eredeti jelentését, csatoltam a „Keresztények a hetednap Adventisták?» cikk másolatát. Ez nem a jelentés egésze, hanem csak az a rész, amely az itt tárgyalt kérdéshez kapcsolódik. Később további kivonatokat mutatok be.

„Kevesebb, mint két évvel ezelőtt úgy döntöttek, hogy Martin úr végezzen kutatást a hetednap Adventizmust illetően. Felvettem a kapcsolatot az Adventistákkal, mondván, hogy szeretnénk megfelelően kezelni őket, és nagyra értékelnénk a lehetőséget, hogy interjút készítsünk néhány vezetővel. A válasz azonnali és lelkes volt.

Martin úr elment a washingtoni Takoma Park-ba, a hetednap Adventista mozgalom székhelyére. Először a két csoport nagyon gyanúsán nézett egymásra. Martin úr rengeteg Adventista irodalmat olvasott, és körülbelül negyven kérdést tett fel teológiai helyzetükről. A második látogatás során számos oldalt mutattak be a kérdésekre adott részletes teológiai válaszokkal. Azonnal észrevette, hogy az Adventisták hevesen tagadták azokat a doktrinális álláspontokat, amelyeket korábban vallottak. Miközben Martin úr a válaszokat olvasta, ahhoz a kijelentéshez ért, miszerint az Adventisták elutasítják azt a gondolatot, hogy a szombatünnepelés üdvösség kérdése lenne, és tagadnak minden olyan tanítást, hogy a hét első napjának megtartása a fenevad, azaz a fenevad bélyegének elfogadását jelentené. Martin azt mondta, hogy a szomszéd épületben lévő könyvesboltban van egy bizonyos Adventista könyv, Adventista lelkipásztor tollából, aki pont ellentétesen írt, mint amit most a válaszokban állítanak. Az Adventista vezetők elküldtek

valakit a könyvért, és felfedezték, hogy Martin úrnak tényleg igaza van. - Mintha nem tudták volna! - Rögtön a Generál Konferencia adminisztrátorai tudomására hozták és kérték, hogy orvosolják a helyzetet, azonnal korrigálják az ilyen kiadásokat. Ugyanilyen eljárás történt Jézus Krisztus emberi természetével kapcsolatban, amiről az adventista felekezet többsége mindig is úgy tartotta, hogy bűn nélküli, szent és tökéletes, annak ellenére, hogy néhány írójuk alkalmanként ellentétes nézeteket tett közzé, amelyeket az egyház általában teljesen elutasított. Aztán elmagyarázták Martin úrnak, hogy soraikban vannak szélsőséges tagok is, mint ahogy vannak felelőtlen emberek furcsa nézetekkel a fundamentalista kereszténység bármelyik területén is. A hetednapos adventisták ezen akciója más hasonló lépésekre utalt, amelyeket később megtettek. Martin úr könyve a hetednapos adventistákról néhány hónapon belül megjelenik. A könyv tartalmazni fog egy bevezetőt, amelyben a Hetednapos Adventista Egyház felelős vezetői igazolják, hogy nem magyarázzuk félre őket ebben a kötetben, és hogy Martin úr által bemutatott összes egyetértési és nézeteltérési pontok helyesek mind az ő szempontjukból, mind pedig az evangélikusok szempontjából. Martin úr hivatkozásai az adventista tanítás új könyvére fog mutatni, amelyet az ő könyvével egy időben fognak kiadni. A jövőben az adventista mozgalom minden objektív kritikájának hivatkoznia kell ezekre az egyszerre megjelenő kiadványokra.

Bizonyos esetekben az adventisták pozíciója újnak tűnhet közülünk egyeseknek; számukra viszont a bölcs vezetés többségének a pozíciója arra kényszerült, hogy «megfékezze» azokat a tagokat, akik a felekezetért felelős vezetőktől eltérő véleményeket támogatnak.

Az evangélikások vádjainak elkerülése érdekében az adventisták már intézkedtek, hogy a „Voice of Prophecy” rádióműsorra és a „Signs of Time”-ra, a legnagyobb kiadványukra úgy tekintsenek, mint a Hetednapos Adventista Egyház képviselőjére.” Zárásként szeretnék még egyszer hangsúlyozni néhány feltűnő tény!

A „Questions on Doctrine” 383. oldalán azt állítják, hogy Krisztus mentesült. A próféta-ság lelke egyértelműen kijelenti, hogy Krisztus nem mentesült a kísértésektől és szenvedélyektől, amelyek támadják az embereket. Aki elfogadja ezt az új teológiát, annak le kell mondania a bizonyágtételekről. Nincs más lehetőség.

Martin úr létfontosságú szerepet játszott abban, hogy megváltoztassuk a fenevad jeléről és Krisztus természetéről szóló tanításunkat. Hasonló változások történtek más könyvekben is, de ezekről a változásokról nem informáltak.

Vezetőink megígérték, hogy nem fognak többé térítgetni. Ez effektíve megállítja a világ érdekében végzett munkánkat. Ugyanakkor megígérték, hogy jelentést fognak tenni Martin úrnak arról, ha valaki megsérti ezt a megállapodást.

Megfenyegettek minket, hogy „fékezni fogják” azokat, akik nem hisznek és nem követik a vezetőket. Akik nem követik az új tanítást, szélsőségeseknek és „furcsa nézetű felelőtleneknek” tekintik.

Megdöbentőnek találjuk, hogy vannak utak, melyeken át az evangélikál vezetés befolyásolni tudja a vezetőinket, hogy a „Voice of Prophecy” és a „Signs of Time” korlátozza mozgását, hogy elkerülje az evangélikálok vádjait. Ijesztő hír. Ezek Isten eszközei, és hihetetlen, hogy vezetőink hagyják, hogy a külső befolyás korlátozza őket. Ezzel nagy bűnt követtek el az egyház ellen, olyan bűnt, melyet csak a vétkes fél mély megtérésével, vagy az érintett vezető személyek diszkrét lemondásával lehet eltörölni.

Tagjainkat nem tájékoztatják, és arra törekszenek, hogy tudatlanok maradjunk. Megparancsolták, hogy mindent titokban kell tartani, és ne feledjétek, hogy a nemrégiben tartott Generál Konferencia ülésén nem készült jelentés az evangélikálokkal folytatott egyeztetésekről, és a velük kötött szövetségről. Tisztviselőink a tüzzel játszanak, és az ebből következő konfliktus előre jelzi, hogy az omega válság „félelmetes természetű lesz”.

(Andreasen:) Hét alkalommal kértem meghallgatást, és azt mondták, hogy csak azzal a feltétellel, hogy ha külön néhány emberrel találkozok, és nem kapok felvételeket a beszélgetésekről. Kértem egy nyilvános meghallgatást, vagy ha a meghallgatás nem nyilvános, készítsenek hangfelvételt, és adjanak nekem egy másolatot. Elutasítottak.

Mivel nem kaptam meghallgatást, ezeket az üzeneteket írtam, amelyek tartalmazzák, amit a közönségnek akartam mondani. Felfedezitek az okot, amiért a Generál Konferencia tisztviselőitől nem kaptam a kért meghallgatást?

Hetednap Adventista vagyok, és szeretem ezt az üzenetet, amelyet régóta hirdetem. Mélységesen szomorú vagyok látni, hogy hitünk oszlopai

megsemmisülnek, és elhagyják azokat az áldott igazságokat, amelyek azzá tették minket, amik vagyunk.

A következő levelet csak azoknak küldöm el, akik igénylik, ezért kérem, küldje el nevét és címét!

Köszönöm Istennek, hogy egészséges vagyok, és szeretném, hogy az Úr áldása legyen minden olvasóval. Nehéz idők várnak ránk, és ebben a veszélyhelyzetben erősen kell kapaszkodnunk Istenbe.

Az Úr veletek!

Második levél

Hamisítási kísérletek

1957 nyarának elején kezemben tartottam - gondolom gondviselés szerűen - a White Intézet Kuratóriumának (White Board of Trustees) májusi jegyzőkönyvének másolatát. Azok számára, akik nem ismerik ezt a bizottságot, elmondom, hogy ez egy kis bizottság, amelynek feladata Ellen White összes levelének, kéziratának és könyvének őrzése. Az egyházi tisztviselőkkel egyeztetve a bizottság határozza meg, hogy ki férhet hozzá az anyagokhoz, milyen mértékben és milyen céllal; mi kerülhet publikálásra és mi nem; és melyik anyagot teszik egyáltalán nem elérhetővé.

A bizottság munkájának legnagyobb részét az teszi ki, hogy megvizsgálja és közlést tesz az irásokat, és közléstételre ajánlja azokat az anyagokat, amelyekről úgy gondolják, hogy állandó értékűek. Ez a munka nagy jelentőséggel bír az egyház számára, mivel csak a bizottság által jóváhagyott anyag kerül nyomtatásra. Ellen White életében a szelektálás és a szerkesztési munka nagy részét saját maga végezte el, és minden esetben felügyelte az egész folyamatot. Tudjuk, hogy minden, amit publikáltak, az ő felügyeletével és jóváhagyásával történt. Ezt a munkát vette át ez a bizottság.

Két férfi és a bizottság

A White Intézet jegyzőkönyvei szerint 1957. május első napján két férfi, akik annak a bizottságnak a tagjai voltak, akiket a „Questions on Doctrine” című könyv megírására neveztek ki, meghívást kaptak, hogy találkozzanak az Intézet tagjaival, hogy megvitassanak egy kérdést, amelyről néhány megjegyzést tettek az év januári ülésén. A kérdés Ellen White azon

kijelentésével volt kapcsolatban, melyek a mennyei szentélyben most zajló engesztelési munkáról szóltak. Ellen White kijelentései nem voltak összhangban a vezetők következtetéseivel, amikre az evangelikákkal folytatott megbeszélések során jutottak. Annak érdekében, hogy teljes mértékben megértsük a történetek fontosságát, említeni kell néhány történelmi tényt.

Az adventista vezetők egy ideig kapcsolatban álltak két evangelikál lelkésszel, Dr. Barnhouse-zal és Martin úrral, - aki vezetőszerkesztője az „Eternity” vallási magazinnak, amely Philadelphia-ban jelenik meg - valamint az ő helyettesével; és megvitatták velük a különböző kérdéseket a tanításunkról.

Ezekben a beszélgetésekben, akárcsak a közöttük zajló levélváltásban, az evangelikálok komoly kifogásokat emeltek hitünk egyes aspektusával szemben. A legfontosabb kérdés az volt, hogy az adventisták keresztényeknek tekinthetők-e, miközben olyan tanításokat vallanak, mint: a szentély tana, a 2300 napról szóló tan, az 1844-ről szóló tanítás, a vizsgálati ítéletet és Krisztus engesztelési munkája a mennyei szentélyben 1844 után. A mi embereink kifejezték azon kívánságukat, hogy az Adventista Egyház legyen elismerve a protestáns egyházak között, mint keresztény egyház és nem mint szekta. A két csoport több száz órát tanulmányozott együtt, és több száz oldalt írtak. Az evangelikálok meglátogatták központunkat a Takoma Park-ban, a mi embereink pedig ellátogattak Philadelphiába, ahol vendégek voltak Dr. Barnhouse házában. Időről időre hívtak másokat is a konzultációkra olyan kérdésekben, mint például a „Voice of Prophecy” rádiós műsor és a folyóirataink. Mindezt azzal a céllal, hogy kiderítsék, milyen akadályai vannak, hogy egyházunkat keresztény felekezetként ismerjék el.

Hosszas beszélgetések és egyeztetések után a két fél között született egy konstruktív megállapodás, és bár az evangelikálok még mindig kifogásoltak néhány tantételt, mégis hajlandóak voltak elismerni minket keresztényeknek. Az Adventista Egyháznak néhány változtatást kell véghezvinnie a „fenevad jelével” és „Krisztus emberi természetével” kapcsolatosan. (Eternity, 1956. szeptember)

„Felhívták a Generál Konferencia vezetőinek figyelmét, hogy orvosolják a helyzetet, és korrigálják az ilyen kiadványokat.” A helyesbítéseket elvégezték, és az evangelikálok azt írták: „a hetednapos adventisták ezen akciója jelzésértékű más hasonló lépésekre, amelyeket később meg fognak

tenni”. (Eternity, 1956. szeptember) Nem kaptunk tájékoztatást arról, hogy milyen más könyveket „orvosoltak, és javítottak”. Az evangélikások egy jelentést tettek közzé az „Eternity” újságban az adventistákkal folytatott megbeszélésekről, amiből feljebb idéztem is. Dr. Barnhouse kijelentette, hogy publikálás előtt megmutatták az adventistáknak a kéziratot, hogy elkerüljék a hibákat vagy a félreértéseket.

Az adventisták nem tettek közzé semmiféle jelentést. Még a tavalyi 1958-as Generál Konferencián sem hozták szóba. Csak kevesen tudják, hogy megbeszéléseket folytattak az evangélikákkal. Suttogják, hogy a vezetőink megbeszéléseket folytattak az evangélikákkal, de egyesek úgy gondolják, hogy ezek csak pletykák. Azok kevesebben vannak, akik tudják, hogy tartózkodniuk kell a véleménynyilvánítástól. Úgy tűnik, hogy létezik egy összeesküvés a titok megőrzése érdekében.

A mai napig nem tudjuk, és nem kellene tudnunk, kik tárgyaltak az evangélikákkal. Nem tudjuk, és nem kellene tudnunk, kik írták a „Questions on Doctrine” című könyvet. A komoly vizsgálatok nem vezettek eredményre. Nem mondták, és nem is tudjuk, hogy milyen és melyik könyvekben hajtottak végre változtatásokat a fenevad jeléről és Krisztus emberi természetéről. Nem tudjuk, ki engedélyezte az 1958-as évi szombatiszakai tanulmány második negyedéből a Jelenések 13. fejezetének kihagyását, amely a fenevad bélyegéről szól.

Dr. Barnhouse beszámol arról, hogy „annak érdekében, hogy elkerüljék az evangélikások vádjait”, az adventisták „intézkedéseket dolgoztak ki” a „Voice of Prophecy” és a „Signs of the Times”-ra vonatkozóan.

Mit „dolgoztak ki”, azt nem tudjuk, és nem is mondják el nekünk. Nem kellene részletes jelentést tenniük? Megdöbönt bennünket az is, hogy egy másik felekezet lelkészei hogyan szólhatnak bele abba, hogy a dolgozóinkat miként vezetjük. Lemondtak a vezetőink? Hogyan lehetséges, hogy tárgyalnak az evangélikákkal, és sötétben tartják népünket?

Mi történt az egyeztetéseken?

Ahhoz, hogy megtudjuk, szinte teljes egészében az „Eternity” újságban publikált cikkekre kell támaszkodnunk. A szentély volt az a téma, amivel a legtöbb időt töltötték a tárgyalásokon. Dr. Barnhouse őszinte volt e tanítás

értékelésével. Ő főképpen a vizsgálati ítélet ellen tiltakozott, amit úgy jellemzett, mint „a vallástörténelem legkolosszálisabb pszichológiai jelensége a hírnév megmentéséért”. Később „jelentéktelennek és szinte naiv tannak” nevezte a vizsgálati ítéletet, és azt mondta, hogy „minden erőfeszítés elavult e tanítás megvédésére, ostoba és haszontalan”. (Eternity, 1956. szeptember) Szóba hozta Hiram Edson magyarázatát az 1844-es nagy csalódásról. Dr. Barnhouse azt mondta, hogy azt a feltételezést, miszerint Krisztusnak „egy szolgálatot kell elvégeznie a Szentek Szentjében a második eljövetele előtt (...) egy emberi elképzelés a hírnév megmentéséért, egy olyan gondolat, amely néhány informálatlan adventistát (...) fanatikus szélsőségekbe vitt. Martin úr és én hallottuk az adventista vezetők határozott kijelentését, hogy elutasítják mindezeket a szélsőséges gondolatokat. Nagyon világos kifejezésekkel mondták el. Ezenkívül azt mondták, hogy ők nem úgy hisznek, mint néhány elődjük hitt, hogy Jézus engesztelése nem fejeződött be a Kálvárián, és hogy Ő Főpapi szolgálatot végez 1844 óta. Ezt a gondolatot is kategorikusan elutasították.” (Eternity, 1956. szeptember)

Tartsátok észben ezeket a kijelentéseket: „egy szolgálatot kell elvégeznie a Szentek Szentjében a második eljövetele előtt (...) egy emberi elképzelés a hírnév megmentéséért” és „Martin úr és én hallottuk az adventista vezetők határozott kijelentését, hogy elutasítják ezeket a szélsőséges gondolatokat. Nagyon világos kifejezésekkel mondták el.”

Azt hiszem, helyénvaló lenne, ha egyházunk vezetői világosan megerősítenék, hogy Dr. Barnhouse és Martin úr igazat szólnak-e, amikor azt állítják, hogy ők hallották, hogy vezetőink azt mondják, hogy elvetik azt a gondolatot, miszerint: Krisztus mielőtt a földre jönne, szolgálatot végez a Szentek Szentjében. Ez a probléma nagyon világos választ igényel.

Hamisítási kísérlet

Mielőtt folytatnám az egyeztetéseken történtek elmondását, térjünk vissza a két férfihoz, akik 1957. május első napján találkoztak a White Intézet Adminisztrációs Bizottságával, hogy megkérdezzék véleményüket, és javaslatot tegyenek. Ezek a férfiak jól ismerték Dr. Barnhouse és Martin úr kijelentését, miszerint: a Krisztus Szentek Szentjében végzett szolgálatának gondolata teljes elutasításra került. Ezeket a nyilatkozatokat akkor már

több hónapja közzétették, és senki sem tiltakozott ellenük. A két férfinak azonban nem volt szüksége a közzétett nyilatkozatra, mert mindketten részt vettek az evangélikákkal folytatott megbeszéléseken. Különösen egyikük figyelemre méltó módon járult hozzá ezekhez a konferenciákhoz, meglátogatta Dr. Barnhouse-t a lakásán, és az ő kérésére beszélt az általa pástorolt gyülekezetekben. Ő egyike volt a négy férfinak, akik a nehezét vitték, és őt választották, hogy kísérje Martin urat nyugati parti körútjára, hogy beszéljen a gyülekezeinkben. Dr. Barnhouse nagyra értékelte. Valójában az érzés kölcsönös volt.

Abban az időszakban, amikor a két férfi első alkalommal látogatta meg az archívumot, a Ministry újságban egy cikksorozat jelent meg, amely úgy mond bemutatta „az adventista nézőpontot az engesztelésről, melyet a próféta lelke megerősített, megvilágosított és letisztázott”.

A Ministry 1957. februári kiadásában azt a kijelentést tették közzé, hogy „a keresztdózat a teljes és végső engesztelést jelenti az ember bűnére”. Ez a kijelentés összhangban van a vezetőink hitével, ahogyan idézi Dr. Barnhouse. Ugyanakkor összhangban áll azzal a kijelentéssel is, amelyet egyik magas beosztású egyházi vezető egy nekem címzett levélben aláírt: „Andreasen testvér nem tagadhatja azt az értékes tanítást, miszerint Jézus teljes és végleges engesztelést végzett a kereszten (...) Mi mindig támogatni fogjuk és továbbra is hirdetjük, csakúgy, mint a hitünk kedves pionírjai is tették.”

Érdekes lenne, ha a levélíró be is tudná bizonyítani kijelentését. Az igazság az, hogy az elődeink nem hitték, és soha nem hirdették ezt. Ők nem hitték, hogy a keresztnél az engesztelés teljes és elégséges volt. Úgy hitték, hogy a megváltás ára meg lett fizetve, és ez több mint elégséges; de a végső engeszteléshez szükséges Krisztus belépése a Szentek Szentjébe 1844-ben történt. Ezt prédikálták, és mindig hitték is az adventisták, és ez volt az elődeink legkorábbi és legszilárdabb tanítása, amit a pionírok hittek és hirdettek. Ők nem hirdethették, hogy a keresztnél az engesztelés teljes, tökéletes és végleges volt, és ugyanakkor abban is higgyenek, hogy egy másik, szintén végleges engesztelés történt 1844-ben. Abszurd lenne és értelmetlen. Bűneink büntetésének megfizetése minden bizonnyal elengedhetetlen része volt a megváltási tervnek, de nem volt minden. Összehasonlíthatnánk azzal, hogy a mennyei bankban elhelyeztek egy nagy

összeget, amely elegendő mennyiséget nyújt minden helyzetre, és mindenki hozzáférhet, akinek szüksége van rá.

Ez az ár a „drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen bárányén, a Krisztusén” (1Pét 1:19). Kereszthalála által Jézus „mindent megfizetett”, de csak úgy válik hatékonyá számunkra ez az értékes kincs, amilyen mértékben Krisztus nekünk tulajdonítja. Hallgassátok meg a következőket!

„Jézus engedelmissége által a tökéletes engedelmisség kimeríthetetlen tőkéje halmozódott fel. Hogy lehet az, hogy egy ilyen hatalmas kincs nem megfelelő? A mennyben, Krisztus érdemei, az önmegtagadása és áldozata el vannak tárolva, mint a tömjén, hogy fel lehessen ajánlani népe könyörgéseivel együtt.” (General Conference Bulletin - Generál Konferencia közlemény - 3. kötet, 101., 102. old, 1899. negyedik negyedév)

Ne feledjétek a következő kifejezéseket: „kimeríthetetlen tőke”, „hatalmas kincs”, „Krisztus érdemei”. A keresztnél ez a tőke került letétbe, de ott nem lett felhasználva. El van tárolva és felajánlva Isten népének imáival együtt, és főleg 1844 után ez a tőke bőségesen használva van, amilyen mértékben Isten népe megszentelődik; de nem lehet kimeríteni; elegendő és elérhető. Hallgassátok ezt!

„Ő, aki saját engesztelése révén készítette az erkölcsi hatalomnak végtelen tőkéjét népe számára, nem fog habozni, hogy ezt a hatalmat saját javukra használja fel. Ő tulajdonítani fogja saját igazságát (...) Engedelmissége által felhalmozódott a tökéletes engedelmisség kifogyhatatlan tőkéje (...) Amikor a becsületes és szerény imádkozók Isten trónja elé járulnak, Krisztus megosztja velük saját élete tökéletes engedelmisségének érdemeit. Imáink illatosítva vannak ezzel a tömjénnel. Krisztus Kezesünk lett, hogy közbenjárjon értünk, és az Atya mindig hallja Fiát.” (General Conference Bulletin - Generál Konferencia közlemény - 3. kötet, 101., 102. old, 1899. negyedik negyedév)

Miközben imádkozunk, most 1959-ben, Krisztus közbenjár értünk, és „elegyíti” imáinkhoz „saját élete tökéletes engedelmisségének érdemeit. Ez a tömjén illatosítja imáinkat (...), és az Atya mindig hallja Fiát.”

Hasonlítsátok össze ezt a „Questions on Doctrine” kijelentésével, a 381. oldalról: „(Jézus) Isten elé járul értünk (...) De nem abban a reményben, hogy szerezzen nekünk valamit a jelenre, vagy a jövőre. Nem! Ő már megszerezte nekünk a kereszten.”

Tartsátok észben a képet: Krisztus megjelenik Isten előtt értünk. Közbenjár, de semmit sem kap. 1800 éve közbenjár és nem kap semmit. Vajon Jézus nem tudja, hogy már van Neki? Senki sem tájékoztatta Őt arról, hogy értelmetlen a közbenjárása? Ő maga „nem reméli”, hogy valamit megszerez most, vagy a jövőben. Mégis imádkozik, és továbbra is közbenjár. Milyen látvány az angyalok számára! Ezt adventista tanításként mutatják be! Ez egy olyan könyv, amelyet az adventista vezetők jóváhagytak, és az egész világon elterjedt, hogy megmutassák, mit hiszünk. Isten bocsásson meg nekünk! Hogyan állhatunk a világ elé, és mondanánk valakinek, hogy mi hiszünk a Megváltóban, aki képes megmenteni, amikor úgy mutatjuk be Őt, mint aki értelmetlenül jár közben az Atya előtt?

De hála Istennek, ez nem egy adventista tanítás! Mint idéztem White testvérnőtől az előbb: „Krisztus Kezesünk lett, hogy közbenjárjon értünk, és az Atya mindig hallja Fiát.” Ez a kereszténység, nem pedig a másik vélemény. Ilyen körülmények között hallgathatunk? Ellen White azt mondja: „Az elmúlt negyven évben az eretnokség minden fajtája rontott ránk (...), különösképpen, ami Krisztus mennyei szentély szolgálatát illeti (...) Csodálkoztok talán, hogy üzenetem van akkor, amikor olyan munkának a kezdetét látom, mely hitünk néhány alappillére akarja kidönteni a helyéről? Engedelmeskednem kell Isten parancsának: «Állj ellene neki!»” (B sorozat/2, 58. o)

Egy másik: „A lelkek ellensége annak a feltételezésnek az elfogadtatását sugallta, hogy a hetedik napot ünneplő adventisták között egy nagy reform fog végbemenni, amely a hitünk oszlopait képező tanításoknak a feladásából áll, valamint egy újjászerveződött rendszer bevezetéséből. Mit eredményezne ez a reformáció? Az igazság alapelveinek elvetését, melyeket Isten bölcsességében adott maradék népének. Vallásunk megváltozna. Hamisnak tartanák meghatározó alapelveinket, melyek az elmúlt ötven évben a művet megtartották. Új szervezet alakulna. Egy új rendről szóló könyveket írnának. Egy szellemi bölcselkedés rendszerét tanítanak köreinkben. (...) Semmi sem állhatna az új mozgalom útjába.” (B sorozat/2, 54., 55. o.)

„Csendben maradunk, hogy ne bántsuk érzéseiket? (...) Csendben maradunk, nehogy rontsuk befolyásukat, miközben a lelkek be vannak csapva? (...) Az én üzenetem: NE hallgassátok az igazság hamisítását tiltakozás nélkül!” (B sorozat/2, 9., 15. o)

A májusi első találkozó

Kétlem, hogy az adventista vezetők teljesen tisztában voltak azzal, hogy Ellen White írásában sokszor utalt az engesztelési munkára, amely a mennyei szentélyben zajlik 1844 óta. Ha azonban mégis tisztában voltak, hogyan merészeltek ilyen állásfoglalást tenni a szentélyszolgálattal kapcsolatban? Ennek a gondolatnak az alapja a két férfi „látszólagos meglepődésében” rejlik, akik meglátogatták az archívumot, és azt állították, hogy kutatásaik során „hirtelen tudomást szereztek kijelentéseiről, melyek azt sugallják, hogy Krisztus engesztelése most zajlik a mennyei szentélyben”. (1. jegyzőkönyv, 1957. május 1, 1483. o)

Hogyhogy hirtelen szereztek tudomást? Úgy tűnik, a felfedezés meglepte őket. Többes számot használva „Ellen White kijelentéseiről”, ők egynél több kijelentésre utaltak. Nem tudom, hányat találtak. Én tizenhetet találtam, és minden bizonnyal van több is. Miért használják a „melyek azt sugallják”, kifejezést? Ellen White többet tesz, mint sugall. Határozott kijelentéseket tesz. Íme közülük néhány:

„A 2300 év végén, 1844-ben, Krisztus belépett a mennyei szentek szentjébe, hogy befejezze az engesztelési munkát, amely előkészíti eljövetelet.” (A nagy küzdelem, 422. o)

„Krisztus közvetítői munkájának csak egy részét fejezte be, hogy megkezdje ennek a munkának egy másik részét, és még mindig közbenjár vérével az Atya előtt a bűnösökért.” (A nagy küzdelem, 429. oldal)

„A mennyei szentek szentjének megnyitásakor 1844-ben Krisztus bement oda, hogy befejezze az engesztelési munkát. Ők látták, hogy Jézus most az Isten szövetségének ládája előtt szolgál, és vérével közbenjár a bűnösökért.” (A nagy küzdelem, 433. o.) „Krisztus úgy van bemutatva, hogy állandóan az oltár előtt áll, minden pillanatban az áldozatát kínálja fel a világ bűneiért (...) A folyamatos bűn miatt van szükség közbenjáróra (...) Jézus bemutatja áldozatát a bűnös minden bűnéért és minden vétkéért.” (50. Kézirat, 1900.)

Ezek az állítások világosak. A 2300 nap végén, 1844-ben, Krisztus belépett a Szentek Szentjébe, „hogy befejezze az engesztelési munkát”. „Ő csak egy részét végezte el a Közbenjárói munkájának.” Most „elkezdi

munkájának egy másik részét”. Közbenjár „vérével az Atya előtt”. Ő „folyamatosan az oltár előtt szolgál.” Erre szükség van a „véget nem érő bűn miatt. Jézus bemutatja áldozatát a bűnös minden bűnéért és minden vétkéért.” Ez azt jelenti, hogy az engesztelés folyamatos, aktuális. Ő „minden pillanatban” kínálja. „Jézus bemutatja áldozatát a bűnös minden bűnéért.” „...mert mindenkor él, hogy közbenjárjon értük.” (Zsid 7:25)

Feltételezhetjük, hogy amikor a két ember azt állította, hogy „hirtelen tudomást szereztek Ellen White kijelentéseiről, amelyek azt sugallták, hogy Krisztus engesztelése most zajlik a mennyei szentélyben”, elolvasták a fenti idézeteket és esetleg más idézeteket is.

Ennek tudatában mit javasoltak, mit tegyenek? Meg akarták változtatni a régi téves véleményeiket, és harmonizálni azokat a próféta lelkének egyértelmű kijelentésével? Nem, éppen ellenkezőleg, „azt javasolták a bizottság tagjainak, hogy Ellen White bizonyos könyveibe tegyenek néhány lábjegyzetet vagy függelék, amelyek részletesen megmagyarázzák Krisztus engesztelésének különböző szakaszait.” (Jegyzőkönyv, 1483. o)

Mérlegeljétek ezt az elképesztő állítást! Elismerték, hogy Ellen White kijelenti: „Krisztus engesztelési munkája most zajlik a mennyei szentélyben”, majd javasolták, hogy néhány könyvébe jegyzeteket tegyenek be, amelyek bemutatják, hogyan értjük mi az engesztelést! Ők mindenben egyetértettek a „Questions on Doctrine” hivatalos álláspontjával, hogy amikor Ellen White írásaiban olvassuk, hogy „Krisztus most engesztelést végez” azt kell érteni, hogy Krisztus most érvényesíti az engesztelést.” stb, stb... (Questions on Doctrine 354., 355. o)

Ha Ellen White most élne, és elolvasná ezt, akkor biztosan nagyon világos szavakkal foglalkozna ezekkel a merész írókkal. Ő nem adna senkinek felhatalmazást arra, hogy megváltoztassa írásait, vagy értelmezze azokat, úgy, hogy tönkretegyék azok világos értelmét. A „Questions on Doctrine” állítása, miszerint Ellen White mást akart mondani, mint amit mondott, effektíve megsemmisíti mindannak a tekintélyét, amit írt. Ha konzultálnunk kellene egy washingtoni ihletett magyarázóval, hogy megtudjuk, Ellen White mit akart mondani, jobban tennénk, ha teljes egészében megszüntetnénk a bizonyságokat. Isten óvjon az ilyentől!

A század elején, amikor az egyház sorsa bizonytalan volt, Ellen White azt írta: „Sátán azt tervezte, hogy aláássa Isten munkájának és ügyének

történelmébe vetett hitünket. Nagyon aggódok, ezt írva: Sátán fontos pozícióban lévő embereken keresztül dolgozik, hogy tönkretegye hitünk alapjait. Testvérek, megengedjük, hogy ez megtörténjen?” (Review and Herald, 1903. november 19)

„Megengedjük, hogy ez megtörténjen?” A kérdésre válaszolva Ellen White azt írta, „Az én üzenetem: Nem fogok asszisztálni tiltakozás nélkül ehhez az igazság megrontásához (...) Azt az utasítást kaptam, hogy figyelmeztessem népünket, mert sokan abban a veszélyben vannak, hogy elfogadják azokat az elméleteket és hiedelmeket, melyek aláássák hitünk oszlopait.” (Levelek orvosoknak és lelkészeknek, B sorozat/2, 15. o.)

„Az elmúlt ötven évben az eretnokség minden fajtája rontott ránk, hogy elsötétítse megértésünket az Isten Igéjének tanításaival kapcsolatosan, különösképpen, ami Krisztus mennyei szentély szolgálatát illeti (...). De az alapvető tanításokat, amelyek azzá tettek minket, amik vagyunk, meg kell őrizni, ahogyan Isten fenntartja egész Igéjében és a prófétaóság lelkének bizonyosságaiban. Ő hív minket, hogy állhatatosak maradjunk megőrizve hitünket az alapelvekben, amelyeknek tekintélye vitathatatlan.” (Levelek orvosoknak és lelkészeknek, B sorozat/2., 59. o.)

„Csodálkoztok talán, hogy üzenetem van akkor, amikor olyan munkának a kezdetét látom, mely hitünk néhány alappillére akarja kidönteni a helyéről? Engedelmeskednem kell Isten parancsának: «Állj ellene neki!»” (Levelek orvosoknak és lelkészeknek, B sorozat/2, 58. o)

Előbb, nyilvánvalóan

Miután a két férfi azt javasolta, hogy illesszenek be lábjegyzeteket és magyarázatokat néhány Ellen White könyvbe, azt sugallja az olvasónak, hogy Ellen White nem ellenkezett az új értelmezésüknek, a két férfi tett még egy javaslatot. „Van egy probléma - mondták ők-, amely naggyá fog nőni a közeljövőben, és amelyet meg akarunk akadályozni azáltal, hogy jegyzeteket készítünk, és beillesztjük Ellen White könyveinek jövőbeli kiadásába.” (Jegyzőkönyv, 1483. o)

Hagyom, hogy az olvasó gondolkodjon, miért siettek ezek az emberek jegyzeteket és magyarázatokat beilleszteni Ellen White könyveibe. Talán azért, hogy egy már „megtörtént dologról” van szó, amelyet már nehéz

vagy lehetetlen megváltoztatni? Fontos probléma, mert okkal feltételezhetnénk, hogy ezt más könyvekkel is megtették, és hogy egy határozott mozgalommal állunk szembe, amelyben a tantételeket más szempontokból is megváltoztatják. Ezt meg kell vizsgálni, mielőtt késő lenne!

A május 2-ai jegyzőkönyv szerint: „Az igazgatótanács május 1-jei ülése anélkül zárult le, hogy tettünk volna valamit azzal kapcsolatban, hogy lábjegyzeteket vagy magyarázatokat illesszünk be Ellen White írásaiba, amelyek Krisztusnak a jelenben is folyó mennyei engesztelési munkájáról tettek bizonyosságot. Mivel a bizottság elnöke négy hónapra Washingtonba ment, és ez a probléma nagy körültekintést és tanácskozást követelt, azt szavaztuk meg, hogy későbbre halasztjuk el a tanácskozást erről a problémáról, melyet a két férfi okozott Ellen White írásaival kapcsolatba Krisztus engesztelésének folytonosságáról.” (Jegyzőkönyv, 1488. o)

Feltételezhetjük, hogy négy hónappal később, amikor Olson testvér visszatért, a fenti javaslatok ellen szavaztak. Ez nyolc hónappal az első januári találkozásuk után történt, miután a két férfi a javaslatát előterjesztette.

Levelezés Washingtonnal

Amikor tudomást szereztem erről, imádkozni kezdtem. Mi volt az én felelősségem ebben a kérdésben, ha volt egyáltalán? Nem beszéltem senkivel erről. Úgy döntöttem, hogy először is felelősségem van az egyházi tisztviselőkkel szemben, ezért írtam a washingtoni vezetésnek. Arról tájékoztattak, hogy nincs jogom tudni ezekről az információkról. Titkos anyag, és nekem nincs jogom elolvasni a dokumentumokat.

Miután négy levelet küldtem, azt mondták nekem, hogy nem akarják ezt a kérdést tovább vitatni. Az ügyet lezárták. Amikor megkérdeztem, „ez azt jelenti, hogy bezárták az ajtót?”, azt válaszolták: „A problémát, amire Ön hivatkozik, lezártunk tekintjük.” Mint a hazug és megalázó cikkben, amit a Ministry című újságban írtak: „Beszélgettünk az illetékes testvérekkel, és befejezettnek tekintünk mindent a problémával kapcsolatban.” Tehát az ajtót bezárták. Íme, a hivatalos levelezésből néhány részlet: „A jegyzőkönyvek bizalmasak, és nem nyilvános használatra szolgálnak.” Ha valami rossz történt, tilos azt megvitatni csak azért, mert néhányan titokban akarják tartani?

„Ezt egy pletyka alapján tette, valamint a bizalmas jegyzőkönyvek alapján, amit nem volt joga elolvasni.” Pletyka? Senki nem beszélt nekem róla, senki nem tájékoztatott erről. Elolvastam a jelentést, és ennek megfelelően cselekedtem. A jegyzőkönyv nem pletyka vagy szóbeszéd. Ez egy hivatalos dokumentum, amit aláírtak.

„(...) nem volt joga elolvasni.” Ha olyan bizonyítékom van, amiről tudom, hogy rombolja a hitünket, be kell csuknom a szemem, amikor látom, hogy erőfeszítéseket tesznek, és előre megfontoltan megtévesztik az embereket lábjegyzetek, magyarázatok és megjegyzések beiktatásával Ellen White könyveiben? Ezt a hozzáállást hivatalosan jóváhagyják?

„Szeretném megismételni azt, amit korábban írtam, hogy az embereknek megvan minden joguk bizottságokba menni, ideértve a White Intézetet is, és javaslatokat tenni anélkül, hogy büntetéstől féljenek vagy, hogy eretneknek tartásuk őket.» Ismét hangsúlyozták: „Megerősítem korábbi kijelentésemet, miszerint én úgy gondolom, hogy ezek a testvérek helyesen cselekedtek, amikor felelős személyekhez mentek, hogy javaslataikat megvitassák.” Ez egyértelműen azt mutatja, hogy a két testvér akcióját hivatalosan jóváhagyták, hogy ezzel nem tettek semmi olyat, amiért esetleg felelősségre vonhatták volna őket, hanem azt tették, amire volt joguk, hogy megtegyék. Nem hiszem, hogy a testvéreink örömmel fogadják ezt az új szemléletet. „Azt sugallni, hogy hű és igaz hetednapos adventisták elkezdték volna rombolni hitünk oszlopait, egyáltalán nem igaz (...) a bizonyágtételek meghamisítása, amikor ez meg sem történt, és soha meg sem próbálták.”

Az olvasóra bízom, hogy döntse el: Milyen célból mentek azok a férfiak a bizottsághoz: nem szándékoztak kiegészítéseket, megjegyzéseket, jegyzeteket, függelékeket, magyarázatokat becsempészni „Ellen White néhány könyvébe”? Noha a bizottság végül úgy döntött, hogy elutasítja javaslatukat, ez nem teszi semmissé a vétküket. Ezt úgy beállítani, hogy „a bizonyágtételek meghamisítása (...) meg sem történt, és soha meg sem próbálták”, erről elég ékesen és egyértelműen beszélnek a jegyzőkönyvek.

Egy komoly helyzet

A White Intézettel történt eset egy komoly helyzetre hívja fel a figyelmünket. A probléma nem csak abból áll, hogy két férfi kiegészítéseket szán-

dékozott becsempészni Ellen White néhány könyvébe. Sokkal súlyosabb az a tény, hogy ezt a fellépést a vezetőségünk hagyta jóvá, amely később kijelentette, hogy ezeknek az embereknek minden joguk megvolt arra, hogy megtegyék, amit megtettek. Ez az állítás mások számára is utat nyit, hogy kövessék őket, és ha a dolgot titokban tartják, akkor könnyen visszaélésekhez vezethet. Kétségtelen, hogy ha a kérdést azonnal az egyház szavazására bocsátanák, akkor senkinek sem engednék meg, hogy módosítson, vagy módosítani próbálja Ellen White írásait.

Azok a férfiak, akik meglátogatták az archívumot május elsején a jegyzőkönyv szerint, felfedezték, hogy Ellen White határozottan kijelenti: „Krisztus engesztelő munkája most folyik a mennyei szentélyben”. Viszont az 1957 februári „Ministry” újság pontosan az ellenkezőjét állítja. Kijelenti: „A keresztdozat az emberek bűneiért végzett teljes, tökéletes és végső engesztelést jelenti.”

A „Questions on Doctrine” megpróbálja összeegyeztetni ezt a két ellentétes nézetet azzal, hogy: „Van olyan adventista, aki kijelenti, vagy olvasunk az adventista irodalomban, akár Ellen White írásaiban is, hogy Krisztus most engesztelést végez a mennyei szentélyben, de meg kell értenünk, hogy ez csak arra a tényre utal, hogy Krisztus most érvényesíti érdemeit.” (Questions on Doctrine, 354., 355. o)

Nyilvánvaló, hogy ha az engesztelés véget ért a keresztnél, akkor nem kerülhet sor egy újabb engesztelésre, amely szintén végleges. Tehát, amikor száz évvel ezelőtt prédikáltuk, hogy az engesztelés napja 1844-ben elkezdődött, tévedtünk, mert az engesztelés 1800 évvel ezelőtt véget ért. Ez azt jelentené, hogy több száz publikált könyv, több mint egymillió példányban eladott „Bible Readings”, több millió szétosztott brosúra, amelyben azt írtuk: „a mennyben ítélet napja van”, azok mind-mind hamis tanok voltak. Azok a bibliai tanítások, amelyeket gyermekeknek és fiataloknak adtunk, és amelyeket bibliai igazságoknak mutattunk be, azok mind mesék.

Uriah Smith, Loughborough, Andrews, Andross, Watson, Daniells, Branson, Johnson, Lacey, Spicer, Haskell, Gilbert és még sokan mások, mindnyájan hamis tanítások terjesztésében vétkesek; és az egész felekezetnek - amelynek a kereszténységhez való hozzájárulása a szentély tana és Krisztus munkája volt - most be kell vallania, hogy hamisan tanított, és nincs utolsó napokra szóló üzenete a világ számára.

Más szavakkal, tévedtünk és másokat is tévedésbe vezetünk. Az a tény, hogy talán őszintén tettük, nem változtat azon a tényen, hogy hamis üzenetet terjesztettünk. Tegyétek félre a szentély tanát, a vizsgálati ítéletet, a 2300 nap üzenetét, Krisztus szolgálatát a Szentek Szentjében, és elveszítjük a jogot, hogy felekezatként létezzünk, mint Isten szóvivői az elveszett világért. Ha a próféta-ság lelke oly sok éven keresztül tévesen vezetett bennünket, akkor tegyük félre.

De nem! Álljatok meg! Isten nem vezetett rosszul. Nem hirdettünk hamis üzeneteket. Olyan üzenetünk van, amely kiállja a próbát, és legyőzi a hamis elméleteket, amelyek megpróbálnak közénk jutni. Ebben az esetben nem a nép ment rossz irányba, kivéve azokat, akik követik a vezetőket. Ideje van egy határozott változásnak.

Több mint négy éve már, hogy a hitehagyás nyilvánvaló kezd lenni. Ez idő alatt szándékos kísérletet tettek, hogy gyengítsék a próféta-ság lelkébe vetett hitünket, mert világos mindenki számára, hogy amíg a nép tiszteletben tartja a prófétáját, nem lehet félrevezetni. De nincs idő beszélgetni. Ideje cselekedni. Ideje világítani a sötétségben. Nem lehetnek többé titkos megállapodások, sem más felekezetekkel kötött megállapodások, akik gyűlölik a törvényt és a szombatot, és gúnyolják szent hitünket. Ne kös-sünk többé barátságot az igazság ellenségeivel, ne ígérjük többé, hogy nem fogunk prozelitizmust végezni! Nem kell eltűrni azokat a vezetőket, akik elfogadják a ránk bízott írások módosítását, és szélsőségeseknek bélyegzik azokat, akik nem értenek velük egyet. Nem kell többé csendben lennünk! Sátraidhoz, Izrael!

Bátorság, testvérek! Isten él! Feladat vár ránk. Dolgozzunk együtt mindnyájan! Ne felejtjük el, hogy erősségünk az imádságban és Istenhez való közeledésben áll! Szenteljük oda magunkat újra Neki!

Harmadik levél

Ellen White semmibevétele

Évekkel ezelőtt Minnesota északi részén utazva egy hétvégét töltöttem egy kisvárosban, ahol vasárnap nem közlekedett a vonat és nem voltak autóbuszok. Nem szeretem a tétlenséget, ezért elhatároztam, hogy beszédet tartok a városházán. Kitettem egy kézzel írt hirdetést, amelyen az állt, hogy délután beszélnek a hetednapos adventistákról. Bevallom, talán inkább jobb lett volna azt választanom, hogy nem tartok beszédet, mert úgy éreztem, pi-hennem kell. Arra gondoltam, biztos a hirdetésem nem fog túl sok embert vonzani.

Meglepetésemre a szoba majdnem megtelt. Mivel az emberek érdeklődést mutattak a téma iránt, úgy döntöttem, hogy egy másik beszédet is hirdetek aznap estére. Azonnal egy jól öltözött úriember a nyilvánosság elé állt, bemutatkozott, hogy ő a város egyetlen templomának ideiglenes lelkésze, és meghívott, hogy menjek a templomba, tartsam ott az esti beszédemet. Emlékeztettem a témámra, de azt mondta, hogy elfogadható. Mehetek, beszélhetek az adventizmusról. Megköszöntem a meghívását.

A beszédem után azt mondta, megbánta, hogy meghívott.

- Amikor délután meghallgattam, azt gondoltam, hogy ön egy intelligens ember. Most már tudom, hogy nem az.

- Miért gondolja így? Azt mondta, hogy hisz a Mózes első könyvében levő teremtéstörténetben, nem igaz?

- Természetesen nem. Egyetlen intelligens ember sem hiszi Mózes első könyvének teremtéstörténetét.

- Tehát nem hisz az Ószövetségben?

- Egyetlen intelligens ember sem hisz az Ószövetségben.

- De hisz az Újszövetségben?

- Igen, természetesen, sok jó dolog van benne. De, amikor elérem Pál írásait, megállok. Ő az összes problémám okozója.

- Mit gondol Krisztusról?

- Jó ember volt, nagyon jó ember. Természetesen neki is voltak hiányosságai. De jó ember volt.

- Ön lelkész?

- Igen, bizonyos szempontból. A szeminárium igazgatója vagyok. A szabadságomat töltöm, és ideiglenesen helyettesítem a város lelkészét, a volt hallgatómat.

Számomra egy érdekes beszélgetés következett, amely késő estig folytatódott. Valamennyire ismertem azt a szemináriumot, az egyik tanárom néhány tanfolyamot végzett ott.

- Tanítja a diákjait is arra, amit mondott nekem ma este?

- Igen, és még sok másra is.

- A diákjai bemutatják ezeket a dolgokat a gyülekezetekben?

- Ó, nem! Soha. Az emberek nincsenek erre felkészülve. Konzervatívabbak, mint a pásztoraik. Óvatosan kell bánnunk velük.

Ez az epizód jut eszembe, amikor nézem egyházunk helyzetét az elmúlt években. Felzaklatott, amikor először hallottam, hogy egyházvezetőink tárgyalnak az evangélikákkal; de reméltem, hogy a többi egyház ajánlata, hogy közjüket valók legyünk, nem vonzza a vezetőket.

Olyan sok prédikációt hallottam a 4Móz 23:9-ről „Külön fog lakni e nép, és a nemzetek közé nem számítja magát”, most pedig csalódtam. Mivel a tárgyalásokat nagy titokban tartották, időbe telt, amíg a pontos információk kiszivárogtak. Amikor kitudódott, felháborító volt. Washington túl kevés hírt közölt, és mindenki más arról tájékoztatott, hogy nincs mit mondaniuk. Mindenesetre úgy tűnt, hogy befolyásolták vezetőinket, és olyan lépéseket tettek, amelyeket nehezen lehetett visszavonni.

Az első hiteles hír nem a vezetőinktől, vagy a kiadványainkon keresztül érkezett, hanem egy 1956. szeptemberi evangélikál kiadványból, amely külön számban ismertette az eseményeket. Ez a történet annyira hihetetlen volt, hogy nem akartam elhinni. Biztos voltam abban, hogy a leírtak nem

történtek meg, és vezetőink azonnal közlést tesznek egy tiltakozást. Egy évet vártam, aztán eltelt még egy év. Mindeközben nem tettek közzé sem tiltakozást és nem is tagadták. Ezért undorodva el kell fogadnunk, hogy a jelentésben leírt tények igazak. Lássuk mi történt!

Fő kiadványaink

A „Review and Herald” heti olvasása közben rájöttem, hogy a cikkek általában segítenek. Mind a közreműködők, mind a szerkesztők és a cikkek szerzői szabadon idéznek a próféta lelkeiből. Vannak esetek, amikor nem értek egyet bizonyos álláspontokkal, amelyeket megalapozatlannak tartok, ám ezek nem gyakoriak. Megtanultam azonban, hogy ne vegyem túl komolyan a kisebb kérdéseket. Biztonságosan olvastam a „Review and Herald”-ot, élveztem. Ugyanezt mondhatom a „The Signs of the Times”-ról.

De nem ez a helyzet a „Ministry” lelkipásztori magazinnal. Az általános cikkek ugyanolyan típusúak és minőségűek, mint a Review-ben, de ez nem mindig igaz a konkrét kérdésekben és a szerkesztőkben. Ezeket gondosan és óvatosan kell elolvasnom. Néha tartalmazzák azt, amit eretnekségnek hívok, és az igazság veszélyes elferdítését. Ez komoly vád lehet. Valóban az. Egy konkrét példa bemutatásával illusztrálom, mire gondolok.

„Ministry”

Az utóbbi években a hangsúlyok egyértelműen megváltoztak a „Ministry” lapban, és nem jó értelemben. Ez a változás egybeesik azzal az idővel, amikor vezetőink szoros kapcsolatban voltak az evangélikákkal. Ez a tendencia már korábban is nyilvánvaló volt, de most már virágzott. Például, mutatnám az 1957-es februári cikket, melynek címe: „Az engesztelési szolgálat papsági alkalmazása”. Azt állítják, hogy ez az „adventisták értelmezése az engesztelésről, amelyet a próféta lelke megerősített, illusztrált és tisztázott”. Tekintettel arra, hogy ezt az elképzelést nem adták fel, vagy tiltakoztak ellene, indokoltan következtethetünk arra, hogy hivatalosan jóváhagyták.

Az engesztelés

A szerző ad egy kis tiszteletet a „farkasnak”, azaz a prófétaság lelkének, majd kijelenti az engesztelésről: „Egyrészt nem korlátozódik Krisztus kereszthalálának áldozatára. Másrészt, nem korlátozódik a mennyei nagy Főpapi szentélyszolgálatra, az engesztelés antitipikus napjára, vagy Isten ítéletének órájára, mint ahogy néhány elődünk hitte és helytelenül írt.” (Ministry, 1957. febr., 9. o.)

A szerző ragaszkodik ahhoz, hogy a prófétaság lelke egyértelműen tanítja, hogy mindkét aspektus beletartozik: „Az egyik szempont hiányos a másik nélkül, és mindegyik kiegészíti a másikat.” (Ministry, 1957. február, 9. o.) Más szavakkal, a kereszthalál is, és Krisztus szolgálata a második helyiségben szükséges az engeszteléshez. Eddig teljes egyetértésben vagyunk. A halál az engesztelés elengedhetetlen része volt. Az egyik hiányos a másik nélkül.

Ezt szem előtt kell tartanunk, mert néhány mondat után a szerző azt állítja, hogy a kereszthalál elegendő. Idézem: „A kereszthalál teljes, tökéletes és végső engesztelést jelent az emberi bűnért.” (10. o.) Miután először azt mondta, hogy az engesztelő halál nem volt elégséges, most azt mondja, hogy teljes, tökéletes és végleges. Nem gondolja, hogy a halál csak része az engesztelésnek, hanem hogy teljes, tökéletes és végleges. Ezzel nem tudunk egyetérteni. A két állítás összeegyeztethetetlen!

Ez több mint egy kifejezésbeli hiba. Míg a következő bekezdésben a szerző elismeri a mennyei szentélyszolgálat szükségességét, félre teszi az engesztelés minden lényeges tulajdonságát, és kihagy lényeges adatokat az engesztelésről szóló adventista koncepcióból, amelyek igazolják létezésünket, mint különleges nép, akinek üzenete van a világ számára.

Krisztus szentélyben végzett szolgálata magyarázatában nem hivatkozik Dániel 8:14-re, és nem is említi azt: „Ekkor a szentély megtisztíttatik”. E szöveg nélkül Krisztus szentélyszolgálata értelmetlenné válik. Nem említi a Kr.e. 457-et, a 70 hetet, vagy a hét közepét, amely meghatározza a kereszthalál időpontját, és amely „olyan, mint egy szeg egy erős helyen” (Ézsza 22:23), amelyhez rögzítjük a prófécia teljes kronológiai tervét, és amely igazolja az 1844-es évet.

Távolítsátok el vagy módosítsátok ezeket az adatokat, és az adventisták szigony nélkülivé válnak a kronológiai rendszerben, amely 1844-ben tetőzött. Nem lesznek képesek motiválni létezésüket olyan népként, akinek hirdetnie kell a világnak a legfontosabb üzenetet erre az időre: „Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget, mert eljött az ő ítéletének órája” (Jel 14:7). Ezen adatok mindegyikét a szerző félretette, Dr. Barnhouse magyarázatában így hangzik: „elavult, ostoba és haszontalan”. (Eternity Suppliment, 1956. szeptember, 4. o.)

Egy átfogó gyűjtemény

A „Questions on Doctrine” című könyv 661. oldalától kezdődően van egy rész az engesztelésről, amely összesen 30 oldalnyi Ellen White idézetet tartalmaz. Azt állítják erről, hogy Ellen White engesztelésről szóló tanításainak „átfogó gyűjteménye». Amikor az „átfogó» szót olvastam, gondoltam, hogy egy teljes és összefoglaló gyűjteményt fogok találni. De miután elolvastam az anyagot, csalódott voltam a hiányos és elfogult jellege miatt. Felfedeztem, hogy egy hiányos és tartalmatlan gyűjtemény, amely elégtelen lett volna egy kisebb összeállításnak, átfogóról nem is beszélve. Furcsa módon olyan idézeteket hagytak ki, melyeket semmilyen formában nem szabadott volna kihagyni.

Mindenekelőtt meg akartam tudni, mit mondott Ellen White 1844-ről, a „válságevőről”. Meg akartam tudni, hogy ennek az évnek van-e valami köze az engeszteléshez, vagy nyugodtan félre lehet tenni. Láttam, hogy a szerző kihagyta. Tehát más idézeteket is kerestem azokon kívül, amik a gyűjteményben szerepeltek. Elolvastam az idézetet: „A 2300 nap végén, 1844-ben (...) Főpapunk (...) belépett a szentek szentjébe és Isten előtt áll, hogy (...) elvégezze a vizsgálati ítéletet, és engesztelést végezzen mindazokért, akik igénylik azt.” Azt találjuk, hogy ez a „végső engesztelés nagy napja”. (A nagy küzdelem 480. o.) Kerestem ezt a fontos kijelentést az átfogó gyűjteményben, de nem találtam. Kerestem még egy hasonló kijelentést: „(...) a 2300 nap végén, 1844-ben, Krisztus belépett a mennyei szentek szentjébe, hogy elvégezze az engesztelés utolsó fázisát, amely elkészíti eljövételét”. (A nagy küzdelem, 442. o.) Nem találtam.

Ezt az idézetet is kerestem: „(...) Ez a szolgálat kezdődött el a 2300 nap

végén. Ekkor, miként Dániel próféta megjövendölte, Főpapunk belépett a Szentek Szentjébe, hogy elvégezze ennek az ünnepélyes munkának az utolsó szakaszát, azaz a szentély megtisztítását.” Nem találtam. Ezt az idézetet is kerestem: „Az 1844-es 2300 nap vége súlyos válságot jelentett.” (A nagy küzdelem, 429. o.) Nem találtam.

Más kijelentéseket is kerestem, mint például:

„Krisztus szent szolgálata, amely jelenleg a mennyei szentélyben folyik.”

„(...) Krisztus engesztelési szolgálata most zajlik a mennyei szentélyben.”

„Most viszi véghez az engesztelést értünk az Atya előtt.”

(Bizonyágtételek, 5. kötet, 520. oldal; White Intézmény jegyzőkönyv, 1483. o; 21. Kézirat 1895, idézet a Ministry újságból, 1957. február, 30. o.)

Ezek közül egyet sem találtam.

Kezdetben azt hittem, hogy sem a „Questions on Doctrine” könyvbe, sem a „Ministry” újságba nem fértek be ezek az idézetek. De feladtam ezt a gondolatot, amikor észrevettem, hogy csak bizonyos típusúakat hagytak ki. Az összes kihagyott idézet kapcsolatban volt az 1844-es „válsággal”, a vizsgálati ítélettel, Krisztus Szentek Szentjébe való bemenetelével, - hogy elvégezze a végső engesztelést -; Krisztus jelenlegi engesztelési munkájával; Krisztus engesztelési szolgálatával, melyet „ma az Atya előtt” végez.

Ezek az idézetek nevetett dr. Barnhouse, és cikkében azt állította, hogy vezetőink „teljesen elutasították”. Ugyanakkor dr. Barnhouse kicsúfolta Hiram Edson látomását is, melyet a kukoricatáblában kapott, és a vizsgálati ítéletet nemcsak „furcsa” gondolatnak, hanem „egy kitalált emberi gondolatnak a hírnév megmentése érdekében” - nevezte, amely szerinte „a legkolosszálisabb pszichológiai jelenség a vallástörténelemben, a hírnév megmentése céljából.” (Eternity supplement, 1956. szept., 3,4. o.) Most pedig fedezzük fel, hogy ezek a „sértő idézetek” nem részei az „átfogó gyűjteménynek». Ez csak véletlen egybeesés?

Feltesszük a kérdést, hogy milyen hatással volt az evangelikálok gúnyolódása a vezetőinkre és a „Ministry” cikk szerzőjére? Furcsa módon Ellen White írásai voltak azok, - mint egyetlen dolog -, amelyek megakadályozták vezetőinket, hogy testileg-lelkileg átpártoljanak az evangelikálokhoz. Ellen White nagy hangsúlyt fektetett a szentélyszolgálatra, és nem lenne könnyű

meggyőzni az adventista népet egy új teológiáról mindaddig, amíg rendelkeznek azokkal a bizonyágtételekkel, amelyek támogatják a régi tanítást. Népünk hitét a prófétaág lelkében gyengíteni kellene, sőt el kellene pusztítani, mielőtt elfogadna egy új teológiát. A „Ministry” újságban szereplő cikk pontosan ezt a célt szolgálja.

Maga a szerkesztő kutatása során „rendkívüli módon világossá váltak Ellen White kijelentései, amelyek azt mutatták, hogy Krisztus engesztelő munkája most zajlik a mennyei szentélyben”. (White Intézet jegyzőkönyv, 1483. o.) Ezek a kijelentések egyáltalán nem voltak összhangban az új nézettel, amelyben azt tanítják, hogy az engesztelés véget ért a keresztnél, ezért úgy gondolta, hogy „minden bizonnyal lábjegyzetek, vagy függelékek fognak megjelenni Ellen White könyveiben, melyek az ő szavaival tisztázzák a mi megértésünket Krisztus engesztelő munkájának különböző fázisairól.” (White Intézet jegyzőkönyv, 1483.)

Azt javasolta, hogy sürgessék az „ilyen jegyzetek készítését és bevezetését Ellen White könyveinek jövőbeli kiadásaiban”. Amikor a terv kitudódott, lemondtak róla. A „Ministry” cikk szerzője az 1957. februári számban átvette az irányítást, és közzétette a következő cikket.

Még egyetlenegy esetben sem

A szerző a következő kérdést teszi fel: „A világosság birtokában Ellen White miért nem hozta felszínre, és miért nem helyesbítette még az elején a pionirokat, akik korlátozott és néha hibás meglátással írtak az engesztelésről? Ellen White miért használt írásaikból mondatokat anélkül, hogy mérlegelné az ő szélesebb és igazsággal teljesebb értelmével?” (Ministry, 1957. február, 11. o.)

Ez volt a dilemma. Szerintük néhány pionírnak tévhite volt az engesztelésről. Ellen White nem helyesbítette őket, sőt néhány mondatukat használta is. Hogyan magyarázható ez? A szerző által adott válasz a legelképesztőbb válasz, amit valaha is adtak ilyen kérdésre. Figyeljetelek!

„Válaszként: Nagyon fontos, hogy mindenekelőtt emlékezzünk egy alapvető dologra. Egyetlen doktrinális igazság vagy prófétai értelmezés sem a prófétaág lelkén keresztül került először ehhez a néphez - egyetlenegy esetben sem.”

Olvasátok el újra! Ne feledjétek, hogy ez egy cikk, melyről azt állítják, hogy bemutatja az engesztelés valódi jelentőségét, a hivatalos értelmezést, amit a vezetőség jóváhagyott, és amit a szerkesztő elfogadott. Nem vonták vissza, nem változtatták meg. Ez továbbra is érvényes.

Ezek merész szavak, szinte hihetetlenek és teljesen valótlanok. Az az állítás, miszerint Ellen White semmilyen módon nem járult hozzá egyetlen doktrinális igazsághoz, vagy próféciaértelmezéshez sem, nem fogják elhinni az olvasók ezrei és milliói, akik részesültek munkájából. Ami engem illet, sok segítséget és útmutatást találtam az ő doktrinális tanításaiban és prófétaí értelmezésében. Maga a szerző a „Ministry” 1957. februári számának 11. oldalán kijelenti:

„Mi protestánsok vagyunk, és a Bibliát tartjuk a hit és a gyakorlat egyedüli szabályának”. A következő hónapban egy aláírt levélben ezt közli: „A prófétaiség lelkének egy bizonyos témáról szóló minden tanítását tekintéllyel bíró tanításnak tartom a Hetednap Adventista Egyházban.” Hitünket nem erősítheti meg egy olyan író, aki nyilvánosan azt jelenti ki: „a Biblia és csak a Biblia”, és privátban tagadja ezt.

Nyilvánvaló, hogy ezek a kijelentések a világnak szólnak, a másik pedig arra való, hogy csitítsa népünk félelmeit. Néhány magyarázat szükséges.

Az olvasó megértheti, hogy a szerző nem állítja, hogy Ellen White nem járult volna hozzá doktrinális igazságokhoz, vagy prófétaí értelmezésekhez. Azt állítja, hogy nem elsődlegesen járult hozzá, vagyis nem volt egyetlen eredeti hozzájárulása sem. Hozzájárulását mindig valaki mástól vette át, és továbbvitte. Ellenfeleink évek óta ezt mondogatják, de soha nem gondoltam volna, hogy ezt a vezetőink jóváhagyásával továbbítják az egész világnak. Így állnak a dolgok. Bármit írt Ellen White, akár az Atya és a Fiú igazságait, akár a Sátán lázadó gondolatait, „valaki mondta neki”. Ő elsődlegesen nem járult hozzá semmivel sem. Egyetlenegyszer sem! Hadd mondjak egy példát!

„A nép közül sokan nincsenek tudatában annak, milyen szilárd alapra épült a hitünk. A férjem; Joseph Bates testvér, Pierce testvér, Edson testvér és mások, lelkesek, nemesek voltak, és az igazság azok között volt, akik 1844 után is rejtett kincsként keresték az igazságot. Találkoztam velük, tanulmányoztunk és buzgón imádkoztunk. Gyakran késő este és néha egész éjjel együtt maradtunk, világosságért imádkozva, és az Igét tanulmányozva.

Ezek a testvérek újra és újra összegyűltek Bibliát tanulmányozni, hogy megértsük és készen álljunk arra, hogy hatalommal prédikáljuk azt. Amikor tanulmányaink során egy olyan ponthoz érkeztünk, ahol azt mondtuk: «Nem tehetünk többet!», az Úr Lelke elragadott engem, és látomásban egyértelmű magyarázatot adott azokról a részekről, útmutatást kaptam arról, hogyan dolgozzunk, és hogyan hirdessünk hatékonyan. Így kaptuk meg a világosságot, amely segített megérteni a Szentírás tanítását Krisztusról, az Ő küldetéséről és Főpapi szolgálatáról. Az igazság szakadatlan szálát mutatták nekem, amely attól az időponttól terjedt és terjed egészen amíg be nem lépünk Isten városába. Átadtam másoknak is az Istentől kapott utasítást.” (Special Testimonies, B sorozat/2. 56.,57. o.)

Ebben az esetben nem volt egyetlen emberi közvetítő sem. Ellen White fentről kapott útmutatást, amennyiben nem gondoljuk, hogy hazudik. Abban a helyzetben a kinyilatkoztatás „Krisztusról, az ő küldetéséről és Főpapi szolgálatáról” szólt, pont azokról a témákról, amelyekről most beszélek. Ha biztosak vagyunk, vagy kételkedünk ebben a témában, most már tisztán láthatjuk, hogy a kinyilatkoztatás, amit Ellen White kapott Krisztus küldetéséről és Főpapi szolgálatáról, közvetlenül Istentől származik. Ez azt jelenti, hogy a szentély tanításának szerzője, ahogyan azt pionírjaink is hitték és hirdették, maga Isten. Egy látomást kaptunk. Nem gondolom, hogy ugyanez elmondható a doktrínánk bármely pontjáról.

Egy válság

Ebben a felekezetben a válság időszakába léptünk, amikor vezetőink megpróbálnak hamis doktrínát ránk erőltetni, és fenyegetik azokat, akik ellenzik azt. Hihetetlen az egész folyamat. Az emberek most jó néhány generáció alapjait próbálják félretenni, és azt gondolják, hogy sikerülni fog. Ha nem lenne a prófétaság lelke, akkor nem észlelnénk az egészséges tanítástól való eltérést, - amely most fenyeget minket - és az omega mozgalom megjelenését, amely megtizedeli sorainkat, és fájdalmas sebeket okoz. A jelenlegi helyzet világosan körvonalazza ezt. Közeledünk a csúcsponthoz.

Tudom, hogy többször látomásokat kaptunk, amelyek megerősítették az előző tanulmányt. Tudom, hogy Ellen White elméje bizonyos ideig „blokkolva” lett - ahogy ő ezt kifejezte - és így látomásokat kapott, ponto-

san, ahogy a fent említett helyzetben is. Ő maga mondja, hogy „két vagy három évig az elmém blokkolva lett a Szentírás megértése szempontjából”.

Ebben az időszakban az Úr látomásokat adott neki. Majd történt vele valami, és azt írta: „(...) attól a pillanattól kezdve megértettem Isten Igéjét.” (Special Testimonies, B sorozat, 58. o.) „Két vagy három évre.” Ellen White elméje blokkolva lett. Nyilvánvaló, hogy ilyen módon szándékozta Isten megerősíteni az ajándékába vetett hitét; mert az emberek megértették, hogy neki sincs bibliaismerete. Aztán amikor minden tudásuk kimerült, és nem tudták, mit tegyenek, a világosságot olyan forráson keresztül kapták, amelyről úgy gondolták, nem tudja megoldani a problémáikat. Nyilvánvaló, hogy az Úr mutatta meg az utat, és ők elismerték ezt és „elfogadták a felfedezéseket, mint a mennyből jövő világosságot”.

Megpróbálva védeni magát, a szerző teljesen megváltoztatja álláspontját, és állítja, hogy Ellen White „messze meghaladta az első kutatók álláspontját, és tanácsai mindig is annyira világosak, teljeseek és megfelelőek voltak, hogy túlmutattak minden kortársa tudásán - néha ötvenéves előnnyel, mielőtt egyesek elfogadták volna őket”. Kérdezem, kit tudott volna másolni ilyen körülmények között?

A „Questions on Doctrine” című könyv elkészítése során át kellett nézni Ellen White kiadott és a még kiadatlan kéziratait, hogy biztosan megtudják, mit mondott bizonyos dolgokról. Ezzel a feladattal a „Ministry” cikk íróját bízták meg, aki a „Ministry” 1957. februári számában a 11. oldalon a következőket állította:

„Ministry” jelentés

„A következő kérdés merült fel: «Milyen okból nem lettek bemutatva eddig a magyarázatok, a meglátások, és az értelmezések az engesztelésről és a hozzátartozó papi szolgálatról?» Úgy gondoljuk, hogy a válasz egyszerű, és rendkívül világos: senki sem szakított időt ilyen kitartó erőfeszítést igénylő aprólékos tevékenységekre, az írások megkeresésére, elemzésére és szervezésére. Mivel vezetőink nagyrészt nem ismerték ezt a felbecsülhetetlen értékű látens bizonyosságot, nem érezték a szükségletet, és nem szakítottak időt az ilyen nagy kiterjedésű projektre. Az Ellen White kétezer cikkét tartalmazó régi folyóiratok teljes gyűjteményéhez nem könnyű hozzáférni, mivel nem

minden dosszié található egy helyen. Ezenkívül a kéziratokban szereplő értékes állítások nem állnak rendelkezésre publikált formában. Ezenkívül, mint egyház, annyira elfoglaltak voltunk abban, hogy különleges üzenetünket elvigyük a világnak, és hogy az összetett mozgalmunk előrehaladjon számos tevékenységi ágazatával együtt, hogy úgy tűnik, senkinek sincs ideje, vagy akár érdeklődése egy ilyen hatalmas feladat iránt. Ismert, hogy ez a leginkább időigényesebb kutatás egyike az óriási anyagmennyiség miatt. Amikor azonban felmerült a szükség, és egyértelműen eljött az ilyen kutatások ideje, a szükségletet felismerték, és időt szakítottak a nyilatkozatok összegyűjtésére nemcsak a közismert könyvekből, hanem a folyóiratokból, cikkekből és kéziratokból is.”

Figyeljük meg, hogy a szerző nem csökkenti az előtte álló feladatot - egy hatalmas feladatnak mondja. Sajnálatos, hogy odajutottak, hogy el kellett mondaniuk, a vezetőink nem érezték ennek a munkának a szükségét, nem volt idejük ilyesmire, nem érezték felelősséget erre.

Ebben a kutatásban azt találta, hogy Ellen White nem mondott ellent, és nem változtatta meg azt, amit munkája elején mondott. A szerző elmondja ezt, sajátos frazeológiáját használva: „Ellen White későbbi kijelentései nem mondanak ellent, és nem változtatják meg a korábbi kijelentéseit.” Nyilvánvalóan azt remélte, hogy Ellen White megváltoztatta tanítását az engesztelésről. Ezt az álláspontját kritizálta, és megpróbálta megmagyarázni azzal, hogy előzetesen egyetlen hozzájárulása sem volt semmilyen doktrinális igazsághoz vagy prófétai értelmezéshez. Egyetlen esetben sem. Nyilvánvaló, ha megakarta volna változtatni nézetét, akkor számtalan lehetősége lett volna rá a több mint hatvan év alatt, melyet az engesztelési doktrína tisztázása után élt. De ő nem változtatta meg azt, amit korábban írt. Ez annak az embernek a bizonyossága, aki harcolt Ellen White korai pozíciója ellen, és most kénytelen volt bevallani, hogy nem változtatott semmit. Mérföldköves igazság, hogy a „Ministry” cikk szerzője az összes anyag megvizsgálását követően elismeri, nincs bizonyíték arra, hogy Ellen White megváltoztatta volna, vagy ellentmondott volna a korábbi írásainak.

Ez a tény újabb dilemmát hozott létre szerzőnk számára. Most ragaszkodnia kellett ahhoz, amit Ellen White írt, mivel nem bizonyíthatta, hogy bármilyen változtatást engedélyezett volna. Mit lehet tenni most és mit tett? Csak egy megoldása volt: kijelenteni azt, hogy Ellen White valami más

akart mondani, mint amit mondott. Figyeljük meg újra a sajátos nyelvezetet, amellyel elkerüli a közvetlen állítást, és inkább a passzív megközelítést részesíti előnyben! Azt mondja: „A kifejezéseinek és jelentéseinek tisztázása rávilágít arra a tényre, hogy nagyon széles befolyásuk van.” Ellen White későbbi kijelentései „felruhazza ezeket a korai kifejezéseket egy szélesebb értelmezéssel, mint amit általában tulajdonítottunk eddig.” Magyarázata szerint, amikor Ellen White azt mondja, hogy Krisztus engesztelést végez (kihagyja a „most” szót), akkor „természetesen azt jelenti, hogy a keresztnél már elvégzett engesztelést az egyénre alkalmazza.”

Ez teljes összhangban áll a „Questions on Doctrine” állításával, amelyben a szerző merészen kijelenti, hogy ha valaki „egy adventistától hallja, vagy olvassa az adventista irodalomban, még akár Ellen White írásaiban is, hogy Krisztus most engesztelést végez, azt kell értenie, hogy mi csak arra a tényre utalunk, hogy Krisztus a kereszten elvégzett engesztelés előnyeit alkalmazza.”

Ez valóban újdonság. Több könyvet írtam, amelyek közül az egyik a szentély szolgálatáról szól, és ezek illeszkednek az úgynevezett „adventista irodalomhoz”. Most egy illetéktelen személy azt mondja a világnak, hogy amikor én azt mondom, hogy Krisztus most engesztelést végez, tulajdonképpen nem ezt mondom. Csak azt mondom, hogy Ő most alkalmazza azt az engesztelést, amelyet 1800 évvel ezelőtt végzett. Nem annyira komoly a helyzet, ha meri vállalni a tolmácsom szerepét, és értelmezni azt, amit igazán mondani akartam. De amikor kijelenti a világnak, hogy amikor Ellen White azt írja, hogy Krisztus engesztelést végez, valójában csak azt jelenti, hogy Ő „(...) a kereszten elvégzett engesztelés előnyeit alkalmazza.”, az már komoly. Itt alkalmazhatjuk az Isten által Jóbnak mondott kifogását, amikor túl sokat beszélt: „Ki akarja elhomályosítani a Terveimet tudatlan beszédével?” (Jób 38:2) Istennél ritkán fordul elő, hogy szarkasztikus. De ebben az esetben az. Jób megérdemelte.

Tehát, amikor olvasom „(...) akár még Ellen White írásaiban is”, hogy Krisztus engesztelést végez, nem kell elhinnem ezt. 1800 évvel ezelőtt elvégezte az engesztelést; és bár Ellen White azt állítja, hogy Krisztus „most engesztelést végez”, és hogy „mi a nagy engesztelés napján vagyunk, és Krisztus Isten népéért végzett szent szolgálata, amely ma is folytatódik a mennyei szentélyben, állandó tanulmányunkat kellene képeznie”, hívnom

kell egy tolmácsot, hogy megtudjam, mit akart mondani.

Az ilyen szójáték nem más, mint játék a tűzzel, mert bármilyen értelmezésnek helyt ad. Ha a cikk szerzőjének igaza van, ez azt jelenti, hogy megengedhetem magamnak azt mondani egy író bármely szaváról, hogy valami mást jelent, mint amit valójában mondott. Ez lehetetlenné tenné a kommunikációt, és Bábellé változtatná a világot. Mennyit érnének a megállapodások vagy a szerződések, vagy valakinek a szava, ha megengedhetnénk magunknak úgy értelmezni mások szavát, ahogy akarjuk? A Biblia szerint a szombat a hetedik nap. Elég világosnak tűnik. De a szerző elmélete lehetővé teszi számomra, hogy azt mondjam, hogy a Biblia valójában nem ezt akarja mondani. „Ostobaság” – így reagálnátok rá. Én is áment mondom.

Amikor a Biblia hetet mond, akkor nem az egyet érti. Mindenesetre, a szerző filozófiája szerint a szavak értelmetlenné válnak. Jakab azt mondja: „Az igen legyen igen, és a nem az nem”. Azt állítani, hogy „Krisztus most engesztelést végez” világos kijelentése valójában azt jelenti, hogy most alkalmazza, elfogadhatatlan grammatika, filológia, teológia és a józan ész szempontjából. Elfogadhatatlan, ha tovább folytatjuk, és egy ilyen hamis értelmezésre építünk egy új teológiát, amelyet jóváhagyások által a nép elé viszünk. A hatalom helytelen felvállalása, egybekötve az erényekbe vetett túlzott bizalommal, vagy az odaítélt kitüntetésekben meghozta a gyümölcsöket. A gyümölcsök viszont nem jók.

A prófétaság lelkébe vetett bizalom gyengülésének és megsemmisítésének kísérlete, valamint egy új teológia létrehozása megteveszthet némelyeket, talán még sokakat is, viszont az alapok, amelyekre olyan sok éven keresztül építettünk, továbbra is kitartanak és Istenünk élő Isten. Ezek a figyelmeztetések megalapozottak:

„Ha gyengítitek a nép bizalmát az Istenben, a neki adott bizonyágtételekben, akkor lázadtok az Isten ellen, mint Kóré, Dathan és Abiram.” (Bizonyágtételek 5. kötet, 66. o.)

Egy évvel ezelőtti befejezetlen kutatásom során fedeztem fel azt - és még annál többet -, amit a szerző is megtudott. Többek között egy broszúrában találtam - melynek címe: „A Word to the Little Flock” (Egy szó a kicsiny nyájhoz), amelyet James White publikált Brunswick, Maine-ba, 1847. május 30-án - Ellen White egy nyilatkozatát a szentélyről. Azonnal felkeltette a figyelmemet. 1847. április 21-ei keltezésű és Topshamben

(Maine-ban) írta. A 12. oldalon találtam ezeket a szavakat, amelyeket feltételezem, hogy a „Ministry” cikk szerzője is megtalált. Ellen White azt mondja: „Úgy gondolom, hogy a szentély, amely a 2300 nap végén megtisztítatik, az új Jeruzsálem temploma, amelyben Krisztus szolgál. Ezelőtt több mint egy évvel az Úr megmutatta látomásban, hogy Crosier testvér a teljes világosságot kapta a szentély megtisztításáról, és az Ő akarata volt, hogy Crosier leírja ezt az igazságot 1846. február 7-én a «The Day Star Extra» újság mellékletében. Az Úr teljesen felhatalmazott, hogy ajánljam ezt a mellékletet minden szentnek. Imádkozom, hogy ezek a sorok áldásnak bizonyuljanak önnek és minden kedves gyermeknek, aki elolvassa.”

Gyorsan készítettem egy másolatot erről a speciális kiadásról és elolvastam. Miközben írom ezeket a sorokat, előttem van ez a fénymásolat, a 40. és a 41. oldalon elolvastam Crosier testvér cikkét. Crosier testvér néhány olyan elmélet megvitátása után, amelyben nem hitt, tett egy megjegyzést.

Crosier beszél:

„De az egyházak azt mondják, hogy az engesztelés a keresztnél történt és fejeződött be, amikor meghalt az Isten báránya. Így tanítottak az emberek, az egyház is, és a világ is így hiszi, de ez messze áll az igazságtól, vagy attól, hogy szent legyen, ha az isteni tekintély nem támogatja. Talán csak kevesen, vagy talán senki azok közül, akik támogatják ezt a nézetet, még soha nem ellenőrizték az állításuk alapját.”

1. Ha az engesztelés a Kálváriánál ért véget, akkor ki tette ezt? Az engesztelés a pap munkája; ki tette meg a Kálváriánál? A római katonák és a gúnyos zsidók?

2. Az áldozat bemutatása nem az engesztelés megtétele volt; a bűnös megszurta az áldozati állatot (Móz 4:1-4, 13-15 stb.), majd a pap vette a vért, és elvégezte az engesztelést. (Móz 4:5-12, 16-21)

3. Krisztus volt a Főpap, akit kineveztek az engesztelésre, és minden bizonnyal csak a feltámadása után cselekedett ebben a minőségben, és nincs egy bizonyosságtételünk sem arra, hogy a feltámadás után a földön bármilyen tevékenységet végzett volna, melyet engesztelésnek hívhatnánk.

4. Az engesztelést a szentélyben vitték véghez, és a Kálvária nem volt az a hely.

5. Zsidók 8:4 szerint Krisztus nem tudott engesztelést végezni mindaddig, amíg a földön volt. «Ha a földön lenne, nem lehetne pap.» A földi papság a lévitáké volt; az isteni papság pedig a mennyei.

6. Tehát nem kezdhette el a közbenjárást, bármilyen jellegű is lenne, csak a mennybemenetele után, amikor saját vérével belépett a mennyei szentélybe értünk.”

Íme, tehát itt van az igaz világosság, amit az Úr látomásban Ellen White-nak megmutatott, melyen jóváhagyása van, és amit teljesen felhatalmazott, hogy ajánlja az összes szentnek. Csak akkor, ha semmibe vesszük Ellen White-t, akkor utasíthatjuk vissza bizonyágtételét. Nem teszünk ilyet. Most a következő helyzettel nézünk szembe: A „Ministry” cikk írója alapos kutatása során megtalálta, hogy Crosier testvérnek megvolt „az igazi világossága”? Ha nem találta meg, kevés oka volt, hogy elégedett legyen munkájával. Mindenesetre, ha professzor lennék, és megkérném, hogy végezze el ezt a kutatási munkát, és az ő jelentésében a „Questions on Doctrine” gyűjtemény bemutatása szerepelne, F osztályzatot adnék neki, ami kudarcot jelent. Olyan esetünk van, ahol elégtelen kutatást, vagy mulasztást végeztek, amely később, a körülményektől függően, súlyos következményekkel járhat.

Negyedik levél

Összegzés

A dokumentumokban és a levelekben, amelyeket küldtem időről időre arról, hogy vezetőink komolyan eltértek a hittől, én szigorúan betartottam, amit Máté 18:15-17-ben Krisztus tanácsol. Jézus itt azt mondja, hogy ha nézeteltérések merülnek fel a testvérek között, „fedd meg őt négy szemközt. Ha nem hallgat rád, végy magad mellé még egyet vagy kettőt, hogy két vagy három tanú vallomásával erősíttessék meg minden szó. Ha azokra sem hallgat, mondd meg a gyülekezetnek.” Ezt az elvet követtem, amint a beszámolómból is láthatjátok.

1957. májusában kezemben tartottam - gondolom gondviselészerűen - a White Intézet Kuratóriumának 1957. május elsejei, és másodikai jegyzőkönyv másolatát, melyben le van írva az a találkozó, amikor a két testvér megbeszélést folytatott az adminisztrátorokkal az engesztelésről szóló egyik idézetről, amelyet Ellen White írásaiban találtak meg.

Tanácsot kértek ebben a kérdésben, mivel az idézet nem volt összhangban a vezetés által fenntartott új teológiával. Milyen hozzáállást kellett volna tanúsítani ezeknek a kutatóknak Ellen White kijelentéseivel szemben?

Hónapokig, akár évekig is, a vezetőink együtt tanulmányoztak az evangélikál egyház néhány szolgálójával, azzal a céllal, hogy egyházunkat méltóztassanak elismerni, mint a keresztény testhez tartozót. A tanulmányok adventista tanokról szóltak, különösen az engesztelésről, a vizsgálati ítéletről és Krisztus mennyei szentélyszolgálatáról, amely 1844 óta tart. Az evangélikások azt mondták ezekre a tanokra: „a vallástörténelem legkoloszszerűbb pszichológiai jelensége a becsület megmentéséért”, és így tették közzé újságjukban, az „Eternity” 1956. szeptemberi számában, majd újra

megjelentették a cikket egy különkiadásban „A hetedik napot ünneplő adventisták keresztyének?” címmel.

Úgy tűnik, hogy az evangelikálok nagy hatással voltak az adventista vezetőkre, mint Dr. Barnhouse - az egyik evanglikál lelkész, aki részt vett a tárgyalásokon - írta, hogy az adventista vezetők „teljesen elutasították” a legfontosabb tanait. Talán legjobb lenne, ha hagynánk, hogy Dr. Barnhouse mondja el a történetet, ahogyan publikálta az 1956. szeptemberi cikkében. A különleges téma, amivel foglalkozik cikkében az, amit úgy hívunk: „A nagy csalódás”, és utal 1844-re, az adventisták nagy csalódására, amikor az Úr visszatérését várták. Íme, mit írt Dr. Barnhouse:

„A «nagy csalódást» követő reggelen két férfi sétált egy kukoricatáblában, hogy elkerülje a kegyetlenül gúnyolódó szomszédokat, akiktől örökre elbúcsúztak az előző napon. Hiram Edson elmondása szerint (a kukoricatáblás ember, aki először gondolt erre) átjárta az a meggyőződés, hogy «ahelyett, hogy a mennyei szentek szentjét hagyta volna el, hogy eljőjön a földre a 7. hónap 10. napján, a 2300 nap végén; Krisztus valójában először lépett be ezen a napon a szentély második részébe, mert Neki van még egy feladata a szent helyen, mielőtt eljönne a földre».

Számomra ez nem más, mint egy emberi elgondolás a becsület helyreállításáért. Elképzelhetjük, hogy néhány informálatlan adventista átvette ezt az elgondolást, és elképesztő szélsőségekbe vitte. Martin úr és én hallottuk az adventista vezetőket határozottan kijelenteni, hogy elutasítják ezeket a szélsőségeket. Ezt nagyon világos szavakkal mondták el. Sőt, azt mondták, hogy nem hiszik a pioníroknak azt a tanítását, miszerint Jézus engesztelő munkája nem ért véget a Kálvárián, és hogy 1844-től egy másik papi szolgálatot végez a mennyben. Ezt az elképzelést szintén teljesen elutasították. Ők abban hisznek, hogy mennybemenetele után Krisztus érvényesíti a Kálvárián véghezvitt engesztelés előnyeit. Mivel a szentély tana, a főpap, zsidó mintán alapszik, bemelve a szentek szentjébe az engesztelési munka befejezése érdekében, láthatjuk, hogy az, ami megmarad, annak nincs egzegézis alapja, és nem más, mint egy fantasztikus teológiai spekuláció.

Eszerint az elképzelés szerint, 1844 óta Krisztus megvizsgálja minden ember életét, és aszerint jutalmaz minden keresztyént. Úgy gondoljuk, nem létezik egyetlen bibliavers sem, vagy legalább egy halvány utalás sem egy ilyen furcsa ötlet alátámasztására, és azt is hisszük, hogy bármilyen erőfeszí-

tés ennek fenntartására romlott és hiábavaló.” (Eternity, 1956. szeptember)

Annak érdekében, hogy jobban megértsük ezeket a nyilatkozatokat, hozzáfűzöm a következő magyarázatot, amely tisztázni fog néhány kérdést.

Dr. Barnhouse először elmeséli a jól ismert történetet, mely szerint Hiram Edsont a „csalódást” követő napon - egy kukoricatáblában sétálva - átjárja az a meggyőződés, hogy „ahelyett, hogy a mennyei szentek szentjét hagyta volna el (...) a nagy Főpap, valójában először lépett be ezen a napon a szentély második részébe, mert Neki van még egy feladata a szent helyen, mielőtt eljönne a földre”.

A munka, melyet Jézusnak visszatérése előtt el kell végeznie, az engesztelés befejezése, amely magába foglalja a vizsgálati ítéletet. Ez a koncepció, Dr. Barnhouse szerint, „csak egy emberi elgondolás a becsület megmentéséért.” Majd így folytatja: „néhány informálatlan adventista átvette ezt az elgondolást, és elképesztő szélsőségekbe vitte.” Ez azt jelenti, az „informálatlanok” elfogadják, hogy Krisztus valóban belépett a Szentek Szentjébe, hogy befejezze azt a munkát, amelyet földre jövele előtt meg kell tennie, amely magába foglalja a vizsgálati ítéletet és az engesztelés befejezését. Dr. Barnhouse azt mondja: „Martin úr és én hallottuk, hogy az adventista vezetők határozottan kijelentették, hogy elutasítják ezeket a szélsőségeket.”

Ha hihetünk Dr. Barnhouse kijelentésének, akkor a vezetőink elutasítottak egy olyan tanítást, amelyet a kezdetektől fogva szentül őriztünk. Ez a tény világosan kiderül Dr. Barnhouse beszámolójából: „Néhány elődjük abban hitt, hogy Jézus engesztelése nem fejeződött be a Kálvárián, és hogy Ő főpapi szolgálatot végez 1844 óta. Ezt a gondolatot is kategorikusan elutasították.”

Amikor Dr. Barnhouse azt mondja: „Néhányan” pionírjaink közül abban hittek, hogy „Jézus engesztelése nem fejeződött be a Kálvárián”, akkor valószínűleg megkapta ezeket az információkat új teológiánk egyik „informált” szerzőjétől, mivel a történelmünk szerint minden elődünk ezt tanulta. James White, J.H. Waggoner, Uriah Smith, J.N. Andrews, J.N. Loughborough, C.H. Watson, E.E. Andross, W.H. Branson, Camden Lacey, R.S. Owen, O.A. Johnson, F.D. Nichols (egészen 1955-ig) határozottan megvédték Krisztus engesztelő szolgálatának tanát - amely 1844 óta tart -, és írásaikban kifejezték meggyőződésüket.

Miközben papírra vetem ezeket a sorokat, előttem van minden írásuk.

James White - aki háromszor volt a Generál Konferencia elnöke -, amikor a „Signs of the Times” magazin főszerkesztőjévé nevezték ki, a kiadvány első kiadásában egy cikke jelent meg: „A hamis állítások kijavítása érdekében, amelyek velünk szemben keringenek (...) Sokan adventistának mondják magukat, akik olyan véleményeket támogatnak, amelyekkel nem tudunk egyetérteni, és ezek közül egyesek aláássák az Isten Igéjében rögzített legfőbb és legfontosabb alapelveket.”

A huszonöt hitpont közül a második pontnál a következőket olvashatjuk: Krisztus „olyan életet élt, hogy példánk lehessen, meghalt helyettünk, felemeltetett a mi megigazulásunkért, és a mennybe ment, hogy a mennyei szentélyben Közbenjárónk legyen, ahol saját vérével engesztelést végez bűneinkért. Ez az engesztelés távolról sem ért véget a kereszten, ahol csak az áldozat lett bemutatva, amely az Ő munkájának – mint pap – utolsó része.”

Ezeket az alapvető hitpontokat egy brosúrában publikálták, és több ezer példányban osztották. Jó lenne, ha az, aki a „Questions on Doctrine” 29,30,31, és 32. oldalait írta, felmutatna nekünk egy listát azokkal az írókkal, akik ellentétes véleményt fejeztek ki a fent említett szerzőkkel szemben. Én nem találtam bizonyítékot a helytelen állítások támogatására, különösen nem az említett oldalakon szereplőkre.

Folytassuk Dr. Barnhouse jelentésének tanulmányozását az „Eternity” magazinban! Ő éppen kijelentette, hogy az adventista vezetők „teljesen elutasították” azt a gondolatot, hogy Krisztus „a második papi szolgálatát végzi a szentek szentjében 1844 óta” – ahogyan ő nevezte az engesztelési szolgálatot. Ehelyett - mondja - „a vezetők úgy vélik, hogy mennybemenetele után Krisztus érvényesíti a Kálvárián megszerzett engesztelés előnyeit.” Azonban ő nem tulajdonít semmi jelentőséget ennek a gondolatnak. Az Ótestamentum elmondja, hogy a főpap a templom udvarán szúrta le az áldozati állatot. De az engesztelés nem az áldozat megölésében állt, „mert a vér szerez engesztelést a lélek számára” (3Móz 17:11). Tehát, a főpapnak vinnie kellett az állat véréát a függönyön belülré (...), hogy „hintse a fedélre és a fedél elé. Így szerezzen engesztelést a szent helynek” (3Móz 16:15,16). „(...) a pap bemegy a szentélybe, hogy engesztelést szerezzen” (17. vers).

Dr. Barnhouse azzal érvel, hogy amiért az engesztelés tanát nagyrészt a mózesi modellre alapozzuk, azt kell hinnünk, hogy amint a földi főpap elvitte a vért a szentélybe és engesztelést szerzett, Krisztusnak is ugyanezt

kellett tennie, hogy elvégezze az engesztelést. Ellenkező esetben vér nélküli engesztelés történe. Ha nem fogadjuk el ezt az utolsó lépést, akkor kénytelenek vagyunk elhinni, hogy az engesztelést az udvaron, és nem a szentélyben végezték, ami gyakorlatilag elpusztítja a tipológiát. Ha ezt az utolsó véres szolgálatot kihagyjuk, akkor az engesztelésről szóló tanításunk reménytelenül gyenge és „nincs egzegézés alapja, és nem más, mint egy fantasztikus teológiai spekuláció.” Ha Krisztus nem ment el, hogy vérével befejezze az engesztelést, akkor az, amit mi állítunk, „elavult, romlott és haszontalan”. Jó érve van.

Igaz ez?

Amikor első alkalommal olvastam az evangelikálok kiadványában, hogy vezetőink elvetették Krisztus engesztelési tanát, amelyet a Szentélyben végez 1844 óta, és helyettesítették „a kereszten szerzett engesztelés előnyei-nek alkalmazásával”, nem akartam elhinni. Nem hittem el. Amikor kijelentették, hogy ha még „Ellen White írásaiban olvassuk is, hogy Krisztus most engesztelést végez”, akkor sem ezt kell értenünk, azt kérdeztem magamtól: „Hogy jutottunk ide?” Az engesztelés 1800 évvel ezelőtt véget ért, mondják a vezetőink.

Ellen White szerint az engesztelés most zajlik. A „Questions on Doctrine” című könyvben az adventisták kijelentik, hogy az engesztelés véget ért 1800 évvel ezelőtt. A „Ministry” szerint a keresztnél az engesztelés végleges volt. Kinek és mit higgyek már? Tagadni, hogy Krisztus most végez szolgálatot a szentély második helyiségében, számomra az adventizmus feladásával egyenlő. Ez a tanítás az adventizmus egyik tartóoszlopa. Ha elutasítod az engesztelést, amely most a Szentélyben zajlik, akkor elutasíthatod az adventizmust is. Isten népe nem ezt fogadta el. Nem fogja követni vezetőit a hitegyezésben.

Ebben a helyzetben arra gondoltam, talán az „Eternity” újság emberei megbánhatták azt, amit írtak, és visszavonják az írottakat. Ezért levelet írtam az „Eternity” újságnak, és azt kérdeztem, hogy még publikálták-e azt a különkiadást. Azt válaszolták, hogy igen, publikálták. Mivel a cikk szerzői jogvédelem alatt álltak, engedélyt kértem, hogy idézzek belőle. A következő választ kaptam: „Örömmel engedjük meg, hogy idézzon «A hetednap

adventisták keresztények?» című cikkből, és értékeljük az «Eternity» kiadványunk iránti bizalmát.” Ez a levél kelt: Philadelphia, Pennsylvaniában, 1958. május 2-án, és a kiadó írta alá.

Ez húsz hónappal később történt, hogy a cikk először megjelent az „Eternity” című újságban. Ha a húsz hónap alatt vezetőink protestáltak volna, vagy ha tiltakozó levelet írtak volna, akkor a kiadó őszintén figyelmeztetett volna, hogy ne használjam az anyagot, és ne idézzem ezeket a kijelentéseket. De a kiadó nem tett ilyet. Nagy örömmel egyezett bele abba, hogy használjam, és szerette volna, hogy egyetértsek a közzétett anyaggal. Már öt év telt el a tárgyalások megkezdése óta, és három év, amióta ez a cikk megjelent. Ez idő alatt arra számítottam, hogy a mieink tagadni fogják a vádakot, és megdorgálják az evangelikálokat a vezetőség rágalalmazásáért. De nem hallottam semmiféle tiltakozást.

Éppen ellenkezőleg, olvastam kiadványainkban néhány hivatkozást, melyek bemutatták az evangelikálokat, mint úriembereket és jó keresztényeket, és hiszem is, hogy ez igaz. Az ilyen emberek nem hazudnak. A vezetők tiltakozása, vagy protestálása hiányában levontam a következtéseimet. Ha a mieink őszintén kijelentenék, hogy Dr. Barnhouse és Martin úr soha nem hallhatta őket olyan kijelentéseket tenni, amelyeket nekik tulajdonítottak az „Eternity” újságban, azonnal kapcsolatba lépnék az evangelikálokkal, és megkérném őket, hogy igazolják ezeket a nagyon komoly vádakot. Ez a probléma túl súlyos ahhoz, hogy figyelmen kívül hagyhatnánk. Több ezren olvasták a cikket az „Eternity” újságban, és komolyan aggódnak. Az „Eternity” újságban megjelent cikk szerint hitünk egyik fő pillérét távolították el. Gondatlanok leszünk és hagyjuk, hogy lábbal tiporják a szentély tanát azok, akik állítólag támogatják?

A levéltár incidens

Visszatérünk a két emberhez, akik 1957 májusában elmentek a White Intézetbe, hogy konzultáljanak az adminisztrátorokkal. Befejezték kutatásaikat, és arról számoltak be a tanácsnak, hogy „nyomokat” találtak arról, miszerint Ellen White azt állítja, hogy „Krisztus engesztelési munkája jelenleg zajlik a mennyei szentélyben”. Ez a felfedezés végzetes csapást mért az új teológiájukra. Nyilvánvalóan lehetetlen elhinni, hogy az engesztelés teljesen

befejeződött a keresztnél, és ugyanakkor hirdetni, hogy most zajlik a mennyben. Mindkét állítás nem lehet igaz. Egyházunk azonban már határozott erről, amikor 1957-ben a „Ministry” című újság megírta, hogy a kereszten véghezvitt nagy cselekedet „az emberek bűneiért véghezvitt teljes, tökéletes és végső engesztelést” jelenti. (Ministry, 1957. február) Ebben a cikkben kijelentették, hogy ez „az adventisták megértése az engesztelésről, amelyet a próféta lelke megerősített, megvilágosított és tisztázott”. (Ministry, 1957. február) Ezt az állítást soha nem vonták vissza, nem módosították és nem változtatták meg, és soha egyik író vagy kiadó sem mondott ellent neki. A hamisság maradt.

Ebben a helyzetben mit tegyenek a kutatók? Szembekerültek Ellen White kijelentésével, hogy az engesztelés most folyik a mennyben. Ugyanakkor ismerték vezetőink kijelentéseit, miszerint az engesztelés teljesült és befejeződött a kereszten. Valamelyiket el kellett fogadniuk, vagy az egyiket, vagy a másikat. Úgy döntöttek, követik a vezetőiket.

Mi legyen Ellen White rengeteg kijelentésével? Egyértelmű volt, hogy befolyását valamilyen módon gyengíteni kell, és kijelentéseit félremagyarázni. De ez kényes feladat volt; és ezt titokban kellett megtenni. Ha időben lelepleződnek, a terv kudarcot vall. Ha azonban titokban és gyorsan dolgoznak, akkor a probléma már „megvalósult tény”, mielőtt bárki megtudja, miről van szó.

Ekkor történt, hogy kezembe került a White Intézet Igazgatótanácsa jegyzőkönyvének másolata, amelyet az alábbi sorokban fogok bemutatni, hogy megtudjátok ti magatok is, mi történt!

1957. május 1-jei jegyzőkönyv, 1483. oldal:

„Ezen a napon, X és Y testvéreket meghívták, hogy csatlakozzanak az adminisztrátorokhoz, és tovább vitassák azokat a kérdéseket, amelyeket felvetettek januárban. X testvér és csoportja, akik néhány lelkeséssel együtt tanulmányoztak, hirtelen tudomást szereztek Ellen White kijelentéseiről, miszerint Krisztus engesztelő munkája most zajlik a mennyei szentélyben. A nyilatkozatban a «Fundamentals of Christian Education» (Keresztény nevelés alapvető elvei) az «áldozat» szót használta. A nem adventistáknak, - akik nem tudják, hogyan értjük mi a szentély kérdését - nehéz lenne meg-

érteni Krisztus engesztelő szolgálatának folytatását, ezért azt javasolták az adminisztrátoroknak, hogy Ellen White néhány írásában megjelenhessenek lábjegyzetek vagy mellékletek, amelyek Ellen White szavaival részletesebben tisztázzák Krisztus engesztelési munkájának különféle szakaszaival kapcsolatos értelmezésünket. A testvérek, akik az adminisztrátorokhoz csatlakoztak a megbeszélések során, úgy vélték, hogy ez egy olyan jellegű probléma, amely a közeljövőben növekedni fog, és jó lenne sietni az ilyen jegyzetek elkészítésével és beillesztésével Ellen White írásainak következő kiadásába. A kérdés körültekintően és kellő komolysággal lett megtárgyalva, de amikor a találkozó véget ért, hogy helyet csináljanak más bizottságoknak, még nem döntöttek semmit.”

A május 2-ai találkozó, 1488. oldal. Ellen White kijelentései Krisztus engesztelő munkájáról

„Az adminisztrátorok május elsejei találkozója anélkül zárult, hogy bármilyen döntés született volna a széles körben tárgyalt kérdésről, nevezetesen a lehetőségről, hogy lábjegyzeteket és magyarázatokat tegyenek be Ellen White egyes könyveibe, melyek megmagyarázzák nyilatkozatait Krisztus engesztelő munkájáról, amely most folyik a mennyben. Mivel tanácsunk elnöke négy hónapig nem lesz Washingtonban, megszavazták a vita elhalasztását egy későbbi időpontra, az X és Y testvérek felvetett kérdésére Ellen White kijelentésével kapcsolatban, Krisztus engesztelésének folytatásáról.”

Négy hónap elteltével, miután visszatért útjáról az elnök, az ügyet újra megvitatták, és úgy döntöttek, hogy a két testvér javaslatát elutasítják. Ez a döntés dicséretes, de érdemeit némileg beárnyékolja az a tény, hogy nyolc hónap kellett hozzá, és csak miután kiderült a terv, jutottak erre a következtetésre.

Ez a jelentés megdöbönt. Hogyan merészeli bárki azt javasolni, hogy adjunk hozzá Ellen White írásaihoz az új teológia alátámasztására? Hosszú ideig elmélkedtem, és sokat imádkoztam. Van valami felelősségem ebben a kérdésben? Ha igen, kötelességem beszélnem valakivel. Mivel a gonoszságot nem velem szemben, hanem egyházunk és hitünk ellen követték el, kötelességem volt beszélni egy vezetővel. És így tettem.

Az 1957. február 27-én küldött levelemben kifejeztem aggodalmamat, hogy a „Questions on Doctrine” című könyv kiadását sietve és felületes tanulmányozással készítették el. Az ilyen típusú könyvet nem lehet futtában írni, és olyan embereknek kellene elkészíteni, akik egy életen át tanulmányozták a témát, és éveken keresztül kutatták a bizonyágtételeket.

1957. március 7.

1957. március 7-én ezt a választ kaptam: „Észben tartom észrevételét: «Attól tartok, hogy a kiadott könyv tartalma befolyásolja a hitünket.» Azt hiszem Andreasen testvér, hogy nem kell aggódnia azért, ami a könyvben lesz. Tehetséges emberek gondosan ellenőrizték, akikhez a legnagyobb bizalommal vagyunk. Biztos vagyok benne, hogy elégedett lesz az eredményekkel.”

Március elsején írt válaszomban ismét kifejeztem aggodalmamat a könyv tartalmával kapcsolatban. Utaltam az egyik cikkekre, amely a „Ministry”-ben, az 1957. februári kiadásban jelent meg.

A következőt írtam: „Ha a bizottság egyetért a publikált véleményekkel, tiltakoznom kell a legkomolyabb módon! Ezek a nézetek biztos nem adventista tanítások, hanem Ellen White írásaiból kiemelt egyes részek felületes tanulmányozásából nyert véleményt képviselnek, és nem tükrözik az általános tanítást.” A következő szavakkal fejeztem be:

„Ily módon fejezem ki tiltakozásomat ebben az időben közzétett engesztelésről szóló tanítás ellen, és szeretném, hogy tiltakozásomat megfelelően rögzítsék. Csak arra tudok gondolni, hogy néhány testvérünk be lett tolva ebbe a zsákutcába, attól a vágytól hajtva, hogy olyanok legyünk, mint a körülöttünk élő népek (egyházak), és külső nyomásnak engedve engedményeket tettek.”

Válasz hiányában 1957. május 10-én újra írtam:

„Remélem érte, hogy komolyan beszélek. Nagyon bízom önben. Az egyházzal több, mint hatvanéves együttműködésemnek az egyik fő célja az volt, hogy mélyítsem a prófétaság lelkébe vetett bizalmat. Az elmúlt két évben 204 alkalommal beszéltem erről a témáról. Éreztem, hogy a népnek segítségre van szüksége, és megpróbáltam segíteni neki. Rettegek attól, hogy mit tartogat számunkra a jövő, ha Isten nem segít nekünk. Adjon az

Úr bölcsességet és bátorságot, hogy helyesen cselekedjünk!”

Miután megkaptam a White Intézet bizalmas jegyzőkönyveit, követtem Krisztus tanácsát, hogy „csak vele beszélj”, és négy levelet írtam a Generál Konferencia elnökének. 1957. január 26-án ezt a választ kaptam:

„Biztos vagyok, bízhatunk a White Intézet testvéreiben, hogy óvatosan járnak el ebben a kérdésben, és nem fogadnak el olyan javaslatot, amely a jövőben zavart okozhatna. Természetesen, Andreassen testvér, nincs szándékunkban beleavatkozni Ellen White írásába. Nagyon értékeljük őket. Ami a «Questions on Doctrine» című könyvet illeti, engedje meg, hogy biztosítsam önt, hogy nem azok a szerzők, akiknek a nevét említette. Igaz, hogy ők hozzájárultak ehhez a munkához, de ki lett véve a kezükből, és az eredmény inkább egy nagyobb csapat munkája, mint egy kis csoporté.”

1957. július 4-én levélben válaszoltam, amelyből idézem:

„Attól tartok, eljön a nap, amikor ez a probléma az emberek tudomására jut. Ez meg fogja rázni az egész egyház hitét. Természetesen néhányan örülni fognak, hogy végre Ellen White el lett távolítva. Mások sírni és kiáltani fognak Istenhez vigasztalásért: «Irgalmazz népednek, és ne gyalázd örökségedet!» Amikor a saját hálónkba esünk, örvendezni fognak a világ egyházai! Kérem, testvérem, tegyen meg mindent, hogy ezt a könyvet ne tegyék közzé. Végzetes lesz. Ha most a mennyei szentélyben nincs engesztelési munka, akkor az egyház nyíltan és őszintén elismerheti hibáját, és viselheti a következményeit. Tegyük félre Ellen White-ot, és ne védjük meg írásait képmutatás nélkül, majd a függöny mögött szerkesszük őket, és úgy tegyünk, mintha az ő munkája lenne? (...) Azzal zárom leveletemet, hogy nagybecsülésemet fejezem ki ön iránt. Egy szinte elsöprő feladat előtt áll, hogy szembeszálljon a legnagyobb hitehagyással, amelyet az egyház valaha tapasztalt.”

1957. szeptember 18-án ezt a közleményt kaptam: „Az ön által említett kérdést lezártuk tekintjük. (...) Nem hiszem, hogy jogosult használni a White Intézet jegyzőkönyveit, mint ahogy tette. A jegyzőkönyvek bizalmasak, és nem nyilvános felhasználásra szolgálnak. Remélem, soha nem fogjuk úgy gondolni, hogy az embereket el kell ítélni és fegyelmezni, mert elmentek a hivatalban lévő emberekhez az egyház munkájával és tanításával kapcsolatos kérdések megvitatására.”

1957. szeptember 27-én azt válaszoltam: „Köszönöm szeptember 18-

ai levelét, amelyben kijelenti, hogy «Az ön által említett kérdést lezártnak tekintjük.» Egy vizsgálatot kértem. Ön elutasította. Kimosta az érintetteket, azt mondta, hogy nincs jogom használni a kapott információkat, és becsukta az ajtót. Engedje meg elmondani, hogy egyetlen módon használtam a kapott információkat, és pedig, hogy önt informáljam, senki másét. Mit tehetek még? Ön kijelentette, ha ezek az információk a kezébe jutottak volna, akkor nem használta volna fel. Hadd pontosítsam! Azt látom, ez a legnagyobb hitehagyás, ami történt valaha egyházunkban, és ön el akarja titkolni! Most pedig bezárta az ajtót. (...) Nem hiszem, Figuhr testvér, hogy felismerné a helyzet súlyosságát. Népünk nem fogadja el a bizonyágtételeknek semmilyen hamisítását vagy módosítási kísérletét. Ez félelemre készíti őket, hogy valami nincs rendben a vezetéssel. Olvassa el újra a szeptember 12-ei leveletem. Megmentheti a helyzetet, de csak akkor, ha meg akarja vizsgálni a problémát. Azon a ponton van, hogy elpusztítja az egyházat. Imádkozni fogok önért.”

A Washingtonnal folytatott levelezést erről a témáról 1957. december 16-áig folytattam, amíg ezt az ultimátumot kaptam:

„Ők (a pozícióban lévő vezető tisztviselők) azt kérik, hogy hagyja abba ezt a tevékenységet.”

Három nappal később kaptam a következő kiegészítést: „Ez ellenzékbe helyezi önt az egyházzal, és ez minden bizonnyal problémákat okoz az egyházzal való kapcsolatában. Tekintettel minderre, a tisztviselők, akikről korábban írtam, arra szólítják fel, hogy hagyja abba tevékenységeit.”

Ez idő alatt nem ajánlottak semmilyen meghallgatást. Egyszerűen csak megparancsolták, hogy szüntessem meg tevékenységeimet, és megfenyegettek, hogy ha ezt nem teszem, „minden bizonnyal problémákat okoz az egyházzal való kapcsolatában”. Nem ajánlottak semmilyen meghallgatást, csak egyszerűen arra utasítottak, hogy szüntessem meg tevékenységemet. Fellebbezési jog nélkül elítéltek. A fenyegetés, hogy a nevemet szóba hozhatják, nagyon sokat elárult. Nem gondolkodtak azon, hogy panaszom jogos-e. Már elítéltek; az egyetlen kérdés az volt, hogy hogyan büntessenek.

Ez az „Eternity” cikkére emlékeztet, arra, hogy a testvéreink „magyarázták Martin úrnak, hogy a soraikban is van néhány szélsőséges (adventista), mint ahogy mindenütt vannak felelőtlenek az alapvető kereszténység bármely szegmensében”. Ezekkel a szélsőségekkel ellentétben nekik „bölcs

vezetésük” van, magukra utalva. Nem tudom, hogyan viselkedtek a vezetők az evangélikálokkal való találkozókon, de azt a benyomást keltették, hogy „a bölcs vezetés többségben levő csoportja szándékában eltökélt «megfekezni» azokat a tagokat, akik más véleményt próbálnak képviselni, mint a felekezetről felelős vezetés véleménye.” (Eternity, 1956. szeptember, 2. o.)

Az olvasó mérlegelje ezt. Bölcs vezetésünk van - a saját értékelésük szerint. Vannak ugyanakkor „felelőtlen szélsőségesek” is. Ennek a bölcs vezetésnek eltökélt szándéka az, hogy megfékezzen „minden olyan tagot, aki arra törekszik, hogy ellentétes véleményt támogasson a felelős egyház-vezetéssel szemben”.

Nem hittem el, amikor ezt először olvastam. Ötven éven keresztül megbecsült tagja voltam az egyháznak, sőt felelős pozíciókat is töltöttem be. De mivel mertem „az egyház bölcs vezetésével ellentétes véleményt” támogatni, egy „felelőtlen radikálissá” váltam - akik az egyház „szélsőségeit” alkotják -; és anélkül, hogy legalább meghallgatást kaptam volna, megparancsolták, hogy szüntessem meg tevékenységemet, mert ha nem, érezni fogom a „feket”.

Ha nem volna előttem éppen most a bizonyíték, alig hinném el, hogy egy „bölcs vezetés” arra törekszik, hogy elfojtsa a kritikákat, és fenyegeti azokat a tagokat, akik az egyház felelős vezetésével ellentétes véleményt vallanak. Tényleg ide jutottuk? Róma csak egy kicsivel ment tovább.

Egyesek azt kifogásolják, hogy ezek csak az evangélikák szavai a vezetőinkről. De megmarad az a tény, hogy a mieink még soha nem tiltakoztak ezen vádak ellen. Az én esetem világosan bizonyítja, hogy vizsgálat vagy meghallgatás nélkül a bíróság elé fognak állítani, nem egy meghallgatásért, hanem azért, hogy elítéljenek meghallgatás nélkül azok, akik bírának nevezték ki saját magukat. Megjegyzendő, hogy ez még az 1958-as Generál Konferencia előtt történt, mielőtt az új teológiát hivatalosan is elfogadták volna, mielőtt az egyháznak alkalma lett volna véleményt alkotni a témában. Minden nyilvános kritikát el kell hallgattatni. Ha ez nem történik meg, „minden bizonnyal problémák merülnek fel az egyházzal való kapcsolatában”. Ez ultimátum volt.

Hogyan reagáltam? Mint ahogy bárki más is reagált volna. A hatalom megingatásáról volt szó. Azt írtam, hogy békés ember vagyok, és meg lehetett

volna győzni, de nem fenyegetni. Úgy éreztem, és most is úgy érzem, hogy az egyház a régóta jövendölt hitehagyás előtt állt, és a vezetőink pontosan követték a prófétaág lelkében leírt vonalat, nekem pedig kötelességem van, amit nem tudok elkerülni. Nagyon sajnálom, hogy vezetőink cselekedeteik által lehetőséget adtak ellenségeinknek, hogy jogos szemrehányást tegyenek Isten ügyével kapcsolatban. Korábbi leveleimben újra és újra figyelmeztettem, hogy ellenségeink előbb vagy utóbb felfedezik gyengeségeinket, és kihasználják azt. Arra kértem a vezetőket, hogy javítsák ki a hibáikat; de eredmény nélkül. Most aratjuk, amit elvetettek.

A következő levelemben le fogom írni, milyen erőfeszítéseket tettem, hogy kapjak egy meghallgatást, nem titkosat, hanem nyilvánosat, és amennyiben ez nem jó nekik, akkor egy személyes meghallgatást, de amit felveszünk, és én is kapok egy másolatot a felvételtől. De nem sikerült. Később leírom az okokat, ami miatt nem sikerült rögzített meghallgatást szerezniem.

Azt kérdezték: miben reménykedem, mit akarok elérni? Korábban több száz levelet kaptam, amelyek támogatásról biztosítottak, ha bizonyos dolgokat meg akarok tenni. Néhány levélre válaszoltam, de fizikailag lehetetlen volt mindenkivel a kapcsolattartás, aki nekem írt. Sok útmutatást és tanácsot kaptam, de nem akartam másokat bevonni. Mindenféle jelzót is kaptam; úgy tűnik, hogy egyes jó emberek nem értik, hogy jelzőket osztogatni annyi, mint bírálni. Ugyanakkor egyesek nem értik, hogy önmagában a tanítás elég fontos ahhoz, hogy tiltakozást váltson ki. A válság idején gyávaság lenne részemről, ha az Úr segítségével nem állnék ellent a hatalmasoknak.

Három küldött jött hozzám, akik sürgettek, hogy tegyek meg valamit, „praktikusat”. Azt mondták: „Mi ön mellé állunk, de nem praktikusán közelítette meg ezt a kérdést. Ha csatlakozunk önhöz, akkor elveszithetjük a pozícióinkat, és valószínűleg így fog történni (lelkészek voltak). Ha van valami, amit felajánlhatna, ha egy új mozgalmat szeretne indítani, amelyhez csatlakozhatnánk, akkor önnel fogunk tartani. De mindent elhagyni, perspektíva nélkül, nem reális. Semmit sem érhet el, ha nincs mit felajánlania.”

Azt válaszoltam ezeknek az embereknek, hogy hetednapi adventista vagyok, nem akarok egy másik mozgalmat indítani, és nem számítok azok támogatására, akik ilyen dolgokat akarnak. Az ilyen embereket nem olyan

anyagból faragták, mely képes megmaradni az előttünk álló válságokban.

Hetednapi adventista vagyok, és örülök az igazságban. A végén az igazság és az jogosság győzni fog. Remélem, hogy a jelenlegi helyzet igazsága ismert lesz, és lesznek bátor férfiak és nők, akik tiltakozni fognak, és lesz elég befolyásuk, hogy változásokat érjenek el a szervezetünkben, amely biztosítja ezt a szent munkát a szent embereknek, akik hűségesek ahhoz az igazsághoz, amely egykor a szenteknek adatott a kezdetektől fogva.

Zárásul szívből köszöntelek mindnyájatokat. A következő levelem a meghallgatásról fog szólni, érdekes lesz. Addig is, az Úr legyen veletek!

Ötödik levél

Miért nem volt meghallgatás?

Egyik előző levelemben írtam arról, hogy 1957 májusában birtokomba került a White Intézet Bizottságának egyik titkosnak minősített hivatalos jegyzőkönyve. Ebből kiderült, hogy megpróbálták hamisítani a Bizonyosságtételeket. Néhány kötetbe egy kevés megjegyzést és magyarázatot akartak beilleszteni azt a benyomást keltve, hogy Ellen White egyetértett a „Ministry” újságban és a „Questions on Doctrine” című könyvben publikált új teológiával, vagy legalábbis nem ellenezte azt.

Megdöbbsentem, amikor elolvastam ezt a hivatalos dokumentumot. Még inkább megdöbbsentem akkor, amikor olvastam, hogy ezt a tervet jóváhagyta a vezetőség. Ez azt jelentené, hogy az emberek félelem nélkül megkísérelhetnek kiegészítéseket fűzni a próféta lelkének írásaihoz, melyek által megváltoztathatják vagy módosíthatják Ellen White írásainak jelentését. Mennyire lehetnénk biztosak abban, hogy az írások, melyek megjelennek a jövőben, a szerző hamisítatlan tanítását képezik, és nem a „módosítottat és javítottat”, mint ahogy más könyvekkel már megtették az 1956. szeptemberi „Eternity” magazin szerint?

Miközben aggodalommal gondolkodtam azon, hogy mivel próbálkoztak ezek az emberek, mélyen felzaklatott, hogy az adminisztráció jóváhagyta ezt, és a jövőre nézve ez egy bevett taktika lett volna. Innentől kezdve az emberek mehetnének a White Intézet Bizottságához, és annak jóváhagyásával, titokban, beilleszthetnének magyarázatokat és megjegyzéseket, még mielőtt bárki is tudomást szerezhetne arról, hogy mi történt. Ezt nyugodt szívvel megtehetnék, azzal a biztosítékkal, hogy ha valaki megtudja és közli, hogy mi történt, az adminisztráció beszélni fog vele, megfenyegetik őt, amíg meg

nem szünteti a „tevékenységét.” Az én esetemben azt mondták nekem, hogy a jegyzőkönyvek bizalmasak voltak, és hogy nem volt jogom hozzáférni, vagy akár elolvasni őket. Bár én közvetlenül és pontosan idéztem a hivatalos jelentésekből (jegyzőkönyvekből), azt mondták: „Ön mindezt pletykák alapján tette, valamint a bizalmas jegyzőkönyvek alapján, amelyeket nem lett volna joga elolvasni.” (1957. decemberi levél)

Annak ellenére, hogy ezek az emberek be akartak illeszteni „jegyzeteket”, „magyarázatokat”, „jegyzet-függelékeket”, „lábjegyzeteket”, „kedvező megjegyzéseket” Ellen White írásainak jövőbeli kiadásába. (Vegyék figyelembe, hogy ezek a kifejezések többes számúak!) Az elnök minimalizálta a problémát, és az 1957. szeptember 20-án kelt levelében kijelenti, hogy mindez „egy oldal alá beillesztett hivatkozás” lett volna Ellen White egyik könyvében. De ez teljes mértékben ellentmond a hivatalos jegyzőkönyvnek. Hogyan magyarázható ez az ellentmondás?

Az első gondolatom, és az első reményem az volt, hogy azonnal behívnak, hogy bebizonyítsam állításaimat, vagy vonjam vissza azokat, illetve egy pártatlan embercsoportot hívnak össze a meghallgatásomra. De csalódnom kellett a várakozásaimban.

Az első reakció a „tevékenységemre” levélben érkezett 1957. december 16-án. A levélben azt írták: „Az ön aktivitását a Generál Konferencia tisztviselői megvitatták, és teljes mértékben nem értettek egyet azzal, amit csinált. Ezért arra kéri, hogy hagyja abba ezt a tevékenységet.” Mielőtt bármit is válaszolhattam volna, december 19-én kaptam még egy levelet. A következőket írták: „Szeretném megismételni azt, amit korábban írtam, hogy az embereknek megvan minden joguk bizottságokba menni, ideértve a White Intézetet is, és javaslatokat tenni anélkül, hogy büntetéstől féljenek vagy, hogy eretneknek tartásák őket.

Ha belegondolunk, hogy ezt pletykák alapján tette, valamint a bizalmas jegyzőkönyvek alapján, amit nem volt joga elolvasni, úgy tűnik, nem úgy cselekedett, mint egy igazi adventista. Nem vett részt azokon a tanácskozásokon, és minden, amit tud róla az pletyka, és rövid feljegyzések, amit az ülés titkára írt. (...) Nos, tovább folytatni és terjeszteni egy ilyen témát, nem egy irigylésre méltó fénybe helyezi önt. Ha ön ezt teszi, mi is el fogunk terjeszteni valamit. Ha ezt megtesszük, akkor ez ismét szembe helyezi önt az egyházzal, és minden bizonnyal problémákat okozhat az egyházzal való

kapcsolatában. Mindezt figyelembe véve, a tisztviselők, akikről korábban írtam, komolyan kérik, hogy hagyja abba ezt a tevékenységet.” Mint láthatják, nem javasoltak meghallgatást annak megállapítására, hogy vádjaim megalapozottak vagy sem. Egyszerűen figyelmeztettek, hogy hagyjam abba a tevékenységemet, vagy ha nem (...)

Hogyan reagáltam? Mint bárki, akit megfenyegetnek. Azt írtam, hogy békés ember vagyok, és meg lehetett volna engem győzni, de nem fenyegetni. Megkértem őket, hogy kövessék tervüket. Készen álltam bármire, ami jönni fog. Mi következett? Végül is nem tudtam, hogy mit jelent az „egyházi kapcsolat”. Ez bármit jelenthet. Megtudtam, mit ígértek Barnhouse-nak azzal kapcsolatban, hogy ha valaki ellenzi a hatalmukat. Íme, mit mondott Barnhouse: „Az adventisták álláspontja - legalábbis néhányuk számára – úgy tűnik, hogy új álláspontnak számít; de a bölcs vezetés által képviselt többség álláspontja lehet az, hogy eltökélt abban, hogy „megfékezze” azokat a tagokat, akik a felekezettért felelős vezetés véleményétől eltérő véleményt támogatnak.” (Eternity, 1956. szeptember, 1.)

Sajnálatos, hogy vezetőink ilyet ígértek az evangélikáloknak. Ezt a kijelentést ezelőtt három évvel publikálták. A vezetőinket figyelmeztették a cikkről, és arra kérték, hogy cáfolják meg ezt a szándékot. De nem cáfolták meg, nem tiltakoztak semmilyen módon, népünk pedig némi bosszúsággal megértette, hogy Dr. Barnhouse állítása az egyházunk vezetőiről helyes. Adjuk hozzá ehhez Martin úr beszámolóját, miszerint a vezetők azt mondták neki: „sorainkban is vannak néhányan szélsőségesek, mint ahogy mindenütt vannak felelőtlenek az alapvető kereszténység bármely szegmensében”. A vezetőink mindezt akkor mondták el az evangélikáloknak, amikor Krisztus emberi természetéről beszéltek velük. Ezeket az állításokat sértésnek tartom. Megmutatja vezetőink megvetését azokkal szemben, akik nem egyeznek véleményükkel. Úgy gondolom, hogy ezek a kijelentések súlyos vádat jelentenek. Népünk türelmes, de ez az első alkalom, amikor az egyházvezetőink inzultálják az adventista hívőket.

Rövid találkozó

Az egyetlen találkozó a vezetőséggel 1958 februárjában következett be, amikor két tisztviselő megkért, hogy találkozzak velük a néhány perces

szünet alatt, amit két munkaértekezlet között tartottak. Úgy tűnt, a fő kívánságuk az, hogy megtudják, folytatom-e a „tevékenységemet”. Mondtam nekik, hogy ez a szándékom. Azt kérdezték, hogy miért nem kértem egy meghallgatást. Soha nem gondoltam arra, hogy meghallgatást kérjek. Arra számítottam, hogy meghívást kapok. De gondolkodva ezen, a következő napon azt írtam:

„Nem tudtam, hogy szeretnétek, hogy elmenjek Washingtonba egy meghallgatásra vagy beszélgetésre, mivel még soha nem említettétek. Ha ez a kívánságotok, kész vagyok elmenni. Csak egy kérésem van: a meghallgatás nyilvános legyen, vagy ha nem lehetséges, akkor legyen jelen egy írnok, és kapjak én is egy másolatot a jegyzőkönyvről.” (Levél, 1957. február 5.)

A február 10-én kelt levélben a következő választ kaptam: „Az ön kívánságára a testvérek nem emeltek kifogást a beszélgetés felvételével kapcsolatban. Javasoljuk, hogy a szalagfelvétel lehet a legpraktikusabb módszer erre.”

Ez a javaslat nekem tetszett. Megjegyzem azonban, hogy nem említették, hogy kapnék másolatot a felvételtől. Arra gondoltam, hogy ez valószínűleg magától értetődő, mivel ezt a feltételt kértem, és elfogadták a javaslatomat. De nyugtalan voltam. Ha újabb megerősítést kérnék, azt a benyomást keltem, hogy megkérdőjelezem őszinteségüket. De mivel nem kaptam más levelet, február 21-én ezt írtam:

„Szándékosan vagy sem, de nem válaszoltak kérésemre, hogy a felvételtől én is kaphassak egy példányt. Erre azért van szükség, mert minden megbeszélés során, ami elhangzik, vagy ami nem hangzik el, az én szavam lesz a tizenkét ember szavával szemben. Nem lehetek ilyen helyzetben. Csak akkor megyek, ha teljesítik ezt a feltételt.”

Erre február 27-én választ kaptam:

„A felvétellel kapcsolatban, azt hiszem, pontosítottuk a február 10-ei levélben, hogy a testvérek szándékoznak magnófelvételt készíteni a találkozó beszélgetéséről. Ez teljes felvételt fog jelenteni arról, hogy mit beszélünk és teszünk. Feltételezzük, hogy elégedett lesz egy ilyen alapos felvétellel.”

A felvétel másolatát kértem, és ez a levél csak azt erősítette meg, hogy szalagos felvételt készítenek, amely „teljes felvételt fog jelenteni arról, hogy mit beszélünk és teszünk.” Feltételezték, „elégedett leszek egy ilyen alapos felvétellel.” Legyen így. Végre biztosítékot kaptam arra, hogy teljes felvételt

készítenek, és saját javaslatuk szerint magnófelvétel lesz. Nem is kérhettem többet. De mivel alaposan elolvastam a „Questions on Doctrine”-t, észrevettem, hogy néhány dolgot kijelentenek egyik oldalon, és csak néhány oldallal odébb, semmibe veszik az előbbi kijelentéseket. Észben tartottam néhány kettős jelentéssel bíró kifejezést, ami bizonytalanságot okozott. Meg voltam győződve, hogy ezek közül néhány kifejezést arra használták, hogy összezavarják és félrevezessék az olvasót.

Ezért újraolvastam az elküldött és a kapott leveleket, különösen azokat a részeket, amelyek a felvétel másolatának megkapására irányuló kérésemre utaltak. Megállapítottam, hogy kérésemet sehol nem erősítették meg, és hogy a megtárgyalását elkerülték. Ez meglepett. Vajon az a szándékuk, hogy ne adjanak másolatot a felvételtől, miközben a levelek azt a benyomást keltik, hogy másolatot kapok? A bizonyítékok megerősítették a gyanúmat. Azért, hogy meggyőződjek, március 4-én írtam, hogy abszolút bizonyosságot akarok, egyértelműen írják le, hogy a teljes felvétel másolatát megkapom, ahogy kértem. Azzal fejeztem be, hogy „ezen a ponton teljesen biztosnak kell lennem”.

Mivel semmi választ nem kaptam, március 12-én újra írtam: „Még mindig egyértelmű ígéretre várok, hogy nem csak egyetlen felvételt készítenek, és fogok kapni egy másolatot. Mint említettem az első levélben, ez alapvető feltétel.”

Március 18-án érkezett a válasz: „Utalt arra a kérésére, hogy a felvételt, valamint egy másolatot őrizzünk meg. A tisztviselőkkel folytatott megbeszélés során a következő javaslat született, amely minden érdekelt fél számára korrektnek tűnik: a csoport kiválaszt egy titkárt, aki leírja a következőket, amelyeket levonunk, azokat az egész csoport megszavazza, és a végén mindenki kap egy másolatot. Reméljük, Andreasen testvér, hogy ez a javaslat tetszeni fog önnek!”

Ez egy teljesen új, és egészen más javaslat volt. Miután a február 27-ei levélben azt mondták, hogy szalagos felvételt készítenek, „teljes (...) felvételt készítünk arról, amit mondunk és tenni fogunk”, és kijelentették, hogy „elégedett leszek egy ilyen alapos felvétellel”, most pedig egy új és váratlan javaslatot kaptam, amely teljesen különbözött az előzőtől.

A beszélgetés nem lesz legépelve, és nem lesz teljes felvétel sem, hanem az egyikük írja azokat a következtetéseket, amelyekhez jutunk. Állítólag

meg kellene elégedjek ezzel a helyzettel! De egyáltalán nem voltam elégedett. Ez a bizalommal való visszaélés volt. Olyan volt, mint amikor Ráhelt helyettesítették Leával. Szégyenteljes üzlet volt. Úgy éreztem magam, mint Jákob, amikor becsapták. Három héttel korábban ígérték nekem a találkozót „teljes felvételt”, amiről azt remélték, hogy tetszeni fog. Most felkínáltak egy másolatot a következtetésekről, amelyről feltételezik, hogy tetszeni fog.

A március 18-ai levél rámutat arra, hogy soha nem volt szándékukban, hogy adjanak egy másolatot a felvételtől, és hogy egész idő alatt tettették magukat, azt gondolva, hogy elfogadom a meghallgatásról vagy megbeszéléstől szóló javaslatukat anélkül, hogy garantálnák a felvétel másolatát a megbeszélésekről, hanem csak a következtetésekről egy másolatot.

A sötét középkorban az eretnekeket titokban letartóztatták és elítélték. Abban az időben nem volt „habeas corpus” akció. Most a tisztviselők egy felvétel nélküli meghallgatást javasoltak, amelyen csak néhány ember vehet részt, és nem veszik fel! Szerintem erkölcstelen javaslat. Mitől féltek?

Sőt, még mielőtt a tárgyaláson megjelennék, a következő feltételt szabták: „Mivel a Generál Konferencia Bizottsága elé terjeszti az ügyét, beleegyeznek abba, hogy aláveti magát a Bizottság határozatának.” (1958. május 13-ai levél) Ez világosan feltárja a bizottság szándékát. Egy titkos meghallgatást akartak, beleértve egy megbeszélést is, de mielőtt a meghallgatás vagy a megbeszélés megtörtént volna, el kellett volna fogadnom a következtetéseiket és ítéletüket! Ilyen körülmények között mit tehettem volna még a tárgyalás megnyerése érdekében?

Úgy tűnik, hogy a tisztviselők maguk akartak a vádlók, az esküdtek, a bírák és a végrehajtók helyében lenni. Azokban az esetekben, amelyekben doktrína szerepel, amelyeket szükséges megvitatni ahhoz, hogy egészséges következtetésekhez jussunk, kell egy semleges bizottság, amely nem vesz részt közvetlenül a vitában, és megvizsgálja az esetet.

Egyetlen bíró sem vizsgálhat meg egy olyan ügyet, amelyben személyesen érintett. Nem hajlandó képviselni olyan ügyet, amelyben a legkevésbé érintett. Tisztviselőink azonban saját magukat választották meg, hogy megvizsgálják az esetet, és bíraskodnak teológiai kérdéseket érintő vitában, cselekvési joggal. Az ellenféltől megkövetelik a meghozott döntés előzetes elfogadását. Valójában azt jelenti, fogadjuk el a választott embereknek - akár adminisztrátorok, végrehajtók, szponzorok, szervezők vagy tanácsadók - azt

a követelését, hogy joghatásuk van a doktrína felett, annak ellenére, hogy semmi ilyen irányú képzésük nincs. Mindegyiküket hallottam azt mondani: „Nem vagyok teológus”.

1958. március 26-án válaszoltam arra a levélre, mely szerint nem lesz semmilyen felvétel, hanem megkapom a következtetések másolatát. Nem egyezhettem bele. Előre tudtam, mi lehet a következtetés, mivel már elítéltek és megfenyegettek. Szándékosan eltitkolták előlem azt a tény, hogy nem fogok kapni a felvételtől másolatot, hogy titokban elítélhessenek. Úgy tűnt, hogy nem akartak tájékoztatni erről, és ha elfogadom a következtetéseiket, azzal vádolhattak volna, hogy semmibe vettem előzetes ígéretemet, ha követelem a felvételt. Ha ilyen körülmények között elmegyek Washingtonba, akkor biztosan „beragadtam” volna. A történeteket szem előtt tartva a felvétel másolata iránti kérésem többszöri „megkerülésével” csalódottnak éreztem magam, ezért így fejeztem be a levelemet: „Megsértették saját ígéretüket, és ez érvényteleníti megállapodásunkat.” Az emberek iránti bizalmam komolyan megrendült.

Április 3-án kaptam választ, amelyben azt írták, hogy a „levelem megérkezett, és tartalmát bemutatták a tisztviselőknek”. Semmit nem mondtak arról az állításomról: „Megsértették saját ígéreteiket, és ez érvényteleníti megállapodásunkat.”, amely a legfontosabb rész volt. Sőt, úgy tűnik, hogy ezt a kijelentésemet nem olvasták a tisztviselőknek, mert egy hónappal később kaptam egy levelet, amelyben ez állt: „Másoktól tudtam meg, hogy ön azt gondolja, áthágtuk ígéretünket.” Így torzították szavaimat, és terjesztették a testvérek között, akik úgy gondolták, másoknak írtam, nem az illetékeseknek. Ilyet nem tettem.

Ugyanebben az április 3-ai levélben az, aki nekem írt, kijelentette:

„Igaza van, hogy először javasoltunk egy magnófelvételt, de nem ígértünk másolatot. A javaslat után újra átgondoltuk ezt a problémát, és úgy gondoltuk, hogy egy ilyen felvétel nem lenne a legjobb megoldás. (...) Felvételt készíteni minden kijelentésről, bármennyire is jelentéktelen lenne az, nem lenne korrekt a résztvevőkkel szemben. Az ilyen megbeszéléseken nincs kizárva, hogy komoly embereknek olyasmi csúszson ki a szájukból, amit később megbánnak és kijavítanak. A halandó ember ilyen hibáknak van kitéve; de miért kellene megőriznünk őket? A találkozó őszinte szándéka, hogy közösen következtetéseket vonjunk le (...) Mint a leveleiből is

kitűnik, ez összhangban áll a kezdetektől fogva tett javaslatával.”

Ez a levél több aspektust tisztáz. Elismerik, hogy eleinte egy magnó-felvételt javasoltak. Az is nyilvánvaló, hogy nem állt volna szándékukban másolatot adniuk nekem, bár a leveleket úgy fogalmazták, hogy elrejtsek ezt a tényt előlem. Azt is mondják, hogy a tisztviselők meggondolták magukat, és úgy döntöttek, hogy nem lenne bölcs dolog mindent rögzíteni, mivel az „nem lenne tisztességes a résztvevőkkel szemben” - meglepő ok, amely egyértelmű gyengeségre mutat. Majd az utolsó hamis állítás: „Mint a leveleiből is kitűnik, ez összhangban áll a kezdetektől fogva tett javaslatával.”

Soha nem hangzott el ennél nagyobb hazugság. Provokálom azt, aki írta ezeket a sorokat, mutasson akár egy sort is, ahol én ezt állítottam volna vagy javasoltam. Mégis, ezt a benyomást terjesztették rólam a washingtoni testvérek között. Az nem jutott eszükbe, hogy Washington talán mást is mondhat, mint az abszolút igazságot. A testvérek, akiknek azt tanácsolták, hogy „tartsák a vonalat”, természetesen azt fogják hinni, hogy ez „az eredeti javaslatom”. Semmi sem lehet távolabb az igazságtól. Újra és újra minden levélben hangsúlyoztam, hogy szeretnék egy másolatot a felvételtől, és most az, aki írta ezt a levelet, állítja, hogy leveleimből kitűnik, hogy a következtetések másolata volt az eredeti javaslatom. Mi lehet az oka ennek az egyértelmű dezinformációnak? Azt hiszem tudom. Lehetséges, hogy a washingtoni híreknek elfogult árnyalatai vannak?

Miért ez a hirtelen változás?

Több, komoly oknak kell lenni, amiért hirtelen úgy döntöttek, hogy ne csináljanak semmilyen felvételt. Bár eleinte úgy döntöttek, hogy egy teljes felvételt készítenek „mindenről, amit mondanak, vagy csinálnak.” Az 1888-as alfa válság tudósításainak nagy része eltűnt, és ami megmaradt, el van rejtve biztonságos helyre, nem publikus. Nem szeretnénk, hogy az omega válságban ugyanez megismétlődjön. Legyen világosság!

Nem tudom, mi volt az oka ennek a változásnak. Csak feltételezem. Tudták, hogy a „tevékenységemet” és az egyházzal való kapcsolatomat megvitatják. A testvérek azt feltételezték, hogy valószínűleg nekem is lesz néhány megvitatni való kérdésem. Valójában kérdéseim vannak. Készítettem egy listát is ezekről a témákról. Íme:

Froom testvér cikkei, különösen azok, amelyek 1957 februárjában jelentek meg a „Ministry” újságban, Ellen White-ot semmibe vették;

Anderson és Reed testvérek látogatása a levéltárban, hogy lábujgyezteket csempésszenek be Ellen White írásaiba, és az általános implikáció ebben a dologban;

Az evangelikákkal „több száz órán át” folytatott beszélgetések témáinak listája, és milyen fő következtetésekre jutottak;

Martin úr ajánlására a „kijavított és helyesbített” könyvek részletes listája, valamint a jövőben javítandó könyvek listája;

A háromezer dolláros per;

Mit döntöttek a prozelitizmusról?

A „fékezni”, „szélsőségesek”, „felelőtlen radikálisok” kifejezések jelentése;

Az új egyetem és a külső missziómezők gyengesége;

Pénzváltás;

Komoly könyvvizsgáló cég végezzen egy teljes áttekintést.

Nem küldtem el ezt a listát Washingtonnak, mert jól tudtam, hogy ez hónapokig eltarthat. Csak néhány témát javasoltam, és természetesen tudtam, hogy mi lesz az eredmény. De nagyon érdekes, ugyanebben az időben a testvérek úgy döntenek, hogy nem lenne bölcs dolog felvételt készíteni. Ilyen körülmények között megértem a döntésüket. A felhozott mentség - hogy komoly embereknek olyasmi csússzon ki a szájukból, amit később megbánnak és kijavítanak - egyszerűen nevetséges. De ne értsük félre. Számot fognak adni.

Mindezek mellett, hogy április 3-án azt írták: „Soha nem kért meghallgatást.” Kérem az olvasót, hogy ítélje meg ezt a problémát egyedül. Azt válaszoltam:

„Ne tévedjenek ezen a ponton. Nemcsak, hogy meghallgatást akartam, hanem azt gondolom, hogy feltétlenül szükség van egy meghallgatásra, ha azt akarjuk, hogy ez a bosszantó kérdés végre megoldódjon. Azt mondjátok, kételkedtek, hogy őszinte voltam, amikor kértem egy meghallgatást. Nos, igen, meghallgatást akartam. Kértem. Nem egy titkos meghallgatást. Nyilvános meghallgatást vagy olyat, ahol teljes és alapos felvételt készíthetnek mindenről, amit mondanak és tesznek. Ez volt a kívánságom a kezdetektől fogva. Nem egy zárt meghallgatás főszereplője akartam lenni.”

1958. június 28-án volt az utolsó kommunikációm a központtal. Azt kérdeztem, számíthatok-e még egy felvételes meghallgatásra? Egy titkár válaszolt:

„Ami a találkozó szalagfelvételét illeti, azt üzenik, mondjam el önnek, hogy levelezésünkben egyetlen ígéretet sem tettek, hogy lesz felvétel az ön számára. Ha akarja, készíthetnek egyet, de ezt az irodában fogják őrizni, állandó dokumentumként, mint ahogy már említették.”

Ez felszabadított minden kötelezettségem alól. Kimerítettem az összes kommunikációs módszert azokkal az emberekkel, akikkel beszélnem kellett. Most nyugodtan beszélhetek a gyülekezettel, ahogy Krisztus mondta, mivelhogy a többi módszer kudarcot vallott. Ezt fogom tenni. De mindig készen állok, hogy meghallgatásra menjek, ha azt becsületesen vezetik le, és megfelelően rögzítik, hogy mindent egyértelművé tegyünk.

Örökölt szenvedélyek

A „Questions on Doctrine” című könyv 383. oldalán azt a kijelentést olvashatjuk, miszerint Krisztus „mentesült az örökölt szenvedélyek alól, amelyek Ádám leszármazottjait érintik”. Ez nem a prófétaság lelkének idézete. Ez egy új tanítás, amely soha nem jelent meg egyetlen Hetednapi Adventista Egyház hivatalos kijelentésében sem, és ellentétben áll a korábbi doktrinális kijelentéseinkkel. Ezt az új tanítást fogadták el az „egyik Generál Konferencia ülésen a világ minden tájáról összegyűlt akkreditált küldöttek” a „Questions on Doctrine” 3. oldalán leírt hivatalossá tevő eljárása szerint. Tehát ez nem egy jóváhagyott vagy elfogadott tanítás.

Két állítás

A Bizonyágtételekben van két állítás, melyet használnak. Megpróbálják támogatni azt az elképzelést, hogy Krisztus mentes volt az örökletes szenvedélyektől. Az első idézet azt mondja, hogy Krisztus „példaképünk mindenben. Ő Testvérünk a gyengeségeinkben, de nincs alávetve a szenvedélyeknek.” (Bizonyágtételek, 2. kötet, 202. o.) A másik állítás: „Ő az ima erős embere volt, aki nem volt alávetve az elesett emberi természetünk szenvedélyeinek, de ugyanazokkal a gyengeségekkel nézett szembe, mindenben

megkísértetett, mint mi.” (Bizonyágtételek, 2. kötet, 509. o.)

Mindkét kijelentés megemlíti a szenvedélyeket, de egyikük sem említi a „beszennyeződést”, a „romlott hajlamokat”. A „mentes” szó sem jelenik meg. Ellen White azon állítása, hogy Krisztusnak nem voltak szenvedélyei, és nem volt alávetve szenvedélyeknek, azt jelenti, hogy mentes volt tőlük? Nem, mert a szenvedélyek hiánya nem feltétlenül jelenti azt, hogy mentesülünk tőlük. Két teljesen különböző fogalom. Menteknek lenni azt jelenti, hogy „felmentenek vagy megszabadítanak egy nehéz, terhes kötelezettség alól; felszabadított, megkímélt egy nehéz szabály alól, amelyet másoknak be kell tartaniuk, amely mások számára kötelező.”

Jézus mentesült olyan szabály alól, melyet mindenki másnak meg kell tartania, amely kötelező a többiekre nézve? Nem. „Isten megengedte Fiának, hogy tehetetlen csecsemőként jöhessen erre a világra emberi gyengeségeknek alávetve (nem mentesülve tőlük). Isten megengedte neki, hogy szembenézzen az élet veszélyeivel, mint bármelyik ember, és harcoljon, mint az emberiség bármelyik gyermeke, az örök vereség és veszteség kockázatával.” (Jézus élete, 4. o.) „Gyerekként úgy gondolkodott és beszélt, mint egy gyermek, de a bűnnek nyoma sem homályosította el benne Isten képmását. Mégis, Ő nem volt mentesítve a kísértés alól. Alá volt vetve (nem mentesítve) minden konfliktusnak, melyekkel szembe nézünk mi mindnyájan.” (Jézus élete, 71. o.)

„Isten az ő tulajdon Fiának nem kedvezett” (Róm 8:32) „Senki emberfiának nem kellett szent életet élnie, és olyan heves harcot folytatnia a kísértés ellen, mint Megváltónknak.” (Jézus élete, 71. o.) „Mindig örködni kellett, hogy megőrizze tisztaságát.” (Jézus élete, 71. o.)

Egy ember nem rákos, és ez azt jelenti, hogy immunis rá, vagy mentes tőle? Természetesen nem. A következő évben ez a betegség érintheti. Ellen White nem azt mondta, hogy Krisztus mentes volt a szenvedélyektől. Azt mondta, nem voltak szenvedélyei, nem azt, hogy immunis volt rájuk.

Krisztusnak miért nem voltak szenvedélyei? Mert „a léleknek szándékosan kell vétkeznie, mielőtt a szenvedély uralná a racionalitást, vagy a gonoszság győzedelmeskedne a lelkiismeret felett”. (Bizonyágtételek, 5. köt., 177. o.) Krisztus soha nem akart vétkezni. Egy pillanatig sem volt benne bűnös hajlam. Ő tiszta volt, szent, szeplőtelen. De ez nem azt jelenti, hogy mentes volt a kísértéstől vagy a bűntől. „Ő vétkezhetett volna, el is

eshetett volna.” (SDA Bible Commentary, 5. köt., 1128. o.) Én még mindig tanácstalan vagyok, hogy vehette volna rá bárki Ellen White-ot, hogy kijelentse, hogy Krisztus mentes volt, amikor ő pont az ellentétét állította, és nem is használja a „mentes” szót.

A kísértés bűn?

A kísértés önmagában nem bűn; de bűnné válhat, ha engedünk neki. „Amikor a tisztátalan gondolatok táplálva vannak, azokat nem kell szavakban vagy tettekben kifejezni, hogy a bűnt elkövessük, és a lélek ítélet alá essen.” (Bizonyosságtételek, 4. köt., 623. o.) „Egyetlen tolerált tisztátalan gondolat, egyetlen meg nem szentelt, táplált vágy, és a lélek beszennyeződik (...) Minden szentségtelen gondolatot azonnal el kell távolítani.” (Bizonyosságtételek, 5. köt., 177. o.)

Sátán kísért, hogy bűnbe vigyen bennünket. Isten ellenőrzött próbákkal erősít meg, és tanít bennünket az ellenálláshoz. Sátán megkísértette Ádámot a kertben; megkísértette Ábrahámot és az összes prófétát; megkísértette Krisztust; minden embert megkísért. De Isten „nem hagy titeket feljebb kísértetni, mint elszenvedhetitek”. (1Kor 10:13)

„Krisztus szabad erkölccsel rendelkezett, aki vétkezhetett, ha akar. Meg volt a szabadsága, hogy engedjen Sátán kísértéseinek, és megghiúsítsa Isten terveit. Ha ez nem így lett volna, ha számára lehetetlen lett volna, hogy elessen, akkor Őt nem lehetett volna megkísérteni mindenben úgy, mint ahogy az emberi család meg van kísértve.” (Youth’s Instructor, 1899. október 26.)

Az öröklés nagy törvénye

A „Questions on Doctrine” 383. oldalán kijelenti, hogy Krisztus „mentes volt az öröklött szenvedélyek és szennyeződések alól, amelyek befolyásolják Ádám leszármazottait.” Minden gyermek, aki ebben a világban születik, különböző vonásokat örököl elődeitől. Krisztus ugyanolyan módon örökölte ezeket a vonásokat? Vagy felmentést kapott? Íme, a válasz:

„Ádám bármelyik leszármazottjához hasonlóan, Ő alávetette magát mindannak, amit az átöröklés hatalmas törvénye eredményez.

Ezeknek a törvényeknek a következményei láthatóak Jézus földi őseinek történelmében.” (Jézus élete, 48. o.) Ősei között volt néhány jó ember; mások nem voltak annyira jók; egyesek nagyon rosszak voltak. Közöttük voltak tolvajok, gyilkosok, gonosztevők, csalók. Jézusnak is olyan ősei voltak, mint nekünk. „Ezzel az örökséggel jött földünkre, hogy osztozzon bánatunkban, kísértéseinkben, és hogy példát mutasson a büntelen életre.” (Jézus élete, 48. o.) „Jézus akkor öltött emberi testet, amikor az emberi fajt már négyezer éve gyengítette a bűn.” (Jézus élete, 48. o.)

Figyelembe véve ezeket az idézeteket, és még többet is lehetne említeni, hogyan mondhatja valaki, hogy Jézus felmentést kapott? Nem mentesült, nem állt ellen, hanem elfogadta. Az itt említett idézetekben ezt kétszer említi. „Ő alávetette magát mindannak, amit az átöröklés hatalmas törvénye eredményez.” és „Ezzel az örökséggel (öröklődéssel) jött földünkre, hogy osztozzon bánatunkban, kísértéseinkben.”

Egy őszinte adventistának választania kell tehát a „Questions on Doctrine” és Jézus élete között, a hazugság és az igazság között. „Isten megengedte Fiának, hogy tehetetlen csecsemőként jöhessen erre a világra emberi gyengeségeknek alávetve. Isten megengedte neki, hogy szembenézzen az élet veszélyeivel, mint bármely ember, és harcoljon, mint az emberiség bármely gyermeke az örök vereség és veszteség kockázatával.” (Jézus élete, 4. o.)

„Krisztus tudta, hogy az ellenség megkeres minden embert, annak érdekében, hogy kihasználja gyengeségét (...), Jézus földre jövele által, mint ember, az Úr készített számunkra egy győzedelmes utat.” (Jézus élete, 122.,123. o.) „Órá, aki elhagyta dicsőségét, és magára vette az emberiség gyengeségeit, épül az egész világ megváltása.” (Jézus élete, 11. o.)

Kevesen - még a mi pásztoraink közül is - ismerik azt, amit Ellen White „az öröklés nagy törvényének” nevez. Ugyanakkor ez az a törvény, amely lehetővé teszi az inkarnációt, és Krisztust igazán emberré teszi, mindenben olyan, mint mi. Pál apostol erkölcsi kötelességnek tartotta Isten részéről, hogy a Fiát mindenben ugyanolyanná tegye, mint közülünk egy, és ezt merészen jelenti ki.

„Annak okáért mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz, hogy könnyörülő legyen és hív főpap az Isten előtt való dolgokban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért. Mert amennyiben szen-

vedett, ő maga is megkísértetvén, segíthet azokon, akik megkísértettek.” (Zsid 2:17,18) Az itt használt „kellott” kifejezés azt jelenti, hogy „illet” Isten iránti erkölcsi kötelesség értelmében.

Az öröklés nagy törvényét Isten alapította, hogy lehetővé tegye a megváltást, és az alapvető törvények egyike, amely soha nem veszítette el az érvényét. Ha félretesszük ezt a törvényt, nem lesz többé példaképünk vagy Megváltónk, aki segítségünkre lehet. Krisztus szabad akarattól „elfogadta” ezt a törvényt, és így biztosította az üdvösséget. Az az állítás, hogy Krisztus nem volt kitéve ennek a törvénynek, tagadja a kereszténységet, és a megtestesülésből egy vallási átverést csinál. Isten őrizze meg a hetednap Adventistákat ilyen tanítóktól és tanításoktól!

Beszennyeződés

Nem foglalkoztam a beszennyeződés témájával, bár a szenvedélyek mellett van megemlítve a „Questions on Doctrine” című könyvben. Krisztus alá lett vetve az öröklés nagy törvényének, de ennek nincs köze a beszennyeződéshez. A tolerált tisztátalan gondolatoknak, a szentségtelen vágyak táplálásának, a gonosz szenvedélyek eltűrésének eredménye a tisztátalanság, a beszennyeződés, a bűn. De Krisztust egyik sem érintette. „Ő nem szennyezte be magát.”

„Jézus, amikor emberi testet öltött, nem szennyezte be magát.” (Jézus élete, 266. o.)

A szenvedély és beszennyezés két különböző dolog, és nem lehet egyenlőséget vonni közöttük, mint ahogy a „Questions on Doctrine” teszi. A szenvedély összehasonlítható a kísértéssel, tehát nem bűn. Egy tisztátalan gondolat jöhet akár egy szent alkalommal, de ez nem szennyez be; nem bűn mindaddig, amíg nem tolerálják és őrzik. Egy szentségtelen vágy hirtelen bevillanhat az elmében, amelyet Sátán provokált; de nem bűn, amíg nincs táplálva. Az öröklődés törvénye a szenvedélyekre vonatkozik, de a beszennyezésre nem. Ha a beszennyezés örökletes lenne, akkor Krisztus beszennyeződött volna, amikor erre a földre jött, és ezért nem lehetett volna a „Szent”. (Lk 1:35) Még egy hitetlen ember gyermeke is szentnek hivatik; egy ilyen kijelentés vigasztalást fog jelenteni a feleségének. (1Kor 7:14) Adventistaként azonban nem hiszünk az eredendő bűnben.

Erről a beszennyezésről sokat lehetne beszélni. De mindaddig, amíg az előttünk álló probléma csak a szenvedélyekről szól, nem beszélünk tovább a beszennyezésről. Egy másik alkalommal talán többet fogok mondani a szenvedélyekről, mivel úgy gondolom, hogy a „Questions on Doctrine” állítása egy halálos és romboló eretnekséget jelent az engesztelés tantétele számára.

A következő levelem az utolsó lesz ebben a sorozatban. De ha az olvasó megnézi a tíz témakört, amit a levélben felsoroltam, látni fogja, hogy sok mindenről kell még beszélni. Ez a lista nem teljes. Amúgy időt fogok szakítani, hogy mélyítsem azt, amiről beszéltem, mert a nagy dolgok lassan mozognak, és időbe telik, hogy „a tészta megkeljen”. De az élesztő elvégzi a munkáját, és a megfelelő időben megjelenik a várt eredmény. De nem sietek. Az idő az igazság oldalán van, az igazság a saját útját követi, és nem függ semmilyen emberi eszköztől sem. Sok bátorító levelet kaptam, és hálás vagyok érte; ugyanakkor sajnálom, hogy nem tudtam válaszolni az összesre. Valaki, aki egy nagyon fontos pozícióban áll Washingtonban, írt nekem az ottani zavarról, mondván: „Figyeljük az eseményeket, és amikor eljön az idő, készen állunk a cselekvésre. Személy szerint nem hiszem, hogy itt az ideje, de nincs már messze. Önnel vagyunk, számíthat ránk.”

Örülök, hogy elmondhatom, hogy jó egészségben vagyok és örülök az életnek. Csodálatos élni ezekben az időkben. „Halhatatlan vagyok, amíg befejezem a munkát.” Ez megtörténhet akár holnap is, ha így lesz, elégedett vagyok és készen állok.

Köszöntöm minden barátomat 1Thessz 5:25-el!

Hatodik levél

Az engesztelés

Az, aki komolyan tanulmányozza az engesztelést, valószínűleg meglepődik a prófétaág lelkének tanulmányozása közben, amikor két látszólag ellentmondásos kijelentéshalmazt talál az engesztelésről. Megtalálja azt a kijelentést, mely szerint Krisztus „feláldozta magát a kereszten, és teljes engesztelést szerzett az emberek bűneiért”. (Signs of the Times, 1899. június 28.) Azt is megtudja, hogy az Atya meghajol a kereszttel áldozata előtt, „elismerve tökéletességét”. „Elég - mondja - az engesztelés teljes.” (Review and Herald, 1901. szeptember 24.)

A „Korszakok nyomában” azonban a következőket fogjuk találni: „A 2300 nap végén, 1844-ben Krisztus belépett a mennyi szentek szentjébe, hogy befejezze az engesztelési munkát.” A 358. oldalon azt találjuk: „a végső engesztelés során a megtért ember bűnei eltöröltetnek a menny jelentéséből”. A „Tapasztalatok és látomások” 253. oldalán azt találjuk, hogy „Jézus belépett a mennyi szentek szentjébe, Dániel 8. fejezete szerint, a 2300 nap végén, hogy befejezze az engesztelést.”

A kijelentések első csoportja mintha azt állítaná, hogy az engesztelés véget ért a kereszten; a másik szerint a végleges engesztelés 1800 évvel később kezdődik. Hét kijelentést találtam arról, hogy az engesztelés a kereszten véget ért; és huszonnégy kijelentést, hogy a végső engesztelés a mennyben ér véget. Természetesen a két idézett csoport nem teljes; több is van, ami kimaradt. Azonban nyilvánvaló, hogy nem lehet az igazsághoz eljutni, ha elfogadom az egyik állításcsoportot, és elutasítom a másikat. Tehát a kérdés az, hogy ezen állítások közül melyik igaz? Melyik hamis? Vagy mindkét csoport igaz lehet? Ha igen, hogyan lehet őket harmonizálni?

Csodálkoztam, amikor az 1957. februári „Ministry” folyóiratban azt a kijelentést találtam, hogy „a keresztdozat a teljes, tökéletes és végleges engesztelést jelenti”. Ez teljes mértékben ellentmond Ellen White kijelentésének, miszerint a végső engesztelés 1844-ben kezdődött. Gondoltam, hogy gépelési hiba lehet, és írtam Washingtonnak, hogy felhívjam a figyelmet a problémára, de megtudtam, hogy nem hiba, hanem egy jóváhagyott, hivatalos nyilatkozat. Ha még fenntartjuk a prófétaság lelkének tekintélyét, akkor két ellentétes tanításunk lesz: hogy a végleges engesztelés a keresztnél történt, és hogy a végleges engesztelés 1844-ben kezdődött.

Az engesztelés definíciója

Néhány megbeszélésen vettem részt a héber „kaphar” szó jelentéséről - ezt a szót használják az eredetiben az „engesztelésre” - de ez nem sokat segített. A legjobb meghatározást a „Pátriárkák és próféták” 358. oldalán találtam, egy rövid magyarázó mondat, amely egyszerűen kimondja, hogy „Az ószövetségi engesztelés napján történő szolgálatok ábrázolták Krisztus nagy cselekedetét, azaz a bűnnek eltávolítását”. Ez a meghatározás összhangban áll a 3Mózes 16:30 szövegével, amely kimondja, hogy „A pap ezen a napon szerez engesztelést értetek, hogy megtisztítson titeket, és minden bűnötöktől megtisztulva legyetek az Úr színe előtt.” A Szentírás úgy definiálja az engesztelést, mint „minden bűntől való megtisztulás.” Mivel a bűn az oka Isten és ember elszakadásának, a bűn eltávolítása által lehetőség nyílik, hogy az ember egyesüljön Istennel. Ez az engesztelés.

Krisztusnak nem volt szüksége engesztelésre, mert Ő és az Atya mindig egyek voltak. (Ján 10:30) Krisztus a tanítványaiért imádkozott, „Hogy mindnyájan egyek legyenek; amint te énbennem, Atyám, és én te benned, hogy ők is egyek legyenek mi bennünk.” (Ján 17:21)

Egyesek úgy tartják, hogy az engesztelés definíciója - amely angolul három szóból áll: at-one-ment (egybeszerkesztés) - elavult és nem divatos, ám mégis létfontosságú igazságot fejez ki. Ellen White használta. Ő azt mondta: „(...) csak akkor, ha elfogadják az értük hozott engesztelést, Jézus helyreállító áldozata által, amely a mi engesztelésünk, Istennel való egybeszerkesztésünk.” (1901, 122. Kézirat)

Isten terve az, hogy „amikor betelik az idő, mindent újra egybe-

szerkessen, Krisztusban”. (Ef 1:10) Amikor ez megtörténik, „a mennyei család és a földi család egy lesz.” (Jézus élete, 835. o.) Azután „harmónia és boldogság járja át az egész alkotást.” (A nagy küzdelem, 678. o.) A végén az engesztelés teljes lesz.

Az engesztelés két fázisa

Az engeszteléssel kapcsolatos zavart az okozza, hogy figyelmen kívül hagyják azt a tényt, hogy két részből áll. Figyeljük meg, mit írtak Keresztelő Jánosról: „Nem tudta világosan megkülönböztetni Krisztus munkájának két szakaszát - a szenvedő áldozatot és a győztes királyt. (Jézus élete 136,137 o.) Ugyanez a hiba jelenik meg a „Questions on Doctrine” című könyvben. A szerző nem tudja világosan megkülönböztetni, valójában nem tesz semmi különbséget a két szakasz között, mert úgy tűnik, nem ismeri őket, és innen származik a zavar.

Az első szakasz

Krisztus engesztelésének első szakasza az áldozat. Ez a szakasz a világ megalapítása előtt kezdődött, magába foglalja a megtestesülést, Krisztus földi életét, a pusztai kísértést, a Gecsemánét, a Golgotát, és akkor ér véget, amikor Isten hangja kihívja Krisztust a „halál kő börtönéből”. Ésaías 53. fejezete megkapóan illusztrálja ezt.

Sátán legyőzte Ádámot az édenkertben, és rövid idő alatt szinte az egész világ felett uralkodott. Noé idejében csak nyolc lélek lépett be a bárkába. Sátán e világ fejedelmének kiáltotta ki magát, és ezt senki sem vitatta. De Isten nem ismerte el Sátán uralkodásának követeléseit, és amikor Krisztus eljött a földre, az Atya „a Fiú kezébe adta a világot, hogy munkája által bizonyítsa az isteni törvény minden rendelkezésének szentségét és kötele-ségét.” (Bible Echo, 1887. január) Ez kihívást jelentett Sátán követeléseivel szemben, és így Krisztus és Sátán közötti nagy csata komolyan elkezdődött.

„Krisztus Ádám helyébe lépett, aki elesett. Neki győznie kellett ott, ahol Ádámot legyőzték.” (Review and Herald, 1874. február 24.) „Jézus önként vállalta, hogy eleget tesz a törvény legmagasabb követelményeinek.” (Review and Herald, 1890. szeptember 2.) „Krisztus Kezese lett minden

férfinak és nőnek.” (Review and Herald, 1900. február 27.)

Mivel Sátán azt állította, hogy a világ az ő tulajdona, Krisztusnak le kellett győznie őt, mielőtt átveszi királyságát. Sátán ezt tudta, és ezért próbálta megölni Krisztust, mindjárt születése után. Mivel azonban a Sátán és a jászolban fekvő tehetetlen csecsemő közötti harc nem lett volna tisztesség, Isten meghiúsította.

Krisztus és Sátán közti első valódi konfrontáció a pusztában zajlott. Negyvennap böjt után Krisztus meggyengült és erőtlén volt, egy lépés választotta el Őt a haláltól. Ez idő alatt Sátán ostromolta. Viszont Krisztus „vérig” ellenállt neki, és Sátán vereséget szenvedve visszavonulásra kényszerült. De nem adta fel. Krisztus teljes munkássága során Sátán a nyomában volt minden pillanatban hevesen harcolva Ellene.

Gecsemáné

Krisztus és Sátán közötti harc csúcspontja a Gecsemáné kertjében zajlott. Addig Krisztus mindig megbizonyosodott az Atya jóváhagyásáról. Most azonban „hatalmába kerítette egy rettenetes félelem, hogy Isten elfordította arcát tőle”. (Spirit of Prophecy, 3. köt., 95. o.)

Ha Isten elhagyta volna Őt, képes lett volna ellenállni a Sátánnak és inkább meghalni, mint meghátrálni? „Az emberi természete háromszor rettent meg az utolsó, legnagyobb áldozattól. Az emberiség sorsa függött ettől.” (Spirit of Prophecy, 99. o.) „Mikor az Atya elfordult Tőle, szomorúnak látták, olyan szomorúsággal, amely felülmúlta még a halállal való utolsó nagy küzdelmet is.” (Jézus élete, 759. o.) „Földre esett, közel volt a halálhoz, de erejének utolsó morzsájával azt mondta: «Atyám! Ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár, mindazáltal ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint te.»”

„Mennyei békesség nyugodott vérfoltos arcán. Krisztus elhordozta azt, amit ember sohasem tudott volna elhordozni; Ő megízlelte a halál kínjait, minden emberért.” (Jézus élete, 694. o.) Halálában Ő győztes volt.

„Amikor Krisztus felkiáltott: «Elvégeztetett!», Isten azt válaszolta: «Elvégeztetett, az emberi fajnak új esélye van.» A váltásdíj meg lett fizetve, és Sátán leesett, mint a villám az égből.” (111. Kézirat, 1897.)

„A keresztre tekintve az Atya elégedett volt. Azt mondta: «lég, az

áldozat teljes)” (Signs of the Times, 1899. szeptember 30.) Azonban meg kellett mutatni a világ előtt Isten haragjának súlyát, és így „a sírban Krisztus az isteni igazságosság foglya volt”. (25. Kézirat, 1898. február 24.) Elegendő bizonyítéknak kellett lenni arról, hogy Krisztus halála valós volt, és ugyanakkor Neki „határozott ideig a sírban kellett maradnia”. (Review and Herald, 1898. április 26) Amikor ez az idő lejárt, „egy hírnök küldetett, hogy szabadon engedje Isten Fiát a kötelességből, amelyért kezességet vállalt, és amelyért teljes engesztelést végzett.” (94. Kézirat, 1897.)

„Az Atya előtt elmondott közbenjárói imájában Jézus állítja, hogy teljesítette azokat a feltételeket, amelyek arra kötelezik az Atyát, hogy teljesítse a mennyben kötött szerződés Rá eső részét az elesett emberiségért. Ő így imádkozik: «Befejeztem azt a munkát, amellyel megbíztál.» Ellen White elmagyarázza: „Ez azt jelenti, hogy Ő egy igaz jellemet formált itt a földön, mint egy követendő példa az emberek számára.” (Spirit of Prophecy, 3. köt., 260. o.)

Az Atya és a Fiú közti mennyben kötött „szerződés” a következőket tartalmazza:

A Fiúnak formálnia kellett „egy igaz jellemet itt a földön, mint egy követendő példa, az emberek számára.”

Krisztusnak nemcsak egy ilyen jellemet kellett fejlesztenie, hanem bizonyítania, hogy az ember is képes erre; és így az ember „drágább lesz, mint az arany”.

Ha ily módon Krisztusnak sikerül bemutatnia, hogy az ember új teremtménnyé válik Jézus Krisztusban, akkor Istennek „el kellett fogadnia a megtért és engedelmes embert, és szeretnie, ahogy szerette Fiát”. (Spirit of Prophecy, 3. köt., 260. o.; A nagy küzdelem, 790. o.)

„Kereszthalálával Krisztus elvégezte papi munkájának egyik szakaszát. Most egy újabb szakaszt teljesít, közbenjárva az Atya előtt a megtért és hűségű bűnösökért, bemutatva Isten népének áldozatait.” (42. Kézirat, 1901.) „Megtstesülése során Jézus végigjárta útját, mint áldozat, de nem, mint Megváltó.” (111. Kézirat, 1897.) A Golgotán Ő volt az áldozat. Mint áldozat, végigjárta az utat. De most megkezdte Megváltói szolgálatát. „Amikor Krisztus felkiáltott: «Elvégeztetett!», Isten láthatatlan keze felülről egészen az aljáig kettészakította a nehéz anyagból készült templomi kárpitot. Megnyitotta a szentek szentjéhez vezető utat.” (111. Kézirat, 1897.)

A kereszten Krisztus szolgálatának első szakasza, mint „áldozat” véget ért. Véghezvitte „áldozatát”. Befejezte földi feladatát. Most, miután az Atya elfogadta áldozatát, felhatalmazta Őt, hogy az emberiség Megváltója legyen. Megkoronázása alkalmával, amely negyven nappal később történt, Jézus megkapott minden hatalmat mennyen és földön, és hivatalosan Főpapnak neveztetett ki.

A második szakasz

„Menybemenetele után Megváltónk megkezdte a Főpapi szolgálatát (...) A szimbolikus szolgálattal összhangban, Ő is a Szentélyben kezdte szolgálatát, és a próféciai napok végén, 1844-ben, belépett a Szentek Szentjébe, hogy ünnepélyes szolgálatának utolsó részét végezze el, és megtisztítsa a Szentélyt.” (Spirit of Prophecy, 4. köt., 265,266. o.) Ugyanott a 266. oldalon Ellen White megismétli, kiemelve a mondat fontosságát „a 2300 nap végén, 1844-ben, Krisztus belépett a szentek szentjébe, hogy Isten jelenlétében befejezze az engesztelési szolgálatát, előkészítve eljövetelét.”

Az olvasó nem teheti meg, hogy nem veszi észre, mennyire világosan és hangsúlyosan van leírva ez. Keresztelő János „nem tudta világosan megkülönböztetni Krisztus munkájának két szakaszát - a szenvedő áldozatot és a győztes királyt.” (Jézus élete, 136,137. o.) Teológusaink ma ugyanezt a hibát követik el, és nincs mentségük, mert nekik olyan világosságuk van, mint amilyen Keresztelő Jánosnak nem volt.

Az engesztelési szolgálat ezen részének tanulmányozásával egy speciális adventista területre lépünk, amely megkülönböztet bennünket minden más felekezettől. Ez egy egyedülálló hozzájárulásunk a valláshoz és a teológiához, amely „különleges néppé tesz minket, jellegzetességet és hatalmat kölcsönözve munkánkhoz”. (Tanácsok a kiadóknak, 54. o.) Ugyanitt, Ellen White figyelmeztet bennünket, hogy „ne tegyük értéktelenné az engesztelésről szóló igazságot, és ne semmisítsük meg a bizalmat azokban a tanításokban, amelyeket a hármasság üzenet elfogadása óta szentnek tekintettünk.”

Ez egy létfontosságú tanács, amely ezekre a napokra íródott, amikor közülünk néhányan azt a benyomást igyekeznek kelteni, hogy olyanok vagyunk, mint a körülöttünk lévő egyházak, az evangélikál testhez tarto-

zók, nem pedig egy szekta. Pál apostolnak - a maga idejében - ugyanilyen eretnokséggel kellett szembenéznie. Azzal vádolták, hogy „ez az ember valóságos pestis”, és „a nazarénusok szektájának vezetője.” (ApCsel 24:5, KJV) A Felixnek adott válaszában Pál apostol elmondja, hogy „az úton, amelyet ők szektának mondanak, szolgálók atyáink Istenének, és hiszek mindent, ami összhangban van a törvénnyel, és amit a próféták írtak.” (ApCsel 24:14, KJV) Akkoriban az emberek megvetéssel beszéltek az igaz gyülekezetéről, szektának tekintették, ugyanúgy, mint ma. Pált ez nem zavarta. Nem olvassuk, hogy megpróbált volna tenni annak érdekében, hogy az Élő Isten Egyházának evangélikál testéhez tartozónak ismerjék el azokat, akik Isten törvényét lábbal tiporták.

Éppen ellenkezőleg, bárhogyan nevezték volna őt és „szektáját”, kijelenti, hogy „hiszek mindent, ami összhangban van a törvénnyel, és amit a próféták írtak.” (14. vers) A vallásos kiadvány „Christianity Today” 1958. március 3-ai száma kijelenti, hogy „napjainkban az adventisták határozottan állítják, hogy ők valóban evangélikálok. Ezt a benyomást akarják keltetni, hogy így tekintsünk rájuk.” A „Questions on Doctrine” című könyvre hivatkozva kijelentik, hogy „ez az adventisták válasza arra a kérdésre, hogy szektának kell tekinteni őket, vagy evangélikál felekezetnek.”

Továbbá azt állítják, hogy ezt a könyvet azzal a céllal írták, hogy meggyőzzük a vallásos világot, hogy mi evangélikálok vagyunk, tehát közülük valók. Nagyon érdekes és veszélyes ez a helyzet. Egyházunk egyik tisztviselője, aki nem értett egyet ezekkel a dolgokkal, azt mondta nekem: „Azon a ponton vagyunk, hogy eladnak bennünket.” Milyen látvány az ég és a föld számára! Az Isten Egyháza azzal a feladattal lett megbízva, hogy hirdesse az evangéliumot minden teremtménynek az ég alatt, és hívja ki az embereket Babilonból, most a többi egyház ajtajánál áll, és engedélyt kér, hogy beléphessen, és egy test lehessen velük. Mennyire lealacsonyodtunk! Ha ez a terv sikerül, akkor egy evangélikál egyesületnek titokban eladott közönséges tagjai leszünk, és nem egy különálló, hetednapi adventista egyház.

Ez több, mint hitehagyás. Ez az adventizmus tagadása. Ez az egész nép eladása. Ez nem más, mint annak tagadása, hogy Isten vezetett a múltban. Ez annak beteljesedése, amit évekkel ezelőtt a prófétaság lelke megírt:

„A lelkek ellensége annak a feltételezésnek az elfogadtatására törekedett, hogy a hetednapi adventisták között egy nagy reform fog végbemenni,

amely a hitünk oszlopaikat képező tanításoknak a feladásából áll, valamint egy újjászerveződött rendszer bevezetéséből. Mit eredményezne ez a reformáció? Az igazság alapelveinek elvetését, melyeket Isten bölcsességéből adott maradék népének. Vallásunk megváltozna. Hamisnak tartanák meghatározó alapelveinket, melyek az elmúlt ötven évben a művet megtartották. Új szervezet alakulna. Egy új rendről szóló könyveket írnának. Egy szellemi bölcselkedés rendszerét tanítanák köreinkben.” (Special Testimonies, B sorozat/2. szám, 54.,55. o.)

„Ne engedjétek, hogy megtévesszenek; sokan el fognak térni az igazságtól, a megtévesztő lelkeknek és ördögök tanításainak fognak engedelmeskedni. Az alfa válság előttünk áll. Az Omega válság sokkal meglepőbb természetű lesz.” (Special Testimonies, 16. o.) „Amikor vezetőpozíciókat betöltő emberek és tanárok, spiritualista és téves gondolatok hatása alatt dolgoznak, vajon csendben maradjunk, nehogy rontsuk befolyásukat, miközben a lelkek be vannak csapva? (...) Illuzórikus érzelemtől vannak vezetve azok, akik nyugodtan nézik az emberek munkáját, amely elpusztítja Isten népének hitét.” (Special Testimonies, 9,11. o)

„Frissítenünk kell erőinket. Éberségre vagyunk felszólítva. A közömbösség és a tétlenség elveszíti személyes vallásunkat és az üdvösséget (...) Az én üzenetem hozzátok a következő: Ne szemléljük tovább az igazság megrontását tiltakozás nélkül. Határozottan el kell utasítanunk, hogy kizorítsanak az örök igazság platformjáról, amely 1844-től kezdve teljes mértékben bebizonyította érvényességét.” (Special Testimonies, 14,15,50. o) „Haboztam és halogattam, hogy továbbadjam, amire az Úr Lelke írni indított. Nem akartam arra kényszerülni, hogy bemutassam ezeknek a hamisságoknak megtévesztő befolyását. De Isten gondviselésében a megjelenő hibákkal szembe kellett szállnom.” (Special Testimonies, 55. o.)

„Milyen befolyás az, amely történelmünk jelen idején arra vezet embereket, hogy alattomos és erőteljes módon, a hitünk alapjainak lerombolására igyekezzenek? Ez az alap imádság, bibliatanulmányozás és isteni kijelentés által épült. Erre az alapra építettünk az elmúlt ötven évben. Csodálkoztok talán, hogy mondanivalóm van akkor, amikor olyan munkának a kezdetét látom, mely hitünk egyes alappilléreit kidöntené a helyéről? Engedelmeskednem kell a parancsnak: «Állj ellene neki!»” (Special Testimonies, 58. o.)

Mindezeket az alfa válság időszakában írta. Most az omega válságban

vagyunk, amelyről Ellen White azt mondta, hogy „ijesztő jellege lesz”. Ezek a szavak aktuálisabbak, mint valaha. Az olvasó talán egyike azoknak, „akik nyugodtan nézik az emberek munkáját, amely elpusztítja Isten népének hitét?” (Special Testimonies, 11. o.) „Vajon csendben maradjunk, nehogy rontsuk befolyásukat, miközben a lelkek be vannak csapva?” (Special Testimonies, 9. o)

Ideje felkelni és számonkérni őket. Vannak pillanatok, amikor úgy gondolom, hogy egyedül maradtam, mint Illés. De Isten mondta neki, hogy még hétezeren vannak vele. Ma még többen vannak, hála Istennek. Ők maguk kell, hogy kiálljanak, és meg fogják tenni. A kapott levelek különösen biztatóak. Nagyon sajnálom, hogy nem tudok válaszolni mindegyikre. Túlterhelt vagyok.

Krisztus kereszthalála megegyezik az engesztelés napjának eseményével, amikor a főpap a szentély udvarában az Úrért való kecskebakot ölte meg. A kecske halálára szükség volt, mert az engesztelés vérrel történt. Azonban a kecskebak halála nem az engesztelés, bár erre szükség volt. Ez volt az első lépés. Ellen White azt írta: „az engesztelés a földön kezdődött”. (Spirit of Prophecy, 3. köt., 261. o.) A szentírás kijelenti: „(...) mert a vér szerez engesztelést.” (3Móz 17:11) Természetesen nem lehet vér halál nélkül. De a vér hintése nélkül a nép ugyanabban a helyzetben maradna; mintha a zsidók az Egyiptomból való távozás előtt megölik a bárányt, de nem kenik az ajtófélfára. „Amikor meglátom a vért”, mondta Isten, „elmegek mellettetek.” (2Móz 12:13) A halál nem volt elégséges, ha nem követte a hintés. A vér az, ami számít.

A vért kellett alkalmazni, nem pedig egy „cselekedetet”, „egy nagyszerű cselekedetet”, „egy engesztelő cselekedetet”, „a kereszt cselekedetét”, „a keresztáldozat előnyeit”, „az engesztelés előnyeit”. Mindezeket a kifejezéseket a „Questions on Doctrine” használja, de óvatosan kikerüli a vérré való hivatkozást. Azt, amit alkalmazni kell, nem egy cselekedet, bármelyik is legyen az, hanem a vér. A könyv száz oldalon keresztül ír az engesztelésről, de soha nem említi, hogy a vért a szentélyszolgálatban alkalmazzák vagy használják. Hanyagságról van szó, vagy szándékosságról? Támogatjuk a vér nélküli engesztelést? Nichols testvér megerősítette a helyes adventista álláspontot, amikor azt mondta: „Mi valljuk, hogy Krisztus engesztelő szolgálata a Kálvárián inkább csak elkezdődött, nemhogy véget ért.” (Ans-

wers to Objections, 408. o.) Ezt a könyvet 1952-ben adták ki. Érdekes lenne megnézni, mit fog mondani az új kiadás. Sokan arra várnak, hogy megtudják, mit kell gondolniuk erről a kérdésről.

Vérrel való engesztelés

Íme, néhány kijelentés a prófétaság lelkéből a vérrel való engesztelésről:

„Jézust papi ruhákba öltöztették. Sajnálattal nézi a maradékot, és együttérzés hangján kiáltja: «Az én vérem, Atyám, az én vérem; az én vérem, az én vérem!»” (*Early Writings*, 38. o.)

„Ő Isten elé megy, mint nagy Főpapunk, készen áll a megtérők fogadására, a népe imáinak megválaszolására, és hogy azokat az Atya előtt bemutassa a saját igazságának érdemein keresztül. Sebzett kezeit felemeli Istenhez, és kéri a bűnök bocsánatát, melyeket vérével kifizetett. A markaimba metszettem őket, mondja. Ezek a sebek, amelyek a megaláztatásomra és kínjaimra emlékeztetnek, az egyházam számára a végtelen erő forrását jelenti.” (*Spirit of Prophecy*, 3 köt., 261,262. o.)

„A frigyládát, amely magába zárja a törvénytáblákat, a kegyelem királyi széke takarja. Előtte mutatja be vérét Krisztus a bűnösért.” (A nagy küzdelem, 415. o.) „A jelképes szolgálatban a főpap az engesztelési napon elhagyta a szentélyt, és Isten elé lépett, hogy bemutassa a bűnért való áldozat vérét minden izraelitáért, akik őszintén megtértek bűneikből. Krisztus is közbenjárói munkájának csak egyik részét fejezte be, hogy elkezdje munkájának másik szakaszát, és Ő még mindig közbenjár saját vérével az Atya előtt a bűnösök érdekében.” (A nagy küzdelem, 429. o.)

Krisztus „most az Isten frigyládája előtt szolgál, saját vérét bemutatva a bűnösökért.” (A nagy küzdelem, 433. o.) „Krisztus, az igaz nagy Főpap, saját vérét mutatja be az Atya előtt a bűnösök javára, szívében viselve minden megtért hívó nevét.” (Pátriárkák és próféták, 351. o.)

„Mennybemenetele után Krisztus Isten elé ment, hogy bemutassa vérét a megtért hívók javára, mint a főpap is a mindennapi szolgálatában hintette az áldozat vérét a szent helyen, a bűnös javára.” (Pátriárkák és próféták, 357.o.) „Bár Krisztus vére megszabadítja a megtért bűnöst a törvény kárhoztatásától, de a bűnt nem törölte el. A bűn feljegyezve marad a szentélyben a végső engesztelésig.” (Pátriárkák és próféták, 357. o.) Ezen

állítások ellenére a „Questions on Doctrine” című könyv szerzője nem említett semmit a véres szolgálatról, vagy annak alkalmazásáról.

A végső engesztelés

„Az Atya megerősítette azt a szövetséget, amelyet Krisztussal kötött, hogy elfogadja a megtért és engedelmes embert, és szeretni fogja, miként szereti Fiát.” Ezt - mint feljebb említettem - azzal a feltétellel, hogy „Krisztus befejezi szolgálatát, és teljesítse azt az elkötelezettségét, hogy az embert tisztábbá tegye az aranyból”. (Jézus élete, 790. o.) „Krisztus garantálta ezt.” (Spirit of Prophecy, 3. köt., 250. o.)

Krisztus főpapi imájában azt mondja: „elvégeztem a munkát, amelyet reám bízál, hogy végezzem azt.” Ellen White így magyarázza: „Ő egy igaz jellemet formált itt a földön, mint egy követendő példa az emberek számára.” (Spirit of Prophecy, 3. köt., 260. o.)

A tökéletes jellem megformálásával Krisztus bebizonyította, hogy ez lehetséges. De mások is megtehetik ugyanezt? Ezt is alá kellett támasztani. Krisztus garantálta, hogy ez lehetséges. Most teljesítenie kellett kötelezettségvállalását. A jellem nem veleszületett. A jellemet ki kell munkálni, több teszt, kísértés és próba által épül. Isten először egy könnyű tesztet ad, majd egy kicsivel nehezebbet, majd egy még nehezebbet. Így fokozatosan növekszik az ellenállás a kísértéssel szemben, és egy idő után néhány kísértés megszűnik. Valaki nehéz küzdelmet folytathat a dohányzással; de végül legyőzi, és győzelme annyira teljes, hogy a dohányzás már nem kísértés számára. Így kell történnie minden kísértéssel. A megszentelődést azonban nem lehet elérni egy nap alatt. „Az üdvösség az a folyamat, amely által a lélek felkészül a mennyre.” (Jézus élete, 330. o.) Valaki mindennap arathat győzelmet, és mégsem éri el. Még Pál apostolnak is be kellett vallania, hogy „Nem mondom, hogy már elértem, vagy hogy már tökéletes volnék”. De bátran felkiált: „hanem igyekezem, hogy el is érjem, amiért meg is ragadott engem a Krisztus Jézus.” (Fil 3:12) Krisztus vállalta, hogy az embert olyanná teszi „mint az aranyat”. Ebben a munkában az embernek nem csak alázas eszköznek kell lennie; hanem aktívan részt kell vennie abban. Tartsátok észben a következő idézeteket! „Az emberi faj megváltásának célja, hogy új esélyt adjon az embernek.” (14. Kézirat, 1898.) „A megváltási terv azzal a

céllal lett lefektetve, hogy felemelje az elesett emberiséget, és új esélyt adjon az embernek.” (Signs of the Times, 1899. április 26.) Isten „rátekintett a kereszten haldoklóra, és azt mondta: «Elvégeztetett; az emberi fajnak új esélye lesz.»” (Youth’s Instructor, 1900. június 21.) „Annak érdekében, hogy a bűnös új esélyt kapjon, Isten Fia a helyébe állt, és a törvénytelenység büntetését viselte.” (Review and Herald, 1898. február 8.)

„Ugyanúgy, ahogy Krisztus el lett fogadva Helyettesünknek és Kezesünknek, mindannyian el leszünk fogadva, ha átmegyünk a teszten és a saját megpróbáltatásunkon.” (Review and Herald, 1890. június 10.)

„A Megváltó győzött, hogy megmutathassa az embernek, hogyan kell győznie.” „Az embernek dolgoznia kell az ő emberi erejével, egyesítve Krisztus isteni erejével, hogy ellenálljon és győzzön minden áron. Neki győznie kell, amint Krisztus is győzött (...) Az embernek meg kell tennie a maga részét; neki győznie kell Krisztus által kínált erő és kegyelem által.” (Bizonyosgtételek 4. köt, 32,33. o.)

Krisztus elkötelezte magát, hogy győzelemre viszi az embereket; Ő kezességet vállalt ezért. Ez nem könnyű feladat, de az engesztelési munka nem fejezhető be előbb vagy nélküle. Így Krisztus továbbra is teljesíti ezt a feladatot. Az emberek utolsó generációjából a gyengék közül a leggyengébbekkel. Krisztus egy csoportot választ annak bemutatására, hogy az ember győzhet úgy, mint ahogy Ő is győzött.

Krisztus igazolva és dicsőítve lesz a 144 000-ben. Ők bebizonyítják, hogy lehetséges az embernek egy minden szempontból Istennek tetsző életet élni, és végül megállhat a „szent Isten előtt Közbenjáró nélkül.” (A nagy küzdelem, 614. o.) Azt írják róluk, hogy „Közbenjáró nélkül fognak megállni Isten utolsó ítéleteinek közepette.” (A nagy küzdelem, 649. o.) „Ők a választottak, egybeforrva Krisztussal a mennyei nagy családban. Ők győztek, amint Ő is győzött.” (128. Kézirat, 1897. nov. 28.) A meghívás nekünk szól: „Most, miközben Főpapunk engesztelést végez értünk, törekednünk kell Krisztusban tökéletessé válni.” (A nagy küzdelem, 623. o.)

Egy titok

Pál apostol az Efézusiaknak írt levelében ezt a munkát rejtélyként mutatja be. Azt mondta: „Annak okáért elhagyja az ember atyját és anyját, és

ragaszkodik az ő feleségéhez; és lesznek ketten egy testté. Felette nagy titok ez: de én a Krisztusról és az egyházzal beszélek” (Ef 5:31,32) A házasság itt Krisztus és egyháza közötti, az engesztelés által létrehozott egyesülést szimbolizálja. E kép szerint a próba ideje végén a következő bejelentés hangzik: „mert eljött a Bárány menyegzője, és az ő felesége elkészítette magát (...) És adatott annak, hogy felöltözzék tiszta és ragyogó fehér gyolcsba; mert a fehér gyolcs a szenteknek igazságos cselekedetei.” (Jel 19:8) Mint ahogy a férj és a feleség egyek, úgy most Krisztus és az egyház is egyek. Az engesztelés, a valódi engesztelés, a végső engesztelés, a teljes engesztelés megtörtént. „A mennyei család és a földi család egyek.” (A nagy küzdelem, 835. o.)

A 144 000

Gyakorlatilag minden adventista elolvasta „A nagy küzdelem” című könyv utolsó fejezeteit, amely azt a félelmetes csatát írja le, amelynek részese lesz az Isten népe a vég előtt. Úgy, mint ahogy Krisztus a végsőkig megpróbáltatott a pusztai megkísértésben és a Gecsemáné kertben, ugyanúgy meg lesz próbálva a 144 000. Úgy fog tűnni, hogy hagyják őket elveszni, és imáik válasz nélkül maradnak, mint Krisztus imája is a Gecsemáné kertjében. De a hitük nem vall kudarcot. Jóhoz hasonlóan felkiáltanak: „Még ha meg is öl engem, mégis Benne fogok bízni.” (Jób 13:15)

Az, hogy mit tehet Isten az emberért, az utolsó nemzedékben kerül bemutatásra, amikor az emberiség minden rosszal és gyengeséggel van megterhelve, amit az emberi faj hatezer év alatt összegyűjtött. Mint Ellen White írta, ők viselik „az öröklődés nagy törvényének eredményeit”. (Jézus élete 48. o.) Az emberi gyengeség Sátán legerősebb kísértéseinek lesz kitéve, hogy Isten csodálatos hatalma megnyilvánuljon. „Szörnyű fájdalom ideje lesz a szentek számára. Éjjel és nappal Istenhez kiáltanak szabadításért. Minden jel arra mutat, hogy nincs mód a menekülésre.” (Tapasztalatok és látomások, 283. o.)

Az új teológia szerint, - amelyet vezetőink elfogadtak, és fenntartanak - a 144 000 összehasonlíthatatlanul erősebb kísértéseknek lesz kitéve, mint Krisztus, mivel az utolsó generáció viseli az ősök gyengeségeit és szenvedélyeit; a vezetők szerint Krisztus mentesült mindentől. Azt mondják, hogy Krisztus nem örökölte azokat a szenvedélyeket, amelyek „Ádám természetes

leszármazottait érintik”. (Questions on Doctrine, 383. o.) Ezért Jézus elvégezte munkáját egy magasabb szinten, amely teljesen eltér az emberétől, aki az örökölt szenvedélyekkel kényszerül harcolni, és ezért Ő nem ismerte és nem tapasztalta meg a bűn valódi erejét. De nem ilyen megmentőre van nekem szükségem. Hanem egy olyanra, aki „mindenben megkísértetett hozzánk hasonlóan”. (Zsid 4:15) A vezetőink által bemutatott „helyettest” el kell utasítani, és el fogják utasítani. Köszönjük Istennek, hogy „nem olyan főpapunk van, aki ne tudna megindulni gyengeségeinken, hanem aki hozzánk hasonlóan megkísértetett mindenben, és nem vétkezett.” (Zsid 4:15)

Az Isten elleni vád

De van egy másik probléma is ezzel az új teológiával; azzal vádolja Istent, hogy előre megtervezte az emberek és Sátán megtévesztését. A következő a helyzet!

Sátán állandóan azt állítja, hogy Isten igazságtalan abban a követelésében, miszerint az embernek meg kell tartania a törvényt, amelyet lehetetlen megtartani. Isten állítja, hogy lehetséges, és állításának bizonyítása érdekében felajánlotta, hogy Fiát elküldi erre a világra. A Fiú eljött, megtartotta a törvényt, és meggyőzte az embert a bűnről. A Fiú szent, bűn nélkül és hiba nélkül találtatott. Jézus bebizonyította, hogy a törvény megtartható, és ezzel megvédte Istennek azt az igényét, miszerint az ember tartsa meg Isten parancsolatait. Isten győzött, és Sátán veszített.

De van egy probléma; mert a Sátán azt állította, hogy Isten nem volt becsületes. Fiát előnyben részesítette, mentesítette Őt az „öröklődés nagy törvényének hatásaitól”, amelynek minden ember alá van vetve; „Mentesítette Őt Ádám természetes leszármazottait érintő szenvedélyektől és szennyeződésektől.” (Questions on Doctrine, 383. o.) A könyv állítása szerint Isten nem mentesítette az egész emberiséget, hanem csak Krisztust. Ez természetesen érvényteleníti Krisztus földi munkáját. Jézus mostantól már nem az a közülünk való, aki bebizonyította Isten hatalmát, mely megvédi az embert a bűntől. Ha ez így van, Ő egy csaló volt, akivel Isten kivételezett, és akit más emberhez hasonlóan nem érintettek az örökölt szenvedélyek.

Sátán nem nagyon ütközik nehézségekbe, amikor arra készíti az em-

bereket, hogy fogadják el ezt a nézetet. A katolikus egyház elfogadta; a megfelelő időben az evangélikások is beleegyeztek, és 1956-ban az Adventista Egyház vezetői is elfogadták ezt a nézetet. A „mentesség” problémája volt az, ami Pétert arra készítette, hogy félrehívja Krisztust, és azt mondja: „Isten őrizz, Uram, ez nem történhet meg veled!” Krisztust annyira bosszantotta ez, hogy így felelt Péternek: „Távozz tőlem Sátán, botránkozásomra vagy nekem!” (Mt 16:22,23) Krisztus nem akart mentesülni. Azt mondta Péternek: „mert nem Isten dolgaira gondolsz, hanem az emberekéire.” Ugyanúgy ma is vannak olyanok, akik nem gondolnak Isten dolgaira. Azt hiszik, hogy ez csak szemantika kérdése. Isten könyörüljön rajtuk, és nyissa meg szemüket az Ő dolgaira. Az adventista vezetők kapitulációjával a „mentesített” Krisztus szörnyű tanítása előtt elhagyták az utolsó bástyát is, amely Sátán útjában állt. Imádkozzunk ismét, hogy Isten mentse meg népét!

Megkérdezték tőlem, mit akarok elérni. Nem számítok arra, hogy bármilyen vitát „megnyerek”. Hetednapi adventista lelkész vagyok, akinek feladata az igazság hirdetése és a tévedés elleni küzdelem. A Biblia nagyrészt Isten tanúinak tiltakozása az egyház bűnei és annak nyilvánvaló hibái ellen. Gyakorlatilag az összes tiltakozó vérrel írta alá tiltakozását, és az egyház addig folytatta munkáját, amíg Isten beavatkozott. Pál apostol minden reménye az volt, hogy „mindenképpen megmentsek némelyeket.” (1Kor 9:22) Gyakorlatilag az összes apostol mártírként halt meg, és Krisztust is fára szegezték. Negyven év telt el, míg a pusztítás megérkezett. De, amikor Isten beavatkozott, Ő teljesen elvégezte munkáját.

Ennek a felekezetnek vissza kell térnie a megvetett, 1888-ban adott utasításokhoz. Reformra van szükségünk a szervezetben, amely nem engedi, hogy néhány ember irányítson minden mozgást a világ bármely sarkában. Szükségünk van reformra, amely többé nem engedi, hogy csak néhány ember irányítsa az egész pénzalapot úgy, mint ahogy ez a jelenlegi helyzetben van. Szükségünk van egy reformra, amely nem engedi az embereknek, hogy milliókat költsenek jogosulatlan intézményekre egy gyűlés szavazása által, miközben a missziómunka a szükséges minimumot is nélkülözi. Változásra van szükség, hogy a hangsúly ne a pénzügyeken és a statisztikán legyen. Vissza kell állítanunk a szombatiskolát az őt megillető helyre Isten munkájában. Véget kell vetnünk a show-knak és fogadásoknak, melyeket jó célokat szolgáló adománygyűjtésekért tartanak. Be kell fejeznünk a

gyülekezetekben zajló heti hirdetéseket, amelyek álcázott reklámok. Ez a lista bővíthető.

De mindezek, bár fontosak, mégis jelentéktelenek. Leginkább reformra van szükségünk a személyes életünkben és az újjászületésben. Ha vezetőink ezt nem teszik meg, „a segítség és a szabadulás máshonnan fog jönni”. (Eszk 4:14) Optimista vagyok, Izrael békéjéért imádkozom.

